

PHẦN MỘT: VĂN TỰ SỰ

1. Kể lại câu chuyện ‘Sơn Tinh, Thủy Tinh’ bằng lời văn của em.

BÀI LÀM

Vua Hùng thứ mười tám có một người con gái xinh đẹp tên là Mị Nương. Vua cha yêu thương nàng hết mực, muốn kén cho nàng một người chồng thật xứng đáng.

Mị Nương càng lớn càng đẹp. Đến tuổi trăng rằm, không biết bao nhiêu chàng trai dòng dõi muốn lấy nàng làm vợ. Tiếng tăm về cô gái đẹp người đẹp nét vang xa đến núi Tản Viên – nơi Sơn Tinh – thần núi đang sống. Một buổi sáng, chàng quyết định cưỡi hổ trắng oai phong lẫm liệt đến cầu hôn Mị Nương. Cũng hôm ấy, có chàng trai cưỡi rồng nước uy nghi cũng đến cầu hôn nàng, chàng tự xưng là Thủy Tinh. Họ đến ra mắt vua Hùng. Thấy họ tài giỏi như nhau, vua Hùng đành thử tài mỗi người. Lập tức, Thủy Tinh hô mưa, gọi gió, sấm sét đánh ngang trên bầu trời như những con rắn khổng lồ hung hãn. Thành Phong Châu như nổ tung vì lũ quét. Nó đáng sợ đến mức các lạc hầu, lạc tướng và vua Hùng còn phải run sợ. Sơn Tinh cũng chẳng kém, chàng vẫy tay về phía Đông, phía Đông nổi cồn bãi, chỉ tay về phía Tây, phía Tây mọc lên từng dãy núi. Ai ai cũng đều thán phục. Vua Hùng đã có ý muốn chọn Sơn Tinh làm con rể nhưng sợ Thủy Tinh nổi giận nên đã bàn bạc với các lạc hầu, lạc tướng rồi phán: Hai chàng đều tài giỏi nhưng ta chỉ có một người con gái, thôi thì ngày mai, ai đem đến trước đầy đủ các món lễ vật sau: một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao thì sẽ được đón Mị Nương về làm vợ.

Sáng hôm sau, khi tia nắng ban mai đầu tiên chưa chiếu xuống mặt đất, bầu trời vẫn còn chìm trong màn đêm thì Sơn Tinh và đoàn tùy tùng đã đưa lễ vật đến trước và rước Mị Nương về núi. Thủy Tinh đến sau, dùng đòn bẩy nổi giận, dâng nước đánh Sơn Tinh hòng cướp lại Mị Nương. Hắn gầm lên, hô mưa, gọi gió tạo thành lũ lụt rồi sai đoàn thủy quái của mình tấn công Sơn Tinh. Nhưng Sơn Tinh cũng không chịu thua, anh gọi đội quân hùng mạnh của mình gồm: rắn, hổ, gấu, voi,... bốc từng tảng đá tấn công đội quân của Thủy Tinh. Nước dâng cao bao nhiêu thì núi lại dâng cao bấy nhiêu. Giông tố, mưa bão làm rung chuyển cả đất trời. Nước ngập ruộng đồng, nước ngập nhà cửa,... Thành

Phan Nguyễn Minh Tâm

Lớp 6G. Năm học: 2017-2018

Phong Châu như nổi lênh bênh trên một biển nước. Cuối cùng, Sơn Tinh vẫn vững như thạch bàn mà Thủy Tinh thì đã kiệt sức, đành rút quân về.

Từ đó, oán nặng thù sâu, hàng năm, Thủy Tinh lại kéo quân đánh Sơn Tinh nhưng đều thất bại.

Biết đâu, có ngày Thủy Tinh sẽ thắng nếu con người cứ tiếp tục tàn phá rừng đầu nguồn, tàn phá đất đai, hủy hoại bầu khí quyển và không có ý thức bảo vệ môi trường, bảo vệ thiên nhiên. Mọi hậu quả chắc chắn con người sẽ phải gánh chịu. Vì vậy, chúng ta hãy chung tay bảo vệ môi trường, bảo vệ cây cối, trồng rừng, phủ xanh đồi trọc để cuộc sống ngày một tươi đẹp hơn.

2. Kể lại câu chuyện em thích bằng lời văn của em (chọn một trong các truyện đã học trong chương trình Ngữ văn 6)

BÀI LÀM

Tuổi thơ tươi đẹp của em trôi qua với những câu chuyện bổ ích của bà, của mẹ. Mỗi câu chuyện đều có một ý nghĩa riêng của nó. Như câu chuyện “Cây khế” khuyên chúng ta không nên quá tham lam, hay truyền thuyết “Con rồng cháu tiên” giúp chúng ta hiểu thêm về nguồn gốc của dân tộc mình. Nhưng câu chuyện để lại cho em ấn tượng sâu sắc nhất là truyện “Thánh Gióng”.

Nguyễn Ngọc Đan Thy
Lớp 6B. Năm học: 2019-2020

Chuyện kể rằng: Vào đời Hùng Vương thứ sáu, ở làng Gióng có hai vợ chồng ông lão chăm chỉ làm ăn có tiếng là phúc đức nhưng mãi không có con. Một hôm, bà vợ ra đồng ướm thử vào một vết chân lạ. Nào ngờ, về nhà bà có mang và mười hai tháng sau sinh ra một cậu con trai mặt mũi khôi ngô, đặt tên là Gióng. Hai vợ chồng mừng lắm. Nhưng lạ thay, cậu bé đến khi lên ba vẫn không biết nói biết cười, cũng chẳng biết đi, đặt đâu là nằm đấy. Bấy giờ, có giặc Ân đến xâm lược bờ cõi nước ta, nhà vua lo sợ sai sứ giả đi khắp nơi rao tìm người tài cứu nước. Cậu bé nghe tiếng rao bỗng cất tiếng nói bảo mẹ mời sứ giả vào cho mình nói chuyện. Sứ giả vào, Gióng yêu cầu họ phải sắm cho mình một bộ giáp sắt, roi sắt và một con ngựa để cậu đánh đuổi đám giặc. Sứ giả mừng rỡ vội về tâu với vua. Riêng ba mẹ của Gióng thì vô cùng hạnh phúc khi con mình cất tiếng nói và tiếng nói đầu tiên mà cậu cất lên là tiếng nói đòi đi đánh giặc. Từ hôm đó, Gióng lớn nhanh như thổi, cơm ăn mấy cũng không no, áo vừa mới may đã căng đứt chỉ. Cha mẹ cậu chăm chỉ làm lụng, suốt ngày “bán mặt cho đất, bán lưng cho trời” vẫn không đủ nuôi con nên đành nhờ bà con làng xóm. Bà con ai cũng sẵn lòng giúp đỡ vì ai cũng muốn Gióng lớn nhanh để giết giặc cứu nước.

Bấy giờ, giặc đã đến chân núi Trâu, thế nước rất nguy, bà con vô cùng hoảng sợ. Đúng lúc đó sứ giả đem đồ sắt đến. Gióng vươn vai biến thành tráng sĩ khoác lên mình bộ giáp sắt và cầm roi sắt thúc ngựa phi thẳng đến nơi có

giặc, đánh giết hết lớp này đến lớp khác. Bổng roi sắt gãy, Gióng liền nhanh trí nhổ bụi tre bên đường quật vào giặc. Giặc chết như rạ, giẫm đạp lên nhau chạy trốn. Tráng sĩ đuổi theo đến chân núi Sóc, cởi bỏ giáp sắt rồi một mình một ngựa bay thẳng về trời. Tráng sĩ bay về cõi vô biên bất tử, không màng danh lợi, sống mãi trong lòng nhân dân. Vua nhớ công ơn phong là Phù Đổng Thiên Vương và lập đền thờ ngay tại quê nhà. Gióng ra đi để lại cho quê hương xứ sở những dấu tích đẹp. Những dấu chân ngựa năm xưa nay trở thành những ao hồ liên tiếp. Những bụi tre do bị cháy nên mới ngả vàng óng. Năm xưa khi ngựa thét ra lửa đã thiêu cháy một làng, làng đó về sau gọi là làng Cháy.

Em rất ngưỡng mộ Thánh Gióng. Em sẽ cố gắng, chăm chỉ luyện tập thể thao, tham gia các hoạt động thể dục để có sức khỏe bảo vệ và xây dựng đất nước thêm giàu đẹp, giống như tinh thần của Thánh Gióng năm xưa.

3. Kể lại câu chuyện mà em thích bằng lời văn của em.

BÀI LÀM

Nguyễn Ngọc Đan Thy

Lớp 6B. Năm học: 2019-2020

Tuổi thơ tươi đẹp của em được tiếp xúc với rất nhiều loại truyện hay và hấp dẫn. Sau mỗi câu chuyện chúng ta đều được rút ra một bài học bổ ích. Ví dụ như câu chuyện “Cây khế” cho ta một bài học rằng không được tham lam. Và câu chuyện mà em thích nhất là tác phẩm “Không gia đình” của nhà văn Héc-to-Ma-lô.

Câu chuyện kể về cậu bé Rê – mi bị bắt cóc từ lúc mới sinh, rồi bị vứt ra lề đường và được một gia đình nghèo nhặt về nuôi. Cậu sống với mẹ nuôi cho đến khi lên tám thì bị bố nuôi vừa đi làm ăn xa về bán cho một gánh xiếc rong. Cậu và gánh xiếc đã cùng đi lưu lạc khắp nước Pháp, biểu diễn kiếm bữa ăn hằng ngày. Dù cuộc sống vất vả nhưng mọi người vẫn yêu thương nhau. Chủ gánh xiếc cụ Vi-ta-li luôn coi cậu như ruột thịt. Đến một hôm thì cụ nghĩ cũng đến lúc Rê-mi phải được học. Cụ nhặt trên đường mảnh gỗ mỏng và cắt thành những miếng vuông nhỏ rồi cụ lấy mũi dao khắc lên những mảnh gỗ nhỏ ấy từng con chữ, từng nốt nhạc để dạy Rê-mi mỗi lúc rảnh. Chẳng bao lâu, Rê-mi đã có thể đọc lưu loát các chữ. Cuộc hành trình của gánh xiếc vẫn tiếp tục cho đến khi cụ Vi-ta-li mất vào một đêm giá rét và mưa gió.

Rê-mi được một bác nông dân nhận nuôi. Trong gia đình ấy cậu đã có thêm rất nhiều anh em. Mẹ của họ đã qua đời từ lâu. Cậu sống với họ được hai năm. Một hôm, sau khi vừa chăm sóc vườn hoa của mình xong thì bác nông dân đã dẫn lũ trẻ và cả Rê-mi cùng đi chơi. Đi được nửa đường thì một cơn mưa đá ập xuống. Bác nông dân lo lắng cho vườn hoa của mình nên nhanh chân chạy về. Còn lũ trẻ thì chọn một chỗ an toàn để trú mưa. Mưa càng lúc càng to. Về đến nhà thì bác nông dân sững sờ khi thấy vườn hoa với bao công sức nhiều năm nay đã tan nát. Bây giờ, nhà chẳng còn gì. Lũ trẻ thì được họ hàng nhận nuôi, còn bác nông dân thì phải vào tù bởi vì số tiền mà bác vay

mượn để làm vườn hoa chưa trả được. Thế là Rê-mi lại lên đường cùng gánh xiếc của mình và đã gặp cậu bạn Ma-ti-a. Cả hai đứa cùng nhau lập một gánh hát rong. Công việc bắt đầu rất thuận lợi, thỉnh thoảng hai cậu bạn lại tự đàn hát cho nhau nghe. Một hôm, Rê-mi nhớ đến người mẹ nuôi của mình. Cậu bàn với Ma-ti-a cùng tiết kiệm tiền mua một con bò sữa về tặng mẹ. Bà rất vui khi nhận được món quà của cậu. Bà cho Rê-mi biết rằng gia đình của Rê-mi đang tìm kiếm cậu. Rê-mi biết tin thì rất vui vội vã lên đường đi tìm người thân. Cậu phải trải qua bao nhiêu vất vả thì mới tìm được người thân của mình. Từ đó cậu sống hạnh phúc với gia đình mãi mãi. Và cậu cũng không quên cảm ơn những người đã từng giúp đỡ mình.

Em rất ngưỡng mộ cậu bé Rê-mi. Vì cậu đã tự mình vượt qua bao nhiêu khó khăn để tìm được gia đình mình và cũng vô cùng hiếu thảo và có tình nghĩa, không bao giờ quên ơn người từng giúp đỡ mình.

4. Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc đổ sức giữa Sơn Tinh và Thủy Tinh trong điều kiện ngày nay với máy xúc, máy ủi, xi măng cốt thép, máy bay trực thăng, điện thoại di động, xe lội nước,...

BÀI LÀM

Cứ như thường lệ, vào tháng 7, tháng 8 âm lịch hằng năm, Thủy Tinh lại dâng nước đánh Sơn Tinh.

Năm nay, Thủy Tinh thêm một lần nữa đánh Sơn Tinh, trận chiến xảy ra ở Quảng Bình vào tháng 8 âm lịch. Bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên mây đen kéo đến phủ kín, sấm sét nổi ùng ùng kèm theo gió lốc. Sơn Tinh đã đoán ngay được là Thủy Tinh tới đánh mình, liền huy động lực lượng, chuẩn bị máy bay, xe lội nước, xe tăng, máy ủi,...sẵn sàng chiến đấu. Các kênh truyền hình như tivi, đài báo đều đưa tin về cuộc đổ sức giữa Sơn Tinh và Thủy Tinh. Người người hoảng sợ, chạy toán loạn. Các chú công an, bộ đội cung cấp lương thực cho người dân trú, lánh nạn.

Thủy Tinh xuất hiện, hô mưa, gọi gió đánh Sơn Tinh. Tất cả đều chìm trong biển nước. Cây cối, tài sản, nhà cửa đều bị cuốn trôi. Nhưng người dân vẫn bình an vô sự vì đã có đầy đủ lương thực và nơi để trú. Sơn Tinh không hề nao núng, dùng điện thoại gọi thêm viện trợ, dùng tất cả sức mạnh để xây thành, đắp đê chống lũ. Máy bay trực thăng chở người dân đi đến nơi an toàn. Thần Cua, Thần Cá nhô lên đánh vỡ những lũy đất của Sơn Tinh.

Sau nhiều ngày giao tranh. Cuối cùng, Sơn Tinh vẫn vững vàng trong khi sức của Thủy Tinh đã kiệt. Thủy Tinh đành rút quân về. Sơn Tinh không nản

Lê Hữu Hoàng.

Lớp 6G. Năm học 2017-2018

lòng mà cố gắng động viên, giúp đỡ nhân dân khôi phục những hậu quả do Thủy Tinh gây ra, xây lại nhà cho dân ở.

Qua câu chuyện trên, em thấy dù thế nào đi nữa thì Sơn Tinh vẫn chiến thắng Thủy Tinh mà thôi. Sơn Tinh là đại diện cho nhân dân người Việt can đảm, dũng cảm chống lũ. Còn Thủy Tinh là đại diện cho những trận mưa to, bão lớn hằng năm, tàn phá ruộng đồng, tài sản, nhà cửa của người dân. Nhưng em nghĩ là tất cả cũng tại con người mà ra, chúng ta đã chặt cây, phá rừng, thế nên mới có nhiều lũ lụt. Vì vậy chúng ta nên bảo vệ rừng, trồng thật nhiều cây xanh để không có một trận lũ lụt nào có thể xảy ra, và chúng ta sẽ được sống trong bình yên, không có gì lo sợ cả.

5. Kể về người bạn thân của em.

BÀI LÀM

Phan Nguyễn Minh Tâm.

Lớp 6G. Năm học: 2017-2018

Trong cuộc đời của mỗi con người, chắc hẳn ai cũng có một tình bạn quý giá, không thể nào quên được. Bởi lẽ, tình bạn tạo cho chúng ta những cảm xúc vui buồn, những kỉ niệm đẹp đẽ nhất của đời người. Em cũng vậy, em đã có một tình bạn mà mỗi khi nhắc lại em vẫn thấy thật gần gũi mặc dù chúng em bây giờ không còn gặp lại nhau nữa.

Người bạn của em tên là Yên Nhi. Bạn ấy không được cao lắm nhưng về kết quả học tập thì ít ai được như Nhi. Nhi có mái tóc dài, đen nhánh, bóng mượt. Đôi mắt bồ câu đen láy, long lanh, cứ như biết nói. Gương mặt của Nhi rất bầu bĩnh, ưa nhìn. Đặc biệt, Nhi có hai má lúm đồng tiền rất đáng yêu, mà mỗi khi cười nó lại lộ rõ.

Nhi là một người rất thân thiện, siêng năng và hay giúp đỡ bạn bè. Với những bạn yếu, vào giờ ra chơi Nhi thường ở lại lớp để giảng lại bài cho các bạn. Khi về nhà, Nhi luôn luôn đỡ đần ba mẹ những công việc nhà như: giữ em, nấu cơm, quét nhà, giặt giũ,... Nhi luôn tích cực tham gia các hoạt động do trường, lớp đề ra. Ngoài ra, Nhi còn là một nhà thiết kế tài năng. Bạn ấy thường xuyên sáng tạo những bộ trang phục làm từ những vỏ lon, giấy báo,...nhìn rất đẹp. Vì thế ai ai cũng quý mến bạn ấy cả.

Vào giờ ra chơi, chúng em thường chơi nhảy dây, chơi ô ăn quan và dùng những bông hoa phượng ép vào vở. Có một kỉ niệm với Nhi mà em chẳng bao giờ quên. Hôm ấy, em được ai đó tặng một con mèo bằng thủy tinh rất đẹp. Đó là món quà mà em rất mong ước được sở hữu. Em vui quá, định hôm sau sẽ đem đến lớp để khoe với các bạn. Chiều hôm ấy, Nhi đến nhà em chơi, nhưng

do sợ ý đã làm vỡ con mèo ấy. Em giận lắm, chạy ngay vào phòng, chẳng để Nhi giải thích điều gì. Nhi đã cố gắng giải thích nhiều lần, nhưng em vẫn cứ nghĩ rằng Nhi ghen tị nên cố ý làm vỡ nó. Sau đó, em mới vỡ lẽ ra đó là món quà Nhi đã tặng cho em vì biết em thích nó. Em liền đến xin lỗi Nhi vì sự hồ đồ của mình. Nhi chẳng trách móc em mà nói rằng:

- Người xin lỗi là tớ mới đúng. Đó là món quà cậu thích nhất vậy mà tớ lại vô ý làm vỡ. Tớ hứa sẽ mua lại cho cậu một con như thế nhé!

Rồi em nói:

- Không cần đâu, dù gì nó cũng chỉ là một đồ vật, tớ có thể thay đổi ý thích của mình. Còn tình bạn của chúng ta thì vô giá. Chúng mình lại là bạn thân của nhau nhé.

- Ừ.

Mặc dù, bây giờ chúng em không còn học cùng trường nhưng em vẫn luôn nhớ về Nhi cùng những kỉ niệm bên Nhi. Nhi à! Cậu mãi mãi là bạn thân của tớ!

6. Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với một con vật nuôi mà em yêu thích.

BÀI LÀM

Trong cuộc sống, có lẽ mỗi chúng ta ai cũng đều có thể yêu thích một con vật nào đó. Có người yêu loài mèo tam thể, lại có người thích những chú chim bồ câu xinh xắn,... Riêng em, em yêu chú chó Ki-một chú chó thông minh và nhanh nhẹn nhưng cũng không kém phần đáng yêu. Nó đã gắn bó với gia đình em, với kỉ niệm tuổi thơ của em.

Phạm Hồ Phương Mai

Em nhớ như in, vào mùa đông cách đây *Lớp 8B. Năm học: 2017-2018* khoảng bốn năm, hồi em còn học lớp bốn, buổi chiều hôm ấy trời lạnh giá, bố đi làm về với nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt và giọng nói hồ hởi: “ Các con của bố ơi! Bố có quà giáng sinh cho ba chị em con đây này”. Ôi! Thì ra là một chú cún con xinh xắn, đáng yêu. Cả ba chị em rất vui mừng vì món quà đó.

Kể từ hôm ấy, cún con là thành viên mới của gia đình. Cả nhà em dành nhau đặt tên cho nó. Cuối cùng cũng thống nhất gọi nó là Ki. Ki có bộ lông vàng mượt, đôi mắt tròn trông như hai hạt nhãn. Đôi tai dựng thẳng lúc nào cũng tỏ ra đang nghe ngóng điều gì, cái mũi thì ươn ướt và đánh hơi rất nhanh. Ki còn nhỏ nhưng trông cậu chững chạc lắm. Em ấn tượng nhất là bốn cái chân của Ki cứng cáp, chắc khỏe, bước đi lại nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Em thường cho

cậu ăn trong một cái bát, vừa ăn vừa trò chuyện cùng cậu. Tuy Ki không biết nói nhưng những cử chỉ của cậu như hít hít cái mồm, dúi dúi cái chân trông thật gần gũi như một người bạn. Mỗi lần em đi học về, em cảm thấy mệt mỏi thì Ki đều chạy ra đón em, quần quýt chạy theo vầy vầy cái đuôi như rất mừng rỡ khi em về đến nhà làm em vui đi được phần nào căng thẳng mệt mỏi.

Từ khi có Ki về, không khí gia đình em lúc nào cũng vui vẻ, phấn khởi. Ki như là chú vệ sĩ của gia đình em. Nó canh giữ nhà, sửa inh ỏi khi có người lạ khiến họ phải sợ nhưng nó không dữ thế đâu, Ki rất thân thiện và quần quýt với những người thân trong gia đình em.

Nhưng chuyện không hay đã xảy ra với Ki . Hôm ấy, bỗng nhiên Ki không ăn uống gì. Trông nó có vẻ mệt mỏi, bố em liền gọi bác sĩ thú y đến khám cho nó. Tuy bác sĩ thú y đã dùng nhiều loại vắc xin, nhiều biện pháp để chữa cho Ki nhưng vì bệnh tình nặng quá nên Ki không thể vượt qua được. Hai ngày sau, nó nằm dài nhìn em và các thành viên trong gia đình với đôi mắt tuyệt vọng. Em đọc được trong đôi mắt ấy một nỗi buồn thương vô hạn. Nó như muốn nói với gia đình em rằng: “ Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã chăm sóc và lo lắng cho nó.” Sau đó, nó từ từ khép đôi mắt lại và ra đi mãi mãi. Nhìn thấy cảnh đó em không cầm được nước mắt, em thương Ki vô cùng. Sau đó, bố em đã chôn Ki ở sau góc vườn, bố bảo làm như thế là hóa kiếp cho nó. Em nghe bố nói vậy cũng yên lòng.

Kỉ niệm xảy ra cách đây gần bốn năm rồi, nhưng đến bây giờ em vẫn luôn nhớ mãi. Hình ảnh chú chó Ki với bộ lông vàng mượt, đôi mắt đen nhánh, cái đuôi ngoe nguẩy lúc nào cũng hiện lên trong tâm trí em. Em luôn cầu mong cho Ki sang thế giới bên kia được siêu thoát.

7. Kể về một chuyến đi thú vị của em trong kì nghỉ hè vừa qua.

BÀI LÀM

Mùa hè là mùa mà tôi thích nhất, vì mùa hè tôi có thể được đi chơi ở nhiều nơi, những nơi mà tôi chưa bao giờ được đi và được thấy. Những nơi mà tôi đi đều có một thú vị riêng, một vẻ đẹp riêng. Nhưng nơi mà làm cho tôi cảm thấy vui vẻ, đặc sắc nhất đó Vinpearland.

Vinpearland ở Đà Nẵng, đi từ Đà Nẵng đến Vinpearland cách một quãng đường khá xa. Hai bên đường đi là những đồng ruộng trải dài bát ngát ngàn màu lúa vàng tươi được gió thổi nhẹ nhàng như một

Hà Trần Linh Đan

Lớp 7G. Năm học: 2018- 2019

tầm lụa vàng lung linh dưới ánh nắng mặt trời. Cảnh vật hai bên đường rất yên bình, làm tôi bất chợt nhớ tới quê hương của mình. Ngồi trên xe vừa đi, vừa nghĩ, tôi nghĩ rằng: “Đến đó vui lắm nhỉ? Không biết ở đó có gì ha? Có đông người không nhỉ?”. Đang suy nghĩ mông lung thì em trai tôi bắt ngờ reo lên:

- A! Vinpearland kia rồi!

Thế là nó nhảy cẫng lên sung sướng, ngay lúc đó tôi cũng nhìn theo hướng em trai tôi chỉ, thế là tôi thấy những đường ray mập mờ lên xuống mà trong lòng cảm thấy thú vị. “Đến nơi rồi!”

Vừa đến cổng, bố tôi dừng xe lại và tôi cùng mẹ xuống xe, còn thằng em tôi lao xuống xe nhanh như bay. Tôi vô cùng bất ngờ vì ở đây như một biển người vậy. Trời thì nắng, làm cho tôi cảm thấy nóng dần lên. Ở cổng có khắc lên một dòng chữ to màu vàng chói Vinpearland, còn dưới cổng thì có vài con gấu bông được người đội lên nhảy qua, nhảy lại chụp ảnh và làm trò trông rất vui nhộn. Mẹ tôi phải chen qua, chen lại mới có thể mua được vé cho cả nhà. Họ còn tặng cho mỗi nhà một tấm bản đồ và mấy chai nước suối. Khi mở tấm bản đồ ra, mắt tôi hoa cả lên

Đi qua cánh cổng thì tôi bắt đầu nghe tiếng nhạc xập xình, cả nhà tôi hướng mắt về phía góc cổng thì thấy một đoàn tốp ca người Ấn Độ, em tôi vội vàng hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Sao họ lại đen vậy nhỉ?

- Mẹ tôi cười và trả lời: Vì họ là người Ấn Độ con à!

Em trai cứ nhìn tôi rồi lại nhìn vào đoàn tốp ca đó và hỏi:

- Con thấy chị Đan đen hơn mấy người Ấn Độ đó mẹ ạ! Vậy chị ấy có phải là người Ấn Độ không hả mẹ?

Mặt thằng em tôi lúc đó ngây thơ lắm, làm cho bố mẹ tôi có một trận cười no nê. Thế là từ đó, nó cứ gọi tôi là người Ấn Độ. Hỏi xong, em tôi lại tỏ ra không có gì cả và lại cứ vui vẻ như thường, còn tôi thì đỏ mặt xấu hổ. Tôi bắt đầu đưa mắt nhìn quanh và thốt lên:

- Chà! Sao nó đẹp vậy nhỉ? Khuôn viên rộng quá!

Mỗi tòa nhà được xây bằng kiểu Đức, sát lại với nhau. Mỗi nhà mỗi kiểu, mỗi màu sắc trông rất đẹp và bắt mắt. Điều đó làm cho tôi có một ấn tượng rất đặc biệt. Người ta chia ra mỗi tòa nhà sẽ bán mỗi thứ khác nhau. Gia đình tôi bắt đầu tìm hướng ra bể bơi. Vừa đến đó tôi vô cùng kinh ngạc vì bể bơi rộng mênh mông. Trên bể bơi là những chiếc cầu trượt, uốn lượn đủ màu sắc trông rất thú vị. Tôi lúc đó muốn nhảy ùm xuống bể bơi để xóa tan đi cái nắng nóng

của mùa hè. Tôi bắt đầu xuống bể bơi, dòng nước mát lạnh làm cho tôi có một cảm giác sảng khoái và không muốn lên. Bể bơi bắt đầu tạo sóng, những con sóng tung bọt trắng xóa làm cho những cái phao đủ màu sắc nhấp nhô lên xuống, cùng với những tiếng cười đùa vui vẻ như đang ở biển thực thụ vậy.

Sau khi tắm xong, gia đình tôi đi qua khu trò chơi cảm giác mạnh. Thì ra những đường ray mà tôi thấy khi đang đi trên đường nó lại cao đến vậy, to đến vậy. Những đường ray tàu lượn cao chót vót, ngoằn ngoèo làm cho tôi có cảm giác sợ hãi khi lên ngồi trên tàu. Tôi là người hét nhiều nhất, to nhất. Tôi không ngờ nó lại chạy nhanh đến vậy. Lúc xuống tàu, tôi như người bị say, chao qua, chao lại vì chóng mặt.

Khi chơi và tắm đã xong, cả nhà ai cũng thấy đói bụng nên chúng tôi tìm đến khu vực ẩm thực. Những nhà hàng rất đẹp, điện sáng thì lấp lánh, lung linh. Mùi gà rán đã kéo tôi vào một nhà hàng, những chiếc đùi gà béo ngậy được chiên phồng lên. Nhìn những đùi gà giòn rụm, thơm nức mũi càng làm cho dạ dày của chúng tôi sôi sùng sục.

Khi về, tôi không thể quên chuyến đi đó, chuyến đi rất bổ ích và thú vị đã cho tôi một cảm giác sảng khoái và quên đi mệt mỏi của những buổi học.

8.Một ngày hè đáng nhớ.

BÀI LÀM

Đỗ Hoàn Gia Trí

Lớp 8G. Năm học: 2019-2020

Mùa hè là mùa của những trải nghiệm, là mùa của những trò chơi bổ ích, của những ngày học hè lí thú. Và đối với tôi cũng vậy. Hè là quãng thời gian để tôi có thể tham gia nhiều hoạt động bổ ích mà trong năm học tôi không có đủ thời gian để trải nghiệm, cũng là lúc để tôi được vui chơi thỏa thích cùng bạn bè. Có một ngày hè mà đối với tôi cực kỳ ý nghĩa, khó lòng nào mà quên được.

Đó là vào một ngày nắng đẹp, không khí ấm áp và là ngày để tôi tiếp tục hành trình trải nghiệm hè lí thú của mình. Hôm đó, tôi đi “ESI English tour”, là hoạt động để tôi có thể học Tiếng Anh tiến bộ hơn. Nhưng không đơn thuần là như vậy, đó cũng là lần đầu tiên tôi đi du lịch, đi xa mà không với gia đình hay bạn thân, mà đi với những người bạn mới – những người mà chưa lần nào nói chuyện. Thực sự đó là một bước ngoặt khá lớn đối với tôi. Sáng hôm ấy, tôi thức dậy từ sớm – cái lúc mà gà còn chưa gáy, mặt trời còn chưa mọc và mọi người thì ai cũng đang mơ màng trong giấc ngủ. Tôi đánh răng, rửa mặt, ăn sáng rồi bắt tay vào soạn hành lí. Vừa soạn, tôi vừa nôn nao, vừa lo lắng “Liệu

chuyến đi lần này có vui không nhỉ ? Liệu mình có làm quen với bạn mới được không ? ...” Tiếng gà gáy cất lên khiến tôi dừng những dòng suy nghĩ lại, đó là lúc để tôi lên đường. Cũng như các bạn khác, tôi có mặt, điểm danh, chia nhóm rồi leo lên xe. “Trông mình lúc đó chắc trưởng thành lắm” – Tôi nghĩ thầm trong bụng. Tôi ngồi với một bạn nữ có mái tóc đen nhánh, gương mặt xinh xắn và đôi môi luôn nở nụ cười. Tôi lấy hết can đảm để bắt chuyện, làm quen. Bạn ấy rất thân thiện. Chúng tôi trò chuyện với nhau như hai người bạn thân thiết từ trước. Nhưng tôi khá dễ bị say xe nên khi ngồi lên đó tôi có hơi chóng mặt. Bạn ấy để ý thấy vậy rồi mang ra đưa cho tôi một viên thuốc: “Cậu cầm lấy mà uống cho đỡ, Linh cũng hơi bị say xe nhưng uống cái này Linh đỡ hẳn. Nghe thấy thế tôi cũng nhận, cảm ơn rồi uống vào, đúng là đỡ hơn thật. Tôi nạp đầy năng lượng và háo hức để đến Đại Nội – Huế - nơi mà tôi bắt đầu việc bắt chuyện, giao tiếp với người Tây. Đến nơi, tôi theo chỉ dẫn của các thầy cô giáo, đi sâu vào Đại Nội và bắt đầu giao tiếp. Ban đầu tôi gặp chút khó khăn: hơi lo lắng và sợ, nhưng sau khi được một cô người Úc động viên và chủ động chụp ảnh với tôi, tôi cảm thấy tự tin hơn rất nhiều. Tôi nói chuyện được với rất nhiều người, họ còn khen tôi, khiến tôi cảm giác rất vui và tự hào về bản thân. Tiếp theo của cuộc hành trình chúng tôi đi vào “Trại Hoa Sen”. Ở đây chúng tôi được trải nghiệm cảm giác làm một người nông dân thực thụ. Chúng tôi được thử xúc đất, bón phân, xới mầm, tưới nước, thu hoạch và tự nấu ăn bằng chính những bó rau mà mình thu hoạch được. Nấu xong, chúng tôi tự rửa bát, cất lên kệ. Tôi cảm giác như mình đã lớn thật ư! Ngủ trưa xong dậy, chúng tôi tiếp tục lên xe và đi đến Đà Nẵng. Trên đường đi tôi nhìn thấy được rất nhiều cảnh đẹp, nào là núi đồi, chim, bướm, sông, hồ và cả những cánh đồng bát ngát trông thật thích mắt làm sao ! Mới đó thôi mà đã đến Đà Nẵng. Chúng tôi cất hành lý, xuống bể bơi và thực hiện hoạt động nhóm. Những hoạt động nhóm đó đã cho tôi thêm kinh nghiệm, niềm vui và cả những tiếng cười sảng khoái. Tôi hôm đó, chúng tôi được giao nhiệm vụ là làm bài tập theo nhóm. Tôi không ngần ngại đưa ra ý kiến của mình, lắng nghe ý kiến của các bạn khác. Cuối cùng chúng tôi chốt lại và đi ngủ. Kết thúc một ngày đầy lí thú.

Ngày hè đó thực sự rất có ý nghĩa đối với tôi. Tôi học được cách sống tự lập, học cách kết bạn, giao tiếp, học cách làm việc nhóm hay đưa ra ý kiến của mình. Tôi nghĩ trong tương lai tôi sẽ tiếp tục những trải nghiệm bổ ích và ý nghĩa như thế này thật nhiều để trau dồi kiến thức và khám phá những điều mới, thú vị.

9. Hãy kể lại một kỉ niệm sâu sắc của em với người thân

BÀI LÀM

Trần Phương Anh

Lớp 8E. Năm học: 2012-2013

Hồi đó, tôi vừa bước vào trường THCS, tuy đã học xong cấp 1 rồi mà hôm khai giảng tôi vẫn thấy là lạ sao ấy. Ngôi trường này to hơn, thoáng đãng hơn và toàn là bạn mới thôi. Ở đó, cái gì cũng lạ, bố sợ tôi chưa quen nên sáng nào cũng chở tôi đi trên ‘con’ xe Honda. Bạn bè trêu tôi: lớn rồi mà toàn phải để bố chở. Tôi buồn và tủi lắm! Tôi đã mở lời với bố là muốn đi học bằng xe đạp cho tiện nhưng bố cười, bảo:

- Đợi khi nào con quen đường xá, bạn bè rồi hãy đi.

Bố tôi rất hiền, con cái đối với ông là nhất. Dáng người cao ráo, khỏe khoắn, tấm lưng to rộng, vững chãi. Trán rộng đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, bàn tay chai sần vì bưng hàng nặng nhọc và mái tóc đen nhánh đã điểm nhiều sợi bạc. Bố làm lái xe bán hàng – trụ cột gia đình. Cứ thế, sáng sớm, ông chở tôi đi học, trưa thì đón về. Cho đến mùa đông, một ngày mưa dai dẳng chẳng biết đến khi nào ngừng. Mưa, mưa rầm rầm trên mái tôn trường, mưa không ngớt rót xuống sân rộng rãi. Tôi cùng cô bạn đứng chờ dưới chiếc ô mỏng tanh. Từng người từng người đến đón con về. Trong vô thức, vài lần tôi lầm người reo lên “Bố ơi” rồi hụt hẫng vì người quay mặt lại không phải bố mà là một người đàn ông khác. Đến cô bạn của tôi cũng có người đón về rồi, chỉ còn một mình tôi cùng màn mưa lạnh lùng đáp xuống. Đồng hồ lười nhác vừa nhích sang con con số 12, tôi vừa buồn vừa giận lững thững đi bộ về nhà.

Được một đoạn thì đằng trước có đám đông chen lấn choán hết phần đường. Tôi cũng tò mò lại xem. Kinh ngạc, sững sờ, hoảng hốt, sợ hãi, tôi buông dù, xô đám người tò mò ấy ra, chạy đến bên người đang nằm sóng soài giữa đường. Xung quanh bê bết máu, vừa sợ vừa run tôi hét lên nhờ một người gần đó gọi cấp cứu cho bố tôi. Ông nằm im bất động trên đôi tay trắng bạch, run lập cập như cây sậy của tôi, bố tôi còn thở nhưng rất yếu. Sau khi bố tôi đã được đưa vào phòng cấp cứu, tôi vội vàng gọi cho mẹ, bà hoảng sợ và ôm lấy tôi nước mắt giàn dụa. Kết thúc ca cấp cứu, bác sĩ cho phép tôi vào thăm bố còn mẹ thì bác sĩ có chuyện nói riêng. Có vẻ, giờ thì bố tôi đã khá lên rồi, ông cười với tôi, nhẹ nhàng xoa đầu hỏi tôi có giận ông không, tôi lắc đầu, tôi hỏi: con nghe người chứng kiến bảo bố bị người ta đụng phải, vậy người kia đâu rồi? Bố bảo, cũng tại bố đi nhanh thôi. Tôi ức, rõ ràng là bố tôi bị người ta đụng sao lại không nói chứ! Mẹ mở cửa bước vào, mặt không còn một giọt máu, tôi hỏi có chuyện gì, bà kéo tôi ra ngoài và bảo tôi bình tĩnh nghe, mẹ nói: ‘Người ta phát

hiện ra bố con bị ung thư phổi, không phát hiện kịp thời đã chuyển sang di căn'. Tôi đổ sụp người xuống, khóc òa lên, tôi còn chưa muốn mất bố mà, tại sao? Bố đã nghe được, ông dìu tôi đứng dậy bảo sẽ không sao đâu, tôi òa khóc to hơn lúc trước. Ngày ông càng gầy thêm, càng nhiều nếp nhăn, khuôn mặt hốc hác. Hôm đó, vừa đi học về tôi thấy khắp nhà vắng tanh, tôi sợ, chạy vào phòng, thấy mẹ ngồi khóc cạnh bố, tôi chạy lại, ông cười, bảo tôi phải nghe lời mẹ, chăm chỉ học hành cho giỏi, ông sẽ luôn phù hộ cho tôi. Bố tôi xoa tay, mắt nhẹ nhàng nhắm lại, giọt nước tràn ra nơi khóe mắt. Ông đi rồi, đi mãi rồi. Những ngày sau đó, tôi đi đâu cũng thấy ông, đang ngồi ăn cơm cùng với gia đình, chờ tôi đi học và đang xoa đầu tôi. Tôi nhớ mãi lúc ông sắp ra đi, nhẹ nhàng, thanh thản nhưng vẫn rơi lệ.

Khi một người mà bạn yêu quý ra đi, đi đâu bạn cũng thấy họ ngay cả trong giấc mơ. Bạn sẽ nhận ra mình yêu mến họ đến nhường nào. Bạn sẽ nhớ đến họ, nhớ cái thời khắc họ rời xa bạn, đó là lúc trong tim bạn đã có một góc thật riêng cho họ như tôi.

10. Tôi đã lớn khôn.

BÀI LÀM

Trần Hoàng Ngân

Lớp 8A. Năm học: 2016-2017

Mười ba tuổi, ở cái ngưỡng mà người lớn thường gọi là “dở dở ương ương” tuy đã có tính già dặn nhưng cũng rất trẻ con. Bản thân tôi cảm thấy mình lại trưởng thành hơn trước.

Không giống như thuở còn bé, tôi bắt đầu suy nghĩ về những việc mình từng trải qua. Đôi khi đó là cảm giác hối hận, tiếc nuối hay tự hào. Hối hận vì hành động ngốc nghếch, sai trái làm mẹ phiền lòng, tiếc nuối quãng thời gian hồn nhiên, vô tư ngày xưa, tự hào về thành tích mình đã đạt được hôm nào. Nhưng tất cả không chỉ để hoài niệm, đó là động lực để tôi cố gắng, phấn đấu, để rồi có lẽ sau mười, mười lăm năm sau, khi nhìn lại sẽ chẳng phải day dứt điều gì. Mẹ tôi thường bảo: “cố gắng học vì tương lai”, trước đây, tôi luôn bỏ câu nói đó ngoài tai rồi dạ vâng cho có lệ, cho tới bây giờ, tôi mới thực sự thấu hiểu ý nghĩa của nó: “Tri thức chính là nền móng cho những ước mơ cao đẹp mà tôi muốn thực hiện”. Từ đó, tôi cố gắng chăm chỉ hơn, siêng năng hơn, có ý thức hơn trong việc học tập. Ngoài ra, bản thân tôi còn quyết tâm sửa đổi các tật xấu, cải thiện mặt tốt, dần dần tôi đã nghĩ mình khác trước rất nhiều. Không còn quá bướng bỉnh, cứng đầu hay dựa dẫm vào mẹ như ngày bé. Tuy nhiên, lớn khôn cũng đồng nghĩa với việc có một số thứ sẽ thay đổi. Ngôi nhà nơi tôi sinh ra và lớn lên đã phai hết màu sơn, cánh cổng còn mới tinh hôm nào nay đã

gỉ sắt . Những cây ổi, đào, na... nay không còn nữa, giàn thiên lý cũng đã úa tàn, mới chỉ một năm thôi mà cảnh vật xung quanh trở nên quá lạ lẫm, đành rằng là đẹp hơn nhưng tôi lại cảm thấy buồn. Phở xá kia sao quá thừa thớt những đôi chân? Phải chăng vì người ta bận bịu, vùi đầu vào công việc mà chẳng còn thời gian rảnh để tán gẫu, đi bộ hít thở khí trời. Trưởng thành mà phải tự mình đương đầu với khó khăn, phải chứng kiến cảnh lưng mẹ bị còng xuống, da nhăn nheo, tóc bạc trắng. Tôi chợt nhận ra người dì mình yêu quý đã có chồng, người chị thân thiết bấy lâu đã vào đại học. Tôi chợt nhận ra không bao lâu nữa mình sẽ rời xa vòng tay của mẹ, đến với một chân trời mới. Tương lai! Tôi luôn nghĩ nhiều về nó, dần dần bản thân tôi hình thành tâm lý sẵn sàng. Đi thi chọn đội cũng phải chọn lựa kỹ càng để mai này chọn ngành nghề phù hợp. Thời gian vui vẻ không còn nhiều, thay vào đó là các buổi học thêm dày đặc. Có lúc xe hết điện chỉ biết cấn răng nặng nhọc đạp đến lớp, mệt mỏi, bản thân chẳng được phép từ bỏ, tôi tự nhủ như thế. Bị người khác phê bình hay chỉ trích cũng không khóc nữa mà lẳng lặng sửa đổi, nói chuyện biết ý hơn, dè chừng hơn, không dám nghĩ gì nói đó. Tuy chưa thực sự là trưởng thành hay khôn lớn nhưng tôi biết đã có một chút gì đó trong tính cách lời nói... đã như vậy.

Đôi khi trưởng thành không hẳn là một chuyện tốt vì thời gian trôi qua mà chẳng cách nào níu kéo, tất cả chỉ tồn tại trong ký ức tươi đẹp. Nhiều lúc, tôi tự hỏi: liệu kỉ niệm có như món đồ đánh rơi trên đường, ngẫu nhiên có thể nhặt lại. Tuy nhiên, lớn khôn giúp bản thân tôi thêm kiên cường, hiểu chuyện, không còn tùy tiện hay bốc đồng, giúp tôi khám phá thế giới muôn hình vạn trạng ngoài kia. Vì lý do này, tôi tin chắc rằng mình đã sẵn sàng để khôn lớn.

11. Kể lại những ngày kỉ niệm ngày đầu tiên đi học.

BÀI LÀM 1

Ngô Thị Thu Trang

Lớp 8. Năm học 2006-2007

“ Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỉ niệm mơn man của buổi tựu trường đầu tiên”. Mỗi khi nghe câu văn ấy, lòng tôi không khỏi xúc động . Những kỉ niệm hồn nhiên của buổi đầu đi học lại trào dâng trong tôi.

Ngày đầu tiên đi học của tôi không như những bạn khác. Hôm đó, bầu trời cao, trong xanh. Tôi dậy từ rất sớm, sau khi chuẩn bị chu đáo mọi thứ như cặp mới, quần áo mới, sách vở mới, một mình tôi bước đi trên con đường mới đồ nhựa phẳng và sạch, tất nhiên là không có mẹ tôi theo sau. Không phải mẹ không quan tâm đến tôi mà vì tự tôi muốn đi một mình. Tôi nghĩ rằng chỉ có trẻ

con mới cần có mẹ mà quên rằng mình là một đứa trẻ. Trên đường, nhiều bà mẹ dắt con nhỏ đi, đưa con tung tăng chạy nhảy quanh mẹ mình. Tôi rất vui và đặc ý bởi chỉ có tôi dám đi một mình. Ngôi trường hiện ra trong mắt tôi thật đẹp, thật rực rỡ. Ngôi trường sơn màu vàng nhạt, trên có đề một dòng chữ gì đó, bởi tôi chưa biết đọc. Bước vào trường, không khí náo nhiệt càng hấp dẫn tôi. Trường được trang trí bằng những bông hoa tươi đẹp. Xung quanh là các bạn học sinh chạy nhảy, cười đùa và cả hò hét nữa. Tôi vừa muốn hòa mình vào nhưng lại vừa sợ, tôi chưa quen họ. Trong phút phân vân đó, tiếng trống trường vang lên giòn giã phá tan đi cái không khí nhộn nhịp. Như các bạn, tôi chạy đến ngay ngắn trước sân trường. Một cô giáo có dáng vẻ hiền từ đến đón chúng tôi. Cô lần lượt hỏi tên và chỗ ở của từng bạn và đương nhiên họ có mẹ trả lời thay. Đến lượt tôi, tôi lúng túng không biết phải nói như thế nào. Hàng chục cặp mắt đổ dồn vào tôi. Mặt tôi nóng lên, khóe mắt tôi bắt đầu cay cay. Tôi khóc. Những giọt nước mắt lăn trên má tôi. Ngay lúc đó, có một cô giáo khác bước đến, tôi chợt nhận ra đó là cô Hằng ở gần nhà tôi. Cô trả lời thay tôi tất cả. Tôi như người bị chết đuối vừa được cứu kịp thời. Lấy lại sự bình tĩnh, tôi bước vào lớp học sau những dòng diễn văn dài dài của thầy hiệu trưởng. Lớp học sạch sẽ, bàn ghế ngay ngắn, khang trang. Tôi nhanh chân vào bàn đầu tiên và ngồi xuống không chút sợ sệt. Cô giáo bắt đầu giờ tập viết đầu tiên. Chúng tôi ai cũng say sưa viết tập rồi cô lại đến và uốn nắn cho tôi từng nét chữ. Tôi rất sung sướng.

Ngày đi học đầu tiên của tôi là vậy đó. Đó là ngày đầu tiên tôi được biết đến những điều lạ lẫm và mới mẻ. Đó là những ngày đầu tiên tôi có cảm giác sợ hãi như vậy. Tôi sẽ không quên những kỉ niệm đó để mỗi khi nhớ đến lại biết rằng mình đã từng sợ, đã từng khóc trong ngày đầu tiên đi học.

BÀI LÀM 2

Mỗi khi thu về gửi nắng vàng cho hoa cúc, bầu trời lại được khoác bộ áo mới trong xanh hơn, quang đãng hơn cùng với những đám mây bàng bạc lãng đãng trôi trên nền trời trong vắt. Mọi thứ xung quanh tôi cứ thế, cứ dịu ngọt, nhẹ nhàng, cứ khiến cho người ta khó quên đến vậy, tựa như những nốt nhạc trong một khúc tình ca. Không gian quen thuộc ấy luôn làm tôi nhớ về ngày đầu tiên đi học, khơi gợi trong tôi những kỉ niệm êm dịu mà thiết tha, những rung động trong sáng mà quá đỗi chân thành và sâu sắc trong cái ngày thơ ấu ấy.

Tôi vẫn nhớ như in, buổi sáng hôm ấy, một buổi sáng trong trẻo, tiết trời êm mát dễ chịu. Sau khi tắt bật chuẩn bị buổi sáng cho cả nhà xong, mẹ lại hỏi hỏi sửa soạn để đưa tôi đi học. Trên suốt con đường đến trường, tôi hầu như chẳng nói gì với mẹ. Mỗi mê ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, tôi ngạc nhiên nhận thấy thứ gì cũng thay đổi. Hàng cây bên đường hôm nay dường như cao hơn, oai phong hơn, những tán lá vốn đã xanh nay lại thêm mơn mớn, như vui chung niềm vui tựu trường. Thi thoảng những cánh cây lại rụng đưa trong gió y hệt những cánh tay vẫy chào tôi bước vào lớp Một. Vòm trời trong vắt, điểm xuyết những tia nắng nhẹ trôi qua kẽ lá, thảnh thơi lên vai và làm tươi thêm nụ cười trên môi tôi khiến cho cảm giác háo hức đang nảy nở trong tôi càng tăng gấp bội.

Lê Trần Khánh Ngọc

Lớp 8A. Năm học: 2016-2017

Bước đến bên cái cổng trường to lớn sơn màu trắng sừng sững oai phong như ông vệ thần gác cửa, đập vào mắt tôi là cái bảng rất to song viết gì tôi không hiểu. Tôi nín thở, ngây ngô hỏi điều mình thắc mắc, để rồi mẹ nhìn tôi mỉm cười đầy âu yếm: “Đó là dòng chữ “Chào mừng năm học mới” đấy con”. Vừa ngạc nhiên, vừa thích thú, tôi nhìn thật kỹ lại tấm bảng, miệng lẩm nhẩm nhắc lại câu mẹ vừa nói, bất giác nắm chặt hơn quyển sách trong tay.

Vào sân trường, tôi như lạc vào một thế giới mới. Quang cảnh trước mắt tôi dày đặc cả người, áo quần ai cũng gọn gàng, sạch sẽ; khuôn mặt ai cũng vui tươi sáng sủa. Xung quanh tôi có những anh chị lớp trên đang vui vẻ cười nói. Niềm vui sau những tháng hè xa cách nay lại được gặp bạn bè thể hiện rõ trên khuôn mặt rạng rỡ của họ. Tâm trạng bối ngỡ, ngập ngừng của tôi như lạc loài so với những khuôn mặt ấy. Ở phía trước, có những cô cậu học trò trạc tuổi tôi, rụt rè nép bên người thân, dè dặt đi từng bước nhỏ. Tôi chắc họ cũng như tôi, cũng thầm vụng ao ước như những anh chị ấy, được biết lớp, biết thầy để không còn ngập ngừng, lo sợ trong cảnh lạ.

Tiếng trống trường hồi hả vang lên cũng là lúc các anh chị lớp trên sải bước đi vào lớp, còn trên sân trường những cậu nhóc, cô nhóc lúng túng không biết phải làm gì. Tôi chợt cảm thấy mình chơ vơ, nhưng rồi lại yên tâm vì bên cạnh tôi đã có mẹ. Mẹ dịu dàng nắm lấy tay tôi, dắt tôi đến gặp cô giáo. Cô mặc bộ áo dài truyền thống trông rất đẹp, cái đẹp giản dị và dịu dàng của người phụ nữ Việt Nam. Lắng nghe cuộc trò chuyện của mẹ và cô giáo, tôi nhận ra giọng cô rất nhẹ nhàng mà ấm áp. Cô dịu dàng xoa đầu tôi, đưa tôi vào lớp. Quanh tôi,

các bạn đều e sợ, rụt rè và cả lo lắng vì phải xa người thân, chẳng ai nói với ai lời nào. Ở cánh cửa lớp, có bạn còn òa lên nức nở khiến các bạn khác cũng muốn khóc theo làm cho cô phải đến dỗ dành. Ngồi trong lớp học, tôi lo âu ngoái lại cửa sổ và khi thấy ánh mắt mẹ dõi theo tôi đầy cảm động và tự hào, mọi cảm giác sợ hãi trong lòng tôi dần tan biến. Tôi nhìn quanh lớp học, nhìn lên cái bảng đen, cái bức tranh Bác Hồ treo trên tường, cái bàn của cô giáo, thứ gì cũng đều hay ho và mới lạ đối với tôi. Tôi lại nhìn sang người bạn ngồi bên cạnh, một người bạn tôi chưa quen nhưng không hề xa lạ, bởi vì người bạn đó sẽ đồng hành cùng tôi trên con đường tri thức sắp phải trải qua. Tiếng cô giáo giảng bài lại vang lên trầm ấm, dìu dắt tôi bước vào một thế giới mới, nơi tương lai rộng mở đang chờ đón tôi.

Những ấn tượng khắc sâu mãi trong lòng một con người về cái ngày “hôm nay tôi đi học” ấy đã nhẹ nhàng, cẩn thận mà hết sức tự nhiên ghi vào lòng tôi như vậy, vương vấn trong lòng tôi một thời thơ ấu trong sáng với những kỉ niệm ngày thơ về mùa thu khai trường đầu tiên. Càng nhớ, tôi lại càng cảm thấy biết ơn vì mình đã được sống trên một đất nước hòa bình, không phải nghe tiếng bom rơi đạn nổ, hàng ngày được cắp sách đến trường. Tôi thấy mình hạnh phúc biết bao khi so với những em bé ở đất nước Sy-ria đang phải ngày đêm sống trong sợ hãi, nơi mà chiến tranh trở nên quá mức bình thường, nơi mạng sống con người trở nên quá rẻ mạt, và mơ ước của các em chỉ là được sống trong hòa bình chứ chưa dám nói đến chuyện đi học. Bởi vậy, những kỉ niệm ngày khai trường đối với tôi không chỉ đánh dấu sự kiện quan trọng trong cuộc đời mà còn nhắc nhở cho tôi biết tôi may mắn ra sao. Để đền đáp sự may mắn và hạnh phúc mà bản thân được hưởng, tôi thề hứa sẽ học thật giỏi, rèn luyện thật tốt về mọi mặt để thành người công dân có ích cho xã hội và cùng mọi người chung tay xây dựng một thế giới mới tốt đẹp hơn, để cho tất cả trẻ em đều được tung tăng cắp sách đến trường và cảm nhận được dư vị ngọt ngào về những kỉ niệm ngày đầu tiên đi học giống như tôi.

12. Người ấy sống mãi trong lòng tôi.

BÀI LÀM 1

Ngô Thị Thu Trang

Lớp 8B. Năm học: 2006 – 2007

Một chiếc lá tường vi rời bỏ cành cây thân quen của mình, chao lượn một chút trong không gian rồi rơi xuống trên tay tôi. Tôi nhìn những bông tường vi đã khoe sắc thắm và tỏa ngát hương. Vẫn cây tường vi ấy, vẫn góc phố ngày xưa chúng tôi từng vui đùa bên nhau, nhưng Tường Vi – người bạn thân thiết

của tôi giờ đã không còn bên tôi nữa rồi. Tuy không bao giờ gặp lại Tường Vi nữa nhưng những hình ảnh đẹp đẽ của cô ấy vẫn sáng mãi trong trái tim tôi.

Tôi và Tường Vi, hai người khác nhau, hai tính cách khác nhau đã tình cờ gặp nhau, trở thành bạn thân để rồi mãi mãi xa nhau. Hôm đó, như mọi hôm khác lũ trẻ con ở khu tập thể chúng tôi tụ tập cuối phố để bày trò chơi và chơi cho đến khi chiều tà. Bỗng từ xa, một chiếc ô tô chất đầy đồ đạc đang tiến đến. Điều làm tôi quan tâm nhất trên ô tô là một cô bé có mái tóc đen dày, đôi mắt to long lanh và đặc biệt là làn da trắng mịn khác với đầu tóc cháy nắng với nước da ngăm ngăm của lũ trẻ chúng tôi. Trên tay cô bé cầm một chùm tường vi rất tươi. Gọi là tường vi vậy chứ sau này khi quen cô bé tôi mới biết đó là hoa tường vi. Chùm hoa rơi xuống, tôi nhanh tay chạy tới nhặt hoa và đuổi theo xe. Đón nhận chùm hoa từ tay tôi, cô bé mỉm cười nhìn tôi. Tôi đọc được trong ánh mắt ấy một lời cảm ơn chân thành. Tôi cảm thấy mình thật sung sướng. Về đến nhà tôi mới biết cô ấy dọn đến ở cạnh nhà tôi. Từ đó chúng tôi đã trở thành bạn thân. Cô ấy là Tường Vi. Cũng xinh xắn, vui tươi như bông hoa của buổi bình minh. Tôi đưa Vi đi tham quan khắp nơi quanh phố nhưng cái gì cô ấy cũng biết và hiểu rõ hơn tôi. Và tôi cũng biết đến hoa tường vi là nhờ cô bạn ấy, thay vì gọi là cây hoa gì đó như trước kia tôi vẫn gọi.

Một buổi sáng tôi đưa Vi ra ngoại thành chơi. Chúng tôi cùng nhau vui đùa và tận hưởng không khí trong lành, yên tĩnh của đồng quê. Vi chỉ cho tôi biết nhiều hơn về ích lợi của đồng lúa. Tường Vi được xin vào học chung với tôi. Cô ấy là một học sinh giỏi, kiến thức rộng và cực kì tốt bụng nhưng cũng có những lần vì tôi mà cô ấy bị cô giáo mắng oan. Đó là lần tôi chơi máy bay giấy trong lớp, chiếc máy bay bay là là mặt đất và hạ cánh không an toàn trên bục giảng. Cô giáo bắt được và Vi đã đứng dậy nhận thay một kẻ nhút nhát như tôi. Kết quả là Vi phải trực nhật một tuần. Có hôm trời mưa tầm tã mà tôi lại không mang theo áo mưa, Vi đã nhường áo mưa cho tôi, cô ấy chạy về dưới trời mưa. Cô ấy bị cảm sốt mấy ngày liền, phải nghỉ học. Vậy mà Vi không một lời trách móc, vẫn vui cười động viên tôi. Một hôm, tôi đợi Vi đi học mà không biết cô ấy đã đến sớm để trực nhật. Tôi bị muộn học, cô giáo đã mắng và còn phạt tôi đứng ở ngoài một tiết học. Bàn chân tôi như rời ra từng chiếc xương, mệt mỏi, nhức nhối. Tôi giận Vi. Tôi đã dùng hình phạt đối với Vi và dắt cô ấy đến chỗ cây tường vi, bảo cô ấy trèo lên và hái cho tôi một nhánh hoa. Vi hơi ngập ngừng, bởi cô ấy sợ độ cao. Nhưng lại sợ tôi buồn nên Vi trèo lên, đến nơi, cô bẻ mấy chùm hoa còn tươi xuống cho tôi. Mãi nhìn xuống chỗ tôi nên Vi trượt chân, ngã xuống đất. Thấy Vi bất động, tôi tưởng cô ấy giả vờ nên cười. Nhưng thấy máu chảy ra từ đầu Vi, tôi mới hốt hoảng đến khóc và gọi mọi người. Vi được đưa vào viện cấp cứu nhưng vết thương quá sâu do va phải những mảnh

gạch vỡ...Ngày đưa Vi về quê, tôi không đến, tôi đến khóc bên cây tường vi. Lòng tôi đau đớn vô cùng. Tôi đã hại người bạn của tôi để không còn được gặp lại cô ấy nữa.

Câu nói thân thuộc của Tường Vi lại vang lên “ Đừng bao giờ buồn, hãy vui vẻ như những bông hoa tường vi này Trang nhé.” Tôi sẽ nhớ mãi hình ảnh của cô bạn dễ thương, vui tươi. Màu hoa tường vi vẫn thắm mãi trong trái tim tôi .

BÀI LÀM 2

Nguyễn Thị Phương Anh

Lớp 8E. Năm học: 2012-2013

Có lẽ, thời học trò của bạn nào cũng giống tôi. Học miệt mài, học chăm chỉ, học bù đầu, bù óc rồi đến các kì thi đầy căng thẳng rồi lại nghỉ hè hay nghỉ lễ. Và cứ thế, tháng ngày học trò mãi trôi trên ghế nhà trường rồi cũng sẽ âm thầm qua đi rất nhanh. Mọi thứ rồi cũng sẽ thay đổi theo từng năm học. Nhưng có một số sẽ không và chưa bao giờ thay đổi. Giống như cậu bạn của tôi. Cậu ấy kết thúc cuộc đời hết sức ngắn ngủi của mình lúc mới 13 tuổi. Và cậu ấy chính là kỉ niệm quan trọng nhất, khó quên nhất của toàn bộ thành viên lớp 8E bây giờ.

Có lẽ, khi đến với ranh giới sống còn ta mới thấy nó thật mong manh. Có lẽ, chỉ cần một giây, một giây thôi cũng đủ quyết định người nào đi về bên kia và người nào sẽ ở lại. Nếu như giây trước đó cậu ấy không xuống sông rửa chân vì dính bùn thì bây giờ vẫn sẽ là cậu bạn nghịch nhất lớp tôi. Cậu bạn vẫn hay tìm đủ mọi cách chọc tức thầy cô. Nhưng đến lúc bị cô chủ nhiệm dọa sẽ gọi bố lên lại òa khóc bù lu bù loa như trẻ lên ba. Vậy mà chứng nào tật nấy lại trở chứng như thường. Mỗi lần cầm cuốn sổ đầu bài rồi lại ôm đầu, xoa trán, chán nản chịu thua. Cậu ấy rất lạnh lợi, đôi lúc lạnh quá hóa lạnh chanh. Việc gì cũng nhận rồi đến lúc không nhớ nổi lại quên không làm, báo hại cả lớp mấy lần vạ lây. Học thì được nhưng lại nhác. Tôi kèm theo học thì rất nghe lời cứ “vâng vâng dạ dạ” rồi có lần nào nghe lời tôi đâu. Cứ gây chuyện suốt để lại bị đánh cho bầm mặt. Tôi “giảng đạo” thì lại giở trò nịnh hót nên tôi cũng chẳng nổi mắng thêm, đành ngồi sát trùng vết thương cho anh chàng. Trong lớp, anh chàng khá ít bạn, vậy nên người ngồi cùng bàn tôi đây được ưu tiên trở thành bạn thân nhất theo đúng lời cậu ấy. Chàng ta vừa to con, vừa cao lớn, vừa có cái đầu tròn tròn cứ như lật đật ý. Người đầu mà toàn đeo lệch khăn quàng, áo lúc nào cũng ngoài quần, ra chơi là lại vừa chơi vừa ngòm ngòm ỏ mỵ to bự chẳng. Đôi lần tôi đau chân là lại có bạn thân nhất đèo về. Ngồi sau cậu ta cứ

như chú kiến ấy, cái lưng to, rộng của anh chàng trông như tấm phản. Cặp đùi to bự y như cái cột đình đang chồi chồi trên con ngựa sắt chở tôi về nhà. Ở lớp, có việc gì khó khăn cũng van nài tôi giúp vậy mà đi đánh nhau, trèo hàng rào, đu cây có chịu nghe tôi khuyên đâu. Chơi với nhau mấy năm, bao nhiêu kí ức vui, buồn, cười, khóc giờ để lại cho mình tôi giữ, để lại cho mình tôi nhớ. Hôm cậu ta đi, cả lớp tôi từ nam đến nữ, từ cô giáo đến học trò có ai không bàng hoàng, không kinh ngạc, không xót xa đâu. Rõ ràng vừa đó cậu ấy còn nhắn tin bảo sẽ sang đón tôi đi lao động vậy mà cậu bạn thân tôi nằm đó, lạnh ngắt, im lìm, không ồn ào náo nhiệt, không leo trèo, không chạy nhảy nữa. Đôi mắt to, tròn, sáng hay trở mắt làm bộ ngây thơ giờ nhắm nghiền. Đôi môi đỏ mọng liến thoắng cả ngày chẳng biết chán giờ tím ngắt, mím chặt. Cậu ta đi rồi, đi mãi rồi, đi mà cũng chẳng để lại một lời nhắn. Cậu ta thật vô tâm, ít nhất phải cho tôi chuẩn bị tâm lý chứ! Đi như vậy muốn làm mọi người sốc hết mới chịu hả? Chẳng biết những ngày sau như thế nào mà đi đâu cũng thấy bóng chàng ta ở đó, đang ngồi cạnh tôi, đang gặm mỳ, đang cười ha hả như một thằng ngốc. Giờ thì tôi phải công nhận cậu ấy đã trở thành bạn rất thân của tôi rồi!

Có lẽ, nó là một dấu ấn to đùng để tôi tưởng niệm về thời ô mai của mình. Tôi cất nó ở một góc trong trái tim nhỏ bé này, để đôi khi buồn lại lôi ra và cười một mình như con ngốc với những kỉ niệm dở mếu dở cười của hai đứa. Cậu ta chưa bao giờ đi đâu cả mà cậu ấy vẫn sống đầy thôi, sống mãi mãi, sống vĩnh cửu trong lòng tôi.

13. Trong vai “Giôn-xi” kể lại câu chuyện "Chiếc lá cuối cùng" của O.Hen-ri.

BÀI LÀM

Phan Nhật Thảo

Lớp 8A. Năm học: 2015-2016

Tôi sắp chết rồi!

Sinh mạng tôi bây giờ gắn liền với chiếc lá thường xuân nhỏ bé ngoài kia. Than ôi, căn bệnh viêm phổi nan y cùng tình cảnh túng quẫn của tôi hiện giờ có khác gì những chiếc lá thường xuân yếu đuối, bám vào bờ tường với cái cuống mỏng manh trước cơn gió táp? Tự tôi cũng biết mình chẳng còn chút hi vọng nào.

Xiu đến rồi, lại có cả cụ Bơ-men. Ôi hai con người mà tôi hằng yêu quý! Tôi nào muốn phải rời xa họ, nhưng mệnh tôi đã tận. Tôi ngồi lắng nghe lời khuyên của hai người họ một cách vô hồn, vì dù ngôn ngữ có thuyết phục đến đâu, thì vẻ lo lắng đan xen chút tuyệt vọng nơi đáy mắt họ đã nói lên tất cả.

Tôi yêu cầu chị Xiu mở cửa sổ ra. Đúng như dự đoán, những dây thường xuân mon morn ngày nào giờ đây chỉ còn lại vài chiếc lá trơ trụi, tưởng như chỉ một cơn gió nữa thôi, tất cả đều sẽ rơi xuống. Trong ánh mắt ngán ngẩm đầy chua xót của hai con người đáng mến, tôi lạnh lùng tuyên bố: “Chỉ đêm nay nữa thôi. Sáng mai chắc hẳn chiếc lá cuối cùng đã lìa cành và cùng lúc đó, em cũng sẽ nhắm mắt buông xuôi lìa đời.”

Chị Xiu và cụ Bơ-men dắt nhau sang bên phòng khác để tôi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và ngừng nghĩ quẩn. Tôi không biết hai người họ đang làm gì. Có thể là tự an ủi nhau, có thể là nghĩ cách giúp tôi khỏi bệnh, cũng có thể làm mẫu, vẽ tranh như lúc bình thường, nhưng dù làm gì cũng vô ích, sẽ không bao giờ có chuyện chiếc lá cuối cùng còn đủ khả năng bám trụ qua đêm mưa bão như thế này. Ngủ đi Giôn-xi, hãy ngủ yên giấc vì ngày mai mày sẽ lìa đời.

Ấy thế mà chuyện không tưởng đã thực sự xảy ra! Sáng hôm nay, tôi yêu cầu Xiu mở cửa sổ. Về mặt chị ấy từ đau buồn bỗng chuyển sang ngạc nhiên tột độ, khiến tôi tò mò nhìn ra cửa sổ. Cuối cùng tôi cũng thấy được điều gì khiến chị Xiu và giờ là cả tôi ngạc nhiên đến thế. Chiếc lá thường xuân vẫn ở nguyên trên cành!

Thật bất ngờ! Thật kì diệu! Tại sao chuyện như vậy lại có thể xảy ra? Suốt buổi chiều hôm đó, tôi ngồi ngắm chiếc lá cuối cùng. Nó đã ngả vàng và trông rất tàn tạ. Ấy thế nhưng dù bao nhiêu cơn gió thổi qua, chiếc lá mỏng manh và xơ xác ấy vẫn kiên cường chống chọi, không hề lung lay suy chuyển. Tôi bỗng nghe thấy trong tâm trí mình một giọng nói mơ hồ. Này Giôn-xi, hỡi Giôn-xi! Sao mày lại có thể ngu ngốc đến thế? Nhìn xem, nhìn chiếc lá cuối cùng kia xem! Một chiếc lá thường xuân nhỏ nhoi tàn tạ lại có thể chống chọi lại với mưa giông gió táp. Vậy mà mày-một cô gái trẻ- lại đầu hàng trước một cơn bão nhỏ của cuộc đời? Chỉ cần tĩnh dưỡng là mày sẽ khỏe lại và có thể hoàn thành giấc mơ của mày mà! Thức tỉnh đi! Bao nhiêu người yêu thương mày!

Vào giây phút đó, tôi nhận ra bản thân yếu đuối đến đáng trách như thế nào. Phải rồi, tội gì lại nằm chờ chết trong khi người thân của tôi và thậm chí cả bác sĩ đều nói tôi còn hi vọng? Tôi ngồi dậy và thổ lộ những ước muốn với Xiu, bảo mình đã vui vẻ trở lại. Chị ấy vui mừng đến bật khóc.

Ngày hôm sau, Xiu kể cho tôi nghe sự thật đằng sau chiếc lá cuối cùng. Cụ Bơ-men đã hi sinh cả tính mạng của mình để vẽ chiếc lá đó vào đêm giông bão! Tôi cảm động đến mức không thể nói nên lời, lòng thầm coi cụ Bơ-men là người cha thứ hai của mình. Tôi sẽ dùng cả cuộc đời rộng mở này để nói tiếp giấc mơ của cụ- Vẽ một kiệt tác.

Tôi sống lại rồi.

14. Nỗi niềm của người học sinh cuối cấp.

BÀI LÀM

Lê Trần Khánh Ngọc

Lớp 9A. Năm học: 2017-2018

Một buổi sáng đầu đông. Tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã điểm. Nhưng chúng tôi vẫn ngồi trong lớp, đông đủ, thảo luận về kiểu dáng và màu sắc của chiếc áo lớp. Ông trời thật biết chiều ý người, không làm mưa nữa mà kéo nắng dịu dàng tô hồng đôi má của các bạn tôi. Ai ai cũng rôm rả nêu lên ý kiến, bàn tán với nhau, rồi chợt lắng lại khi có đũa cất tiếng: "Nhanh thật! Sáu tháng nữa thôi là mình xa nhau rồi!"

Ừ nhỉ, nhanh thật. Sau những tháng hè mãi mê ôn tập để chuẩn bị cho kì thi học sinh giỏi, tôi quên mất tôi và các bạn đã trở thành học sinh cuối cấp. Đã trở thành những anh, chị lớn trong trường, đã cùng nhau bước đến chặng đường cuối cùng của thời cấp hai tươi đẹp, lời nói đó như một lời nhắc nhở, rằng sắp xa nhau rồi, hãy trân trọng những kỉ niệm mà mình có đối với nhau đi. Chúng tôi ai cũng hiểu điều này. Và thế là, từ chủ đề áo lớp, mọi người bắt đầu gọi lại những kỉ niệm. Bao nhiêu chuyện cũ ập đến như dòng nước uốn quanh tâm trí chúng tôi.

Lâm Nhi hừ mũi, bảo:

- Tao nhớ hồi đó có bữa nào tao phải viết bản kiểm điểm đâu. Ở với tụi bây hoài riết rồi bản kiểm điểm cứ một hai đi đều hà!

Phùng Quân quay sang bĩu môi:

- Mà làm giống mà chưa bao giờ nêu gương xấu cho tụi tao á!

Cả lớp phì cười: Đúng là "oan gia", ngày nào cũng có chuyện để cãi nhau. Trung mới quay sang bảo:

- Thương nhau lắm cắn nhau đau nhe tụi bây!

Mới dứt lời, hai bạn trẻ đã quay sang lườm Trung đến "cháy mắt". Thảo Nguyên, bạn cùng bàn với tôi, quay sang hất tóc, nói:

- Tao thấy bọn mình cũng hay chửi chửi lắm, mà đừng có mà yêu tao nhen, tao chỉ nguyện chờ hoàng tử bạch mã của tao thôi!

Nghe xong, tôi nhìn Thảo Nguyên với ánh mắt "khinh bỉ", đoạn lấy tay đưa lên trán nó. Gì chứ "âm đầu" là tôi không chơi, mà riêng Thảo Nguyên thì

đã vượt xa cảnh giới của cái sự ấy rồi, đuổi theo đâu kịp. Tôi ngồi với nó hơn một năm, quả là kì tích. Mà thôi, để tôi kể tiếp câu chuyện cho bạn nghe nè.

Cứ thế, xuôi dòng theo câu hỏi:” làm sao mà mình quen nhau hay vậy nhỉ?”, "Có chuyện đó nữa à, sao kì hen!", ai cũng cười vui, cảm xúc ngập tràn. Rồi Duy, đứa con trai gần như ngổ nhất lớp, bỗng hỏi một câu sâu sắc đến lạ kì:

- Thời cấp hai này, thứ gì là đáng nhớ nhất tụi bây nhỉ?

Nghe câu hỏi ấy, ai cũng trầm ngâm, suy nghĩ. Lát sau là một hồi xôn xao. Phùng Quân vừa nói vừa cười hề hề:

- Tất nhiên tao phải là điều bọn bây nhớ nhất rồi! Chuyện kiếm cho ra một đứa vừa thông minh, vui tính lại siêu cấp đẹp trai như tao bây giờ khó lắm!

Đức lại trầm ngâm, ra điều”ông cụ non” lắm, hung hăng bảo:

- Bây mà nhớ làm chi cho hao công tốn sức! Tình yêu tuổi học trò mới khiến tao thôn thức nhớ mong nhất!

Cả lớp tôi được một phen cười vỡ bụng, trêu chọc ầm lên. Cái thằng thật là, "vì tình bỏ bạn" ghê gớm. Như ngại quá Đức mới quay sang hỏi tôi, để đánh trống lảng cái sự “lỡ miệng” tai hại đó:

- Khánh Ngọc, tổ trưởng yêu quý, tổ trưởng nhớ nhất cái gì vậy?

Thế là, tôi bắt đầu kể. Rằng bầu trời của tôi ở những năm cuối cấp là khoảng sân rộng lớn rợp ngợp bóng cây, là lớp học như ngôi nhà thứ hai, là tiếng cười của những con người vô cùng thân thiết. Chúng tôi ở điểm bắt đầu, lạ lắm có, thân quen có, bốn mươi bảy đứa học trò từ bao trường Tiểu học khác nhau cùng chung về một lớp. Từ những màn làm quen vụng về nhưng lại ngây thơ và chân thành đến lạ, giờ đây chúng tôi đã sẻ chia cùng nhau bao kỉ niệm, đã cùng khúc khích cười, đã cùng nức nở khóc. Những năm tháng ấy, chúng tôi chẳng có gì, chỉ có thời gian là dài và rộng. Vậy mà, thời gian trôi qua nhanh quá. Sao tôi thấy lòng mình xao xuyến lạ. Vẫn là hàng cây, ghé đá, bảng đen, sân trường đó. Vẫn là thầy cô đó, bạn bè đó, nhưng sắp xa rồi, kỉ niệm có phải vì thế mà cứ ồ ạt về nhiều hơn? Tôi cứ men về những tháng ngày xưa cũ, về những giọt nước mắt ướt nhoe bài kiểm tra thấp điểm, về những hôm ăn vụng trong giờ, chỉ là ổi, xoài, đôi khi là muối tôm thôi mà sao lúc đó ngon đến lạ. Hay những lúc mắc lỗi, chúng tôi vẫn bảo vệ nhau, nhất quyết không khai tên “đồng phạm” để giúp nó tránh “búa rìu” của cô chủ nhiệm, không để tâm đến việc mình cũng bị phạt đấy thôi. Trong quãng thời gian ấy, kỉ niệm thì nhiều, kỉ niệm đẹp lại càng không kể xiết, nhưng nhớ nhất là lúc tổng kết trường năm ngoái, chúng tôi kéo nhau qua nhà Bảo và Phúc Nguyên. Sau khi chia làm hai phe trai với gái, mỗi phe chiếm một nhà, gọi là “Trận chiến bóng nước”. Định

là bơm nước vào bóng hết đã rồi mới “lâm trận” đấy, nhưng trẻ con mà, đâu kiên nhẫn lâu được. Thế là hai bên cứ lon ton chạy qua phục kích, rồi cố thủ, rồi ném bóng tấn công, cứ như chiến tranh thực sự giữa hai nửa thế giới. Bóng vỡ, nước tung tóe ướt hết cả áo quần, đứa nào cũng nom léch thếch, rũ rượi mà vẫn không quên mỉm cười thật tươi kèm lời hăm dọa: "Đội đó!" Chao ôi, sao mà gắn kết, thân thuộc và đáng yêu đến thế!

Nói xong rồi, tôi nhìn quanh, ngạc nhiên nhận ra mắt ai cũng ươn ướt. Chắc vì nỗi buồn và hoài niệm là thứ hay lây. Hoặc là tài kể chuyện của tôi cũng không đến nỗi quá tồi, nhỉ? Nghe tôi nói xong, đứa nào cũng bảo, xa tao rồi đừng khóc nha bây, tao lại khóc theo thì khổ, lau nước mắt mắt công tốn giấy. Dù mắt thì hoe hoe đỏ, nhìn về hướng xa xăm lắm. Lũ quý, thương nhau thì nói, có ai đánh thuế yêu thương bao giờ?

Bảo Vy và Thủy Tiên lại đồng thanh hỏi :

- Buổi bẽ giảng năm ngoái vui như vậy, liệu năm nay cuối cấp rồi, chúng ta có khóc không? Và rốt cuộc, làm học sinh cuối cấp nghĩa là gì cơ chứ?

Ai cũng bảo, nói vậy chứ chắc mình sẽ khóc mất thôi. Thủy tiên “nhỏ” xúc động, đứng lên nói:

- Sẽ khóc chứ. Ở bên nhau vui vẻ bao nhiêu, khi xa rồi sẽ càng thấy trống trải và hụt hẫng bấy nhiêu mà!

Trí gật gù, lên tiếng với lời lẽ chẳng giống ngày thường:

- Là học sinh cuối cấp, thế nào chúng ta cũng phải đối diện với trang kết của một chương đầy ắp kỉ niệm. Sau đó sẽ là những định hướng cho tương lai, dấu mốc của việc tự mình lựa chọn và quyết định. Là những ngã rẽ mới mà có khi ở đó bạn sẽ chẳng còn gặp lại nhau. Là khi chúng ta lớn thêm một chút và học cách trưởng thành. Chúng ta luôn nghĩ rằng mình còn thời gian, nhưng thật ra thời gian lại là thứ bông đùa nhất trên thế giới này. Có khi mình vừa cùng cười đó, cùng khóc đó, mai đã xa nhau rồi không ai hay, thật đấy! Tao chỉ muốn nói như vậy thôi!

Dứt lời, Trí ngồi xuống. Cả lớp ồ lên, vỗ tay rầm rộ cho cái sự “ngầu” bất tình lình này. Thường ngày có khi nào nó nói được mấy cái triết lý sâu sắc đến vậy đâu. Thế là hưởng ứng tinh thần của Trí, cả lớp lại nhao nhao. Quốc Cường hăng giọng:

- Lớp mình đi chơi nhiều hơn đi! Tao muốn dành thêm thời gian với lớp!

Thảo nguyên cười mím chi:

-Tao hứa sẽ năng nổ hơn vì lớp. Tụi mày thấy ghét, mà xa thì buồn lắm chịu không nổi!

Đúng vậy, những người bạn của tôi ơi! Có người đã nói “trong những mảnh ghép kí ức, mảnh khiến ta nuối tiếc và bất lực nhất chính là bỏ lỡ”. Tôi sẽ không bao giờ để lòng mình phải hối hận. Cuối cấp rồi, tôi sẽ càng trân trọng hơn khoảng thời gian mọi người vui vẻ bên nhau. Dù mai này đường đời trăm ngã rẽ, mỗi người trong chúng tôi sẽ có một lối đi riêng, nhưng những kỉ niệm đẹp mà chúng tôi của những năm tháng ấy đã cùng nhau tạo ra, sẽ luôn là hành trang mang theo trên con đường tôi chọn, sẽ luôn được tôi lưu giữ mãi trong tim mình. Từng phút. Từng giây. Từng khoảnh khắc một.

Tiếng trống vào học đã điểm. Mọi người lại quay về chỗ ngồi quen thuộc của mình, bắt đầu tiết học mới với bao cảm xúc dạt dào, tha thiết, với một nỗi niềm man mác cứ lấp lánh trên khóe mắt, bờ môi. Thời gian trôi nhanh, những cảm xúc, những tháng năm đó rồi sẽ gửi vào quá khứ. Nỗi niềm của người học sinh cuối cấp, ai rồi cũng sẽ trải qua. Vui có. Buồn có. Bâng khuâng, nhớ nhung và hoài niệm thì lại càng ngập tràn. Nhưng chỉ cần như chúng tôi, hứa sẽ không bỏ lỡ điều gì, luôn trân trọng từng phút giây bên nhau là đủ. Như câu trả lời chắc nịch của Trí khi nghe chúng tôi hỏi. Cậu cười hì hì:

-Triết lí chi đâu! Tao thấy thời gian ở bên tụi bây trôi qua nhanh quá, tao thấy tiếc, nên bật ra thành lời vậy thôi. Tại tao yêu lớp mình mà!

15. Kể lại giấc mơ em về thăm lại trường cũ sau hai mươi năm xa cách vào dịp trường tổ chức kỉ niệm ngày thành lập trường.

BÀI LÀM

Nguyễn Khánh Linh

Lớp 9B. Năm học: 2018-2019

Đã mười giờ tối rồi, mặc dù rất buồn ngủ nhưng tôi vẫn phải cố ngồi học để chuẩn bị cho tiết kiểm tra ngày hôm sau. Ngoài kia, trời đang mưa rất to nên tôi đứng dậy đóng cửa rồi ngồi học tiếp. Một lúc sau, bỗng dưng tôi thấy mình đang ở trên con đường hằng ngày vẫn đi học. Cúi xuống nhìn lại mình, tôi ngạc nhiên, sao tôi lại lớn quá vậy? Lan man với những suy nghĩ trong đầu, không biết tự lúc nào, tôi đã đứng trước cổng trường THCS Trần Hưng Đạo.

Nhìn xung quanh một lượt, lạ thật, sao cổng dường như to hơn vậy nhỉ? Ô kìa! Đây chẳng phải là quang cảnh của ngày khai trường hay sao? Ngược nhìn dòng chữ nhấp nháy trên cổng, nơi vẫn thường treo băng rôn mỗi dịp lễ quan trọng, tôi mở to mắt, đây là buổi kỉ niệm 43 ngày thành lập trường sao? Vậy là

đã hai mươi năm trôi qua rồi! Bước vào trường, mọi thứ bây giờ đã đổi mới nhiều quá, thiếu chút nữa là tôi đã không nhận ra. Khoảng sân gỗ ghè trong trường đã được xây đắp lại bằng phẳng nhìn rất đẹp mắt. Những tòa nhà đã được tu sửa lại rất khang trang, đẹp đẽ. Đang đứng ngẩn ngơ trước cổng trường, tôi chợt nghe thấy tên mình. Quay lại, tôi nhú mắt, đây là ai? Người phụ nữ đó bước đến bên tôi, như thấy được vẻ bối rối trong tôi, cô lên tiếng:

- Này! Sao lại ngẩn ra thế? Đừng nói là mày không nhớ tao là ai nha? Tao nè, Huyền Thanh nè! Không nhớ thật hả, đáng buồn thật đấy!

Vỡ lẽ, tôi cười:

- Mày khác quá, tao nhớ không ra!

- Cũng đã hai mươi năm qua rồi không gặp, mày không nhớ tao cũng chẳng trách làm gì? Khoảng thời gian rồi mày có về trường lần nào không?

Tôi lắc đầu, Huyền Thanh chợt bật cười thành tiếng:

- Tao biết ngay mà, mày vẫn vô tâm như vậy nhỉ! Tao có về đây vài lần, lần đầu tiên về, vẻ mặt tao cũng đàn ra như mày bây giờ vậy. Trường thay đổi nhanh thật ha?

- Mày vẫn hay đùa như trước nhỉ! Rồi có gặp thêm đứa nào không?

Lắc đầu, Thanh xịu mặt.

- Vẫn chưa, mày là đứa đầu tiên đấy! Kỷ niệm 43 ngày thành lập trường mà chẳng thấy bóng dáng đứa nào hết!

Rồi hai chúng tôi kéo nhau đi khắp trường tìm tập thể lớp 9B ngày xưa. Vừa đi vừa nhìn thấy cảnh tất bật, nhộn nhịp mà các em học sinh đang làm để chuẩn bị cho buổi khai trường đầu năm học, lòng tôi xốn xang nhớ về thời xưa. Như cùng một suy nghĩ, tôi và Thanh quay đầu nhìn nhau cười xòa.

Một lúc lâu sau, chúng tôi cũng đã tìm được các thành viên lớp 9B còn lại, tuy thiếu rất nhiều, ai cũng thấy tiếc nhưng cảm xúc đó chỉ vụt qua rồi tất ngấm nhường chỗ cho niềm vui gặp lại của lớp chúng tôi. Bạn tôi bây giờ cũng đã thay đổi rất nhiều. Những đứa phá nhất lớp tôi hồi đó đều đã có công ăn việc làm ổn định. Tôi và Thanh cũng đã gặp lại những đứa bạn thân hồi cấp hai. Minh Nhi giờ đã trở thành họa sĩ truyện tranh như nó từng mơ ước. Thảo Hiền cũng đang tiếp quản công ty của nó, cũng phát tài lắm. Cả nhóm chỉ có mỗi Lâm Phương không có mặt, nghe nói nó đang đi công tác xa không về kịp, ai cũng thấy thiếu.

Rồi ba tiếng trống trường giòn giã vang lên, chúng tôi ngồi ngay ngắn vào ghế chờ buổi khai giảng bắt đầu. Hôm nay, chúng tôi vinh dự được ngồi ở hàng ghế đại biểu, đại diện cho những học sinh cũ về dự kỉ niệm ngày thành lập trường. Nhìn xuống từng dãy học sinh trước mắt, tôi nhớ về thời đi học đa diết. Hồi đó, tôi cũng như các em, cũng mặc bộ quần xanh áo trắng đồng phục đó, cũng đội trên đầu chiếc mũ ca lô in hình logo trường và cũng chăm chú nghe những lời phát biểu của thầy cô trên bục. Thời gian thấm thoát trôi qua cũng đã đến phần cuối của buổi lễ. Nhìn những tiết mục văn nghệ đặc sắc, những vũ điệu của các em, những bài ca các em cất lên, tôi chợt nghĩ: “Các em học sinh bây giờ tài năng hơn trước rất nhiều!”.

Buổi lễ khai giảng đầu năm học mới kết thúc với dư âm vang vọng của những khúc ca về mái trường. Nhìn cảnh các em bước vội vào lớp để tiếp tục học những tiết còn lại, tôi bỗng quay sang Thanh:

- Này! Mày có muốn đi dọc hành lang các lớp với tao không?

Huyền Thanh gật đầu hưởng ứng:

- Tất nhiên là có rồi! Tao cũng muốn thấy cảnh các lớp học bây giờ như thế nào?

Rồi hai chúng tôi kéo nhau đi, vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ.

Sau khi đi tham quan các lớp học, chúng tôi vội bước về phía góc sân trường, nơi những thành viên lớp chúng tôi đã họp mặt đông đủ. Khi đã ngồi vào ghế được tụi bạn giữ cho, Huyền Thanh rỉ tai tôi:

- Này! Nghe nói hôm nay cô Liễu cũng đến đấy! Mày còn nhớ cô chứ?

- Sao tao quên được. Cô đã chủ nhiệm lớp mình suốt ba năm cơ mà.

Đang huyền thuyên với đám bạn, chúng tôi vội im bật khi nghe tiếng mở cửa. Không ngoài dự đoán, cô chủ nhiệm thân thương của chúng tôi đây rồi. Cô vẫn như vậy, vẫn toát ra một vẻ nghiêm khắc mà lúc xưa chúng tôi đùa nào cũng sợ. Cô cất tiếng chào phá tan bầu không khí yên lặng:

- Chào các em!

Chúng tôi đồng thanh chào lại cô, rồi hỏi han cô rất nhiều điều, nhanh đến nỗi cô không kịp trả lời mà bật cười thành tiếng:

- Các em cứ hỏi từ từ từng người một. Cô chỉ có một cái miệng sao đâu nỗi các em chứ!

Cả lớp cười rộ lên rồi dần nghiêm túc lại, xúc động cùng ôn về những kỉ niệm trước khi chia tay mái trường. Có đứa nhắc lại về buổi tiệc sinh nhật mà chúng tôi tổ chức cho cô năm cuối cấp rồi lên tiếng hỏi:

- Tụi bây có đứa nào còn giữ video quay buổi hôm đó không?

Một tiếng “có” cất lên. Chúng tôi vội chụm lại bên chiếc điện thoại nhỏ xem. Từ cảnh cô bất ngờ khi vào lớp, bong bóng nổ khắp nơi, với chiếc bánh sinh nhật đặt ngay ngắn trên bàn cùng một hộp quà to. Tôi thấy nhớ ngày ấy vô cùng! Đến cảnh cả lớp hỗn loạn khi “cuộc chiến” quét bánh kem náo động cả dãy một thời, chúng tôi ai nấy đều bật cười. Tôi chợt nghĩ: “Hồi ấy đi học mong được trở thành người lớn đến như vậy mà bây giờ thành người lớn rồi, sao lại muốn trở về thời cấp sách đến trường thế nhỉ?”

Buổi họp mặt đã kết thúc mà trong lòng chúng tôi ai cũng lưu luyến không thôi. Đang nói mấy lời nhắn nhủ cuối cùng trước khi chia tay, cảnh vật trước mắt tôi dần nhòe đi. Dụi mắt vài cái, tôi hé nhìn, thấy trước mặt mình là một đồng bài tập đang chờ lời giải. Tôi bất giác mỉm cười: “Thì ra đây chỉ là một giấc mơ”. Tuy giấc mơ đã qua đi nhưng tôi vẫn cảm thấy rất thật, cứ như mình đúng là đã lớn và về thăm trường cũ. Những dư âm của buổi lễ kỉ niệm, buổi họp mặt lớp vừa xúc động vừa đầy tiếng cười. Tôi tự nhủ sẽ luôn trân trọng những khoảnh khắc còn cấp sách đến trường như bây giờ để những kỉ niệm đó sẽ luôn khắc sâu vào trí nhớ của tôi.

BÀI LÀM 2

Hồ Thị Ngọc Linh

Lớp 9B. Năm học: 2018-2019

Khoảng chừng hơn 8 tháng nữa những học sinh sinh năm 2004 chúng tôi sẽ đối mặt với kì thi chuyên cấp đầy cam go. Tôi nhìn những anh chị đi trước mà tự hỏi:” Mình phải làm gì lúc này ?” Đó là một buổi tối khá căng thẳng và tôi đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tôi đã đi vào giấc mơ như vậy.

Tôi thường xuyên nằm mơ, nhưng đúng là trong mơ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, thật kỳ diệu. Tôi thấy mình cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng một chiếc quần tây đứng trước cổng trường cấp hai ngày trước, trường THCS Trần Hưng Đạo. Hôm nay, tôi được mời đến dự Lễ khai giảng năm học mới, kỉ niệm 43 năm ngày thành lập trường. Tôi bước vào trường, cái cảm giác bồi hồi, bồn chồn như ngày đầu đến trường đó ủa về. Cảnh vật xung quanh tôi đều thay đổi.

Bước vào trường, đập vào mắt tôi là hàng ngàn học sinh đang khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng cùng với khăn quàng thắm trên vai. Cái cảm giác ấy, cái cảm giác lâng lâng, vừa vui vừa buồn ấy làm tôi nhớ mãi. Lớp tôi năm ấy vốn không có nhiều kỷ niệm nên khi ra trường tôi cũng chẳng lưu luyến mấy mà chỉ lo cho ba năm cấp ba đang chờ tôi ở phía trước. Tôi dạo quanh trường một lúc. Phía bên phải tay tôi vẫn là dãy nhà của bác bảo vệ và phòng trực cò đỏ. Đường vào nhà xe đã được làm bằng phẳng chứ không còn gồ ghề như trước. Dãy nhà ba tầng đang thi công lúc tôi lớp 9 bây giờ đã trở nên đẹp đẽ, hiện đại lắm. Bỗng tôi thấy một người con gái đáng người cao gầy. Thì ra, đây là người bạn thân của tôi năm nào. Sau kì thi chuyển cấp, tôi và bạn xa nhau. Tôi thì vẫn nhớ bạn, bạn Mai. Không biết Mai còn nhớ tôi không, tôi mỉm cười. Vẫn cái tính thân thiện, xởi lởi ấy, Mai chạy đến bên tôi. Thật may, bạn ấy vẫn còn quý tôi như cả hai đã từng. Với sự hướng dẫn của cô Tổng phụ trách, chúng tôi được ngồi vào hàng ghế dành cho cựu học sinh của trường. Chúng tôi ngồi trò chuyện, nhìn lá bàng rơi, tản mạn về một thời đã qua. Sân trường được làm lại đẹp hơn, sạch sẽ hơn. Nhớ có lần tôi và Mai cùng đi học thể dục muộn, thế là cả hai bị phạt chạy 10 vòng quanh sân, chạy đến mệt bỏ hơi tai. Còn có những lần điểm kém, tôi ôm bạn khóc như một đứa trẻ. Chúng tôi không có những kỉ niệm “bá đạo” như chơi đùa, nghịch ngợm nhưng tình bạn tốt đẹp của chúng tôi không vì thế mà phai nhạt. Đã đến giờ, lúc này giáo viên Tổng phụ trách Đội lên chỉ huy khai giảng như mọi năm. Cô đã già đi nhiều, tuy nhiên vẫn còn nghiêm lắm. Rồi đến lễ chào đón lễ học sinh lớp 6 mới vào trường, các em học sinh ngây thơ cười đùa với nhau, bóng bay khắp trời, tiếng vỗ tay giòn giã làm cho bầu không khí lúc này thật náo nhiệt. Thầy hiệu trưởng năm nào đã già đi nhưng thầy vẫn gầy như xưa. Từ trên bục, giọng thầy trầm ấm vang lên, thầy đang đọc thư của Chủ tịch nước và điểm qua các thành tích của trường. Tôi rất tự hào về ngôi trường này. Học sinh trường tôi luôn là những người năng động, tích cực trong các cuộc thi lẫn những phong trào về văn nghệ, thể thao. Đã 20 năm kể từ ngày ra trường, trường, đến nay vẫn còn một vài thầy cô ở lại, nhưng các thầy cô của tôi hầu hết đã nghỉ hưu. Khi nghe thầy cô giới thiệu về trường, cảm xúc của tôi thật sự rất khó tả. Hôm nay, mọi thứ đều tốt đẹp, tuy nhiên, chỉ có thầy cô là không còn đây nữa. Cô giáo nói với chúng tôi rằng thầy cô trước kia, sau 20 năm, không nghỉ hưu thì cũng đều được chuyển công tác cả rồi.

Sau buổi đó, tôi và Mai đi xung quang trường, phòng học nhạc cũ kĩ năm nào đã không còn mà thay vào đó là một phòng khác đẹp hơn nhiều, phòng vệ sinh cũng sạch sẽ hơn. Chúng tôi háo hức bước vào dãy nhà ba tầng mới xây, nơi chúng tôi chưa có cơ hội được học. Phòng học rất đẹp, hiện đại và thoải mái nữa. Đây chắc chắn sẽ là một nguồn sức mạnh vô hình tiếp sức cho các em

bước trên con đường của tri thức. Từ xa xa, chúng tôi nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm năm lớp 9 của chúng tôi, cô cũng về thăm trường. Chúng tôi ghen ngạo, hạnh phúc không nói nên lời. Và rồi cô trò gặp nhau, vui mừng khôn xiết. Cô kể cho chúng tôi nghe về các bạn trong lớp, ai cũng sống tốt. Ba người chúng tôi cùng ôn lại kỉ niệm với nhau. Thật may, hôm nay tôi được gặp lại cô. Cái cảm giác biết ơn này, nỗi lòng của lớp học trò chúng tôi bày tỏ bao giờ cho hết, tấm lòng của thầy cô, chúng tôi khắc mãi trong tim. Bỗng nhiên, một tiếng động lạ kéo dài, tôi choàng tỉnh giấc.

Giấc mơ này tôi sẽ nhớ mãi. Tôi sẽ luôn ghi nhớ công ơn của thầy cô xưa, cố gắng học thật giỏi để thầy cô luôn tự hào về chúng tôi- học sinh trường THCS Trần Hưng Đạo. Kỳ thi chuyển cấp đang ở phía trước, tôi sẽ cố gắng hết sức để không làm ai thất vọng. Tôi yêu ngôi trường này.

16. Giấc mơ về thăm trường sau 20 năm xa cách.

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hương Giang

Lớp 9A. Năm học: 2019-2020

Thời gian như bóng câu lướt qua cửa sổ, cứ vô tình chẳng đợi, chẳng chờ một ai. Hôm nay, còn ngồi trên ghế nhà trường, chẳng biết 20 năm sau, ta sẽ ra sao? Và nếu có dịp trở lại, mái trường trung học cơ sở Trần Hưng Đạo có còn như ngày hôm nay? Vừa nghe nhạc, vừa miên man trong dòng suy nghĩ, tôi đã thiếp đi lúc nào không hay. Và tôi mơ-một giấc mơ tuyệt đẹp.

Trong giấc mơ, tôi thấy mình đã trưởng thành, có gia đình, có công việc và đang sống ổn định tại Sài Gòn. Rồi một ngày, tôi về thăm quê hương và thăm lại mái trường xưa – nơi tôi theo học suốt bốn năm cấp hai. Trở lại trường sau 20 năm xa cách, con đường đến trường nay được mở rộng thành đại lộ, những ngôi nhà cao tầng san sát mọc lên,... Bước vào cổng trường, tôi thấy trường đã đổi thay nhiều. Ngày xưa khi còn đi học, cổng trường được xây đơn giản với gam màu vàng nhạt. Giờ đây, nó to lớn, uy nghi, sừng sững. Những dãy phòng được xây dựng mới, khang trang, đẹp đẽ hơn. Vào sân trường, những cây cao, to, che mát cả mặt sân, tôi nhận ra cây hoa sữa ngay cửa lớp gắn với những trò chơi, trò nghịch ngợm của lũ chúng tôi. Vẫn còn đó trên thân cây là vết sẹo đã cũ do một lần nghịch ngợm, các bạn nam đã khắc vào. Bọn chúng tôi gọi đó là dấu ấn của thời gian. Nhìn những dấu ấn ấy, tôi không nén nổi niềm vui, bao kỉ niệm vui buồn của năm cuối cấp chợt ùa về. Lũ chúng tôi khi ấy rất nghịch ngợm nhưng lại đoàn kết, hăng say học tập nên được thầy cô yêu quý. Mỗi bạn một nét tính cách riêng, một hoàn cảnh riêng, cũng có khi cãi

nhau, giận dữ nhưng rồi lại yêu thương, cảm thông. Nhìn những tia nắng vương nhẹ trên những tán cây, tôi chợt nhận ra hình như đã vào cuối thu. Mùa của những chiếc lá vàng lãnh đăng rơi. Từng cơn gió nhẹ khua những tán lá kêu xào xạc, tôi vẫn rảo bước trên sân trường xưa cũ tìm lại chút kỉ niệm. Dù trường đã xây mới thêm nhiều dãy phòng học hiện đại hơn xưa nhiều nhưng tôi vẫn có cảm giác thân thuộc như trở về ngôi nhà của mình. Một hồi trống vang lên rộn rã báo hiệu giờ ra chơi đã đến, đám học trò cũng như lũ chúng tôi ủa ra sân nhảy nhót, cười đùa, trêu ghẹo nhau. Chỉ một chốc thôi, cái tĩnh lặng của sân trường đã biến mất. Thay vào đó, tiếng cười, giọng nói râm ran. Thì ra tuổi thơ lúc nào cũng thế! Cho nên người ta mới gọi “ Nhất quỷ, nhì ma...” Tôi cố tìm kiếm trong khoảng sân rộng ấy hình bóng của thầy cô xưa nhưng tất cả đều là những gương mặt mới. Bỗng trái tim tôi như thắt lại, tôi nhận ra đăng xa là cô Xuân— giáo viên dạy Ngữ văn của tôi năm lớp chín. Tôi vẫn nhớ như in hình ảnh của cô, người đã thổi bùng lên trong lòng tôi niềm đam mê văn học. Trong những bài giảng của mình, cô dạy chúng tôi biết yêu thương, chia sẻ, biết đứng lên khi vấp ngã, truyền cho chúng tôi tình yêu quê hương, đất nước. Tôi đặc biệt nhớ chất giọng ngọt ngào mà mỗi lần đọc thơ là cả lớp lắng nghe chăm chú như nuốt từng con chữ. Tôi vội vàng bước tới, nghẹn ngào, xúc động nói: “Thưa cô! Cô có khoẻ không?” Cô nhìn tôi ngạc nhiên và dường như không nhận ra tôi. Tôi tự giới thiệu mình: “ Em là Hương Giang. Học sinh lớp chín của cô 20 năm trước. Bây giờ em mới có dịp về thăm trường” Cô như đã nhớ ra, cô bé Hương Giang ngày nào giờ đã khôn lớn, chững chạc. Hai cô trò vừa vui mừng lại vừa xúc động, cầm tay nhau với bao điều muốn nói. Tôi hỏi thăm về các thầy, cô giáo cũ nhưng người thì đã chuyển sang trường khác, người thì đã về hưu. Còn cô cũng chỉ dạy nốt năm nay, sang năm, cô sẽ về hưu và chuyển vào Đà Nẵng để sống cùng con. Trống trường đã điểm, tôi phải tạm biệt cô để cô vào tiết dạy. Nhìn theo bóng dáng cô khuất sau cửa lớp, tôi tự trách mình sao quá đỗi vô tâm. 20 năm – một quãng thời gian quá dài cho một lần hội ngộ. Tôi nhận ra cô giáo của tôi mái tóc đã điểm bạc. Khuôn mặt đã thêm những nét nhăn những vằn phúc hậu như ngày nào. Chỉ có ánh mắt là vẫn hiền lành, trìu mến mỗi khi nhìn những học sinh thân yêu. Tôi ngồi xuống dưới gốc cây, cảm nhận sự yên tĩnh của sân trường, càng luyến tiếc quãng thời học sinh trôi qua quá nhanh. Những niềm vui, nỗi buồn, những kỉ niệm với bạn bè, thầy cô, tất cả như vừa mới diễn ra hôm qua thôi. Trong lòng bỗng cảm thấy băng khuâng, tiếc nhớ, bước chân muốn rời đi nhưng trái tim lại mong ở lại để rồi chìm vào những suy nghĩ miên man. Bỗng chuông đồng hồ báo thức reo lên, thì ra tất cả chỉ là giấc mơ. Tôi vẫn chỉ là một cô bé lớp chín, tôi vội lao nhanh xuống giường, cuống cuống thay quần áo, ăn sáng để chạy đi học cho kịp giờ.

Tôi cứ mãi nghĩ về giấc mơ ấy và mỉm cười thấy mình may mắn vì vẫn đang học dưới mái trường Trần Hưng Đạo thân yêu, được vui chơi cùng bè bạn. Tôi tự thấy mình cần phải trân trọng hơn những gì mình đang có để rồi khi nó trôi qua, ta không còn cảm thấy nuối tiếc.

17. Trong khoảng thời gian xe dừng trên đỉnh Yên Sơn để lấy nước, cô kĩ sư nông nghiệp đã gặp chàng trai “cô độc nhất thế gian” (như bác lái xe – nhân vật trong truyện ngắn “Lặng lẽ Sapa” của Nguyễn Thành Long giới thiệu). Em hãy nhập vai nhân vật cô gái đó để kể về cuộc gặp gỡ này.

BÀI LÀM

Tôi từng đắn đo, suy nghĩ từng đêm dài về tương lai của mình, về công việc mình đã chọn. Một hôm trước, trong chuyến đi Sa Pa, tôi đã quyết định được tương lai của mình và dĩ nhiên tôi cũng tìm thấy được một niềm vui nhỏ trong chuyến đi ấy.

Đó là một cuộc hành trình khá ngắn, khi chiếc xe đưa chúng tôi dừng lại ở trên đỉnh Yên Sơn. Bước xuống xe, bác lái xe hỏi: Tôi sắp giới thiệu cho các vị một người cô độc nhất thế gian. Ôi, sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt tôi và bác già. Tôi tò mò lắm, bác lái xe biết vậy nên kể tiếp: “Đó là một thanh niên hai mươi bảy tuổi, làm công tác khí tượng kiêm vật lý địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao hai nghìn sáu trăm mét, quanh năm chỉ có mây mù và cây cỏ”.

- À, thì ra là thế! Bác ơi, thế anh ta có hay đi giao lưu với mọi người không bác? – Tôi hỏi.

- Không cháu ạ! Hẳn tối ngày với công việc, làm sao mà có thời gian. Vì thế, hẳn mắc bệnh nan y không có thuốc chữa - Bác lái xe đáp.

- Bệnh gì hở bác?

- Đó là bệnh “thèm người”. Có lần hẳn chắn ngang đường bằng một khúc cây, lúc đó, hẳn được gặp người nói chuyện, hẳn vui lắm.

Càng tò mò, tôi và bác họa sĩ cùng quyết định đi gặp anh chàng đó. Anh ta rất vui và giới thiệu về bản thân. Bác già bảo: “ Anh là người cô đơn nhất thế gian”. Anh cười, nói: Bác lái xe cứ nói quá cả lên. Anh ta chạy nhanh vào nhà lấy củ tam thất đưa cho bác lái xe và dặn: “Cháu nghe tin bác gái ốm, cháu xin tặng bác gái củ tam thất này để bồi bổ”. Rồi anh ta mời tôi và bác họa sĩ lên

Lê Thành Công Tuấn

Lớp 9A. Năm học: 2015 - 2016

nhà, tưởng chừng anh ta chưa kịp dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, nào ngờ căn nhà nhỏ của anh ta gọn gàng ngăn nắp lắm. Tôi đứng trên bậc cửa nhìn anh ta đang ngắt những bông hoa giữa một vườn hoa đủ sắc màu của hoa đơn, hoa thược dược. Tôi nhớ khoảnh khắc anh ta trao tôi bó hoa, theo cảm tính, tôi đón nhận và cảm thấy rung rung trong lòng. Anh ta nói ra những điều mà người ta chỉ nghĩ “tôi cắt thêm vài bông nữa rồi cô muốn cắt bao nhiêu tùy ý”. Tôi và bác già được anh ta mời vào nhà. Bước vào trong, tôi cảm thấy ấm áp lạ thường. Anh ta mời bác họa sĩ một cốc trà, sau đó, tôi cũng nhận một cốc tương tự. Tôi bước đến chiếc bàn của anh, cái nơi mà anh hay làm việc, đọc sách. Lật mở từng trang sách, tôi mới thấy tâm hồn anh thật đẹp. Lúc đó, tôi đã đưa ra quyết định cho tương lai của mình. Bác già hỏi về công việc của anh, anh rất vui vẻ kể: “Công việc của cháu nói chung là dễ: Đo gió, đo nắng, tính mây, đo chấn động mặt đất để dự báo thời tiết góp phần phục vụ sản xuất, phục vụ chiến đấu. Cháu thường ghi “ốp” lúc bốn giờ sáng, bảy giờ, mười một giờ trưa và một giờ sáng”. Tôi nghĩ: Công việc của anh vất vả quá. Bác già liền hỏi: “Công việc của cháu vất vả thế cháu có lúc nào chán nản không?”. “Dạ, có một thời gian cháu nghĩ mình sẽ bỏ công việc này nhưng khi biết nhờ cháu phát hiện được đám mây khô mà không quân ta đã hạ được những phản lực Mỹ trên cầu Hàm Rồng, cháu đã có thêm niềm vui và động lực làm việc. Nếu giờ không làm việc nữa thì cháu buồn đến chết mất. “Thế cậu có cô đơn không” – Bác lại hỏi. “Dĩ nhiên là không ạ, khi ta làm việc, ta với công việc là “đôi”, sao bảo là cô đơn được. Trong cháu luôn thường trực: Mình sinh ra là gì? Mình để ở đâu? Mình vì ai mà làm việc? Ấy, bác vẽ cháu hở bác?” – Anh ta trả lời. “Bác ơi! Cháu không xứng để bác vẽ đâu. Bác hãy vẽ ông kĩ sư ở vườn rau đó ạ! Hằng ngày, ông ấy rình xem ong thụ phấn cho hoa rồi tìm cách làm cho củ su hào to hơn, ngon hơn cho nhân dân miền Bắc và nhân dân cả nước dùng đó bác. Hay là bác vẽ nhà khoa học nghiên cứu bản đồ sét trên đỉnh Phan – Xi – Păng ấy, mười một năm, đồng chí ấy không đi đâu để lấy vợ, trán đồng chí ấy cứ hói dần đi còn cái bản đồ sét thì đã sắp hoàn thành rồi. Bác già ngồi nghe, uống hết tách trà thứ hai. Anh ta dừng luôn câu chuyện của mình và xin bác già kể lại chuyện dưới kia. Nhìn anh ta háo hức như đứa trẻ sắp nghe chuyện cổ tích vậy. Bác già chỉ kể vồn vện một hai câu chuyện gì đó. Hết thời gian nghỉ trưa, tôi và bác họa sĩ chào anh thanh niên ra về. Anh ta chạy vội vào nhà xách một làn trứng trao tay bác già và nói: “Bác và cô cầm đi ăn đường ạ!”. Trước khi đi, tôi bắt tay tạm biệt anh ấy, mắt anh ta nhìn thẳng vào tôi, tay tôi buông ra để anh ấy nắm chứ không phải bắt tay nữa. Anh chào tôi và bác rồi nói: “Đến giờ ốp rồi, cháu phải đi nhé”. Tôi và bác già vui cười đi xuống xe. Bác già nhìn đồng hồ rồi nói: “Thanh niên thời nay thật là! Các anh chị cứ như bướm bướm vậy”. Ô, mà đã đến giờ ốp đâu, sao

cậu ta không tiền chúng ta nhỉ. Tôi nhìn bác già, thấy có điều gì đó nhưng tôi vẫn im lặng.

Khi gặp anh thanh niên tôi đã bắt gặp một tâm hồn đẹp, và cũng có một điều tốt đẹp lóe sáng trong tâm hồn tôi. Anh ấy làm nhiều điều lớn lao cho Tổ quốc. Tôi cũng muốn mình làm một điều gì đó cho đất nước thân yêu. Tôi tin quyết định lên làm việc ở Lào Cai là đúng.

18 . Hãy tượng tượng mình gặp gỡ và trò chuyện với người lính trong bài thơ “Ánh trăng” của Nguyễn Duy. Viết bài văn kể lại cuộc gặp gỡ đó.

BÀI LÀM 1

Trời càng về đêm càng lạnh, gió rít gào trên những vòm cây cao vút, rì rào một bản nhạc kì dị. Rùng mình một cái, tôi lặng lẽ bước dài hơn, nhanh chóng tới ngôi nhà có hơi ấm của ngọn lửa đăng kia. Tôi đang có một chuyến đi thực tế ở vùng núi Trường Sơn để lấy tư liệu cho bài luận văn tốt nghiệp của mình. Phải! Là sinh viên đại học, khi con người đang ở cái ngưỡng của đam mê, của tìm tòi, khám phá, tuổi trẻ và niềm yêu thích thúc giục tôi bắt đầu cuộc hành trình đến dãy Bắc Trường Sơn này – dãy núi của chiến công hiển hách, nhân chứng của chiến tranh Việt Nam.

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

Một cơn gió mang lại hơi lạnh luồn qua khe áo đã nhắc nhở tôi rằng mình cần một nơi đủ ấm áp để trú ngụ qua đêm. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi mình đã đến căn nhà nhỏ bằng gỗ, tỏa ra thứ hơi ấm của con người. “Ở đây có người ở!” – tôi thăm nghĩ rồi nhẹ nhàng gõ cửa. Một bà lão mặt đầy nếp nhăn bước ra cùng với đứa cháu tầm tám chín tuổi. Sau khi chào hỏi, tôi nói với bà mong sẽ được ngủ nhờ một đêm. Bà lão vui vẻ đồng ý. Sự đón tiếp của bà làm tôi cảm thấy ấm lòng như gia đình vậy.

Loay hoay tìm chỗ cất ba lô và đồ dùng leo núi, tôi chợt nhận ra trong nhà còn có thêm một người nữa. “Đó là một người lính” – tôi lặng lẽ thốt lên, khá nhỏ nhưng vẫn thu hút sự chú ý của người kia. Mái tóc anh đen, nước da ngăm ngăm nhưng vẻ mặt lại là người có trí thức. Đặc biệt, bộ đồ anh đang mặc là quân phục xanh lá. Thật kì lạ làm sao khi một người lính đáng nhẽ đang ở nhà sau khi hòa bình đất nước được lập lại thì lặn lội đến vùng núi heo lánh. Có thể nào anh là con của chủ nhà? Cũng có khả năng. Dòng suy nghĩ của tôi bị dập tắt bởi câu nói:

- Cháu cũng là khách xin ngủ nhờ phải không? Chú cũng thế! Xin chào.

Điều khiến tôi chú ý là người lính đó xưng “ chú ” và gọi tôi là “ cháu”. Nhưng thực sự trông chú ấy rất trẻ, hẳn là do cái dáng vẻ trí thức và là người dân thành phố. Chỉ là đoán mò mà thôi nhưng không hiểu sao tôi lại định ninh như thế. Tôi đáp:

- Chào chú! Cháu là sinh viên trường *Khoa học xã hội và nhân văn*, lên đây tìm tư liệu tham khảo cho luận văn tốt nghiệp. Xin hỏi chú có việc gì mà lên tận đây ạ?

Người lính có vẻ ngạc nhiên, rồi chú đáp:

- Chú là cựu chiến binh, từng chiến đấu với đồng đội ở dãy Trường Sơn này. Nay quay về đây tìm lại kỉ niệm xưa cũ. Cháu biết đấy. Có những thứ luôn khiến người ta hoài niệm.

Đưa mắt nhìn lên bầu trời, tôi thấy ánh trăng trên cao như đã dát vàng cả một vùng rừng xào xạc. Trăng đêm nay tròn và sáng quá, đối lập hẳn với cái thời tiết lạnh lẽo nơi đây. Dường như càng lên núi cao, tôi cảm nhận được mình gần trăng hơn một chút. Một cảm giác được gần gũi với thiên nhiên khiến tôi vui vẻ:

-Trăng đẹp quá chú nhỉ!

Không biết cố ý hay vô tình mà tôi cảm nhận được, trong một giây nào đó, hàng ngàn cảm xúc lướt qua ánh mắt của người lính kia. Chú đáp:

- Ừ, trăng vẫn đẹp đẽ như thế, đây là cái đẹp vĩnh hằng, là cái đẹp ân tình thủy chung khiến lòng người phải ngỡ ngàng.

Tôi cảm thấy lạ. Dường như biết được sự tò mò của tôi, người lính chậm rãi nói giọng nghẹn ngào bao xúc cảm:

- Chú năm nay gần năm mươi tuổi rồi. Chắc cháu nghĩ chú trẻ hơn vì chú vốn là người thành phố. Sống ở thành phố đã được mười lăm năm kể từ khi chiến tranh kết thúc. Tuy vậy nhưng ngày còn bé, chú lại cùng gia đình sống ở quê, thế nên tuổi thơ chú gắn bó với những gì ở nông thôn, mộc mạc, dân dã. Thiên nhiên lúc đó đẹp mà gần gũi lắm cháu ạ: nào đồng, sông, bể, cả ánh trăng đẹp đẽ nữa!

Tôi thích thú và tập trung lắng nghe. Chú nói tiếp, càng lúc càng chậm rãi, từ tốn, cứ như một người bạn lâu năm đang trút bầu tâm sự.

- Cháu biết không? Hồi chiến tranh ở rừng, khi mọi điều kiện vật chất đều thiếu thốn thì chỉ có đời sống tinh thần mới là động lực chính để ta tiếp tục sống, tiếp tục chiến đấu. Vàng trăng, nó là đời sống tinh thần của chú và đồng

đội đầy cháu ạ! Vàng trăng luôn bên chú đã cùng sống và chiến đấu. Trăng tự nhiên trở thành chỗ thân quen. Không gò bó ép buộc! Bây giờ nghĩ lại ,chú vẫn nhớ rõ mồn một những cảm xúc rồi ren lúc đó, bàng hoàng, sợ hãi, xúc động, rung rung. Những hình ảnh như một đoạn phim tua chậm lướt qua đầu chú. Chú thấy ở trăng có đồng, có rừng, có sông, có bể, tựa như trăng đã ghi lại tất cả những khoảnh khắc tươi đẹp đó, chờ một ngày ta quên, sẽ cho ta thấy, để ta hối hận, day dứt để ta thấy mình đã bội bạc như thế nào!

Tôi xúc động ngấm nhìn vàng trăng, lặng lẽ hoài niệm về tuổi thơ của chính mình. Sao tôi thấy trăng bây giờ mới là sáng nhất!

Người lính không để ý đến sự im lặng của tôi, tiếp tục kể.

- Trăng đẹp nhất vào lúc chú ngỡ ngàng nhất! Dường như trăng vẫn mãi ở đó cháu ạ! Trăng vẫn một mực chung thủy. Chỉ có lòng người thay đổi. Cháu có biết sự trách cứ nặng nề nhất là gì không. Đó là sự im lặng cháu ạ! Ánh trăng lúc đó cứ im phăng phắc, như cố tình cho ta thời gian để cho ta hoài niệm, để nhận ra mình đã vô tình biết bao nhiêu! Chính sự im lặng đó đã khiến chú giật mình, theo đúng nghĩa. Tôi lên tiếng:

-Vậy giờ chú trở lại đây vì cảm thấy có lỗi với vàng trăng hay sao?

- Một phần thôi cháu ạ! Chú muốn trở lại là chú của trước kia, chú muốn sống lại cái thời kì diệu ấy, với thiên nhiên, với vàng trăng!

Tôi nghe tiếng côn trùng kêu, tiếng gió lùa. Nhưng sau tất cả, tôi lại nghe thấy trong tim tôi – một trái tim nóng bỏng yêu thương và sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ, giọng nói vang vọng từ tâm hồn, nhắc nhở tôi sống sao cho tình nghĩa, thủy chung, sống sao để không hổ thẹn với quá khứ, với những tuyệt vời mình đã trải qua.

Cuộc trò chuyện với người lính làm tình yêu thiên nhiên trong tôi tăng lên gấp bội. Sau khi chào tạm biệt. Tôi đắp chăn đi ngủ, lòng thầm nghĩ mình đã tìm được tư liệu quý giá cho bài luận văn tốt nghiệp của mình. Ngoài trời vẫn tràn ngập âm áp của ánh trăng.

BÀI LÀM 2

Phan Nhật Thảo

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

Tối hôm ấy, như thường lệ, sau khi ăn xong, tôi lại đi cùng bố mẹ đến công viên tập thể dục. Cách trung thu chỉ còn mấy hôm nên trăng tròn hơn bao giờ hết, tỏa ánh sáng dịu dịu khiến cả công viên trông sinh động hẳn, soi rõ

từng đường nét trên khuôn mặt một người đàn ông trung niên đang ngồi nơi đây ghé đá. Nếu là bình thường tôi đã cho rằng bác vừa mới tập thể dục xong nên ngồi nghỉ lại sức rồi bước ngang qua, nhưng có cái gì đó ở vẻ mặt bác lúc này khiến cho tôi không thể rời mắt. Khuôn mặt chữ điền nghiêm nghị cùng những vết chân chim từng trải bên khóe mắt, con người bác toát lên một vẻ hiền hòa trầm lặng, dễ mến. Nhưng thứ chân chính thu hút tôi là đôi mắt đang phản chiếu vàng trắng của bác- đôi mắt tưởng chừng như bình lặng mà lại thi thoảng gợn những làn sóng cảm xúc lặn tẩn, hỗn tạp tôi không tài nào hiểu rõ. Có lẽ do quá đổi tò mò, tôi bèn bảo bố mẹ đi trước rồi lấy hết dũng khí tiến lại gần bác bắt chuyện :

- Bác mới chuyển tới khu này hay sao ạ ?

Sửng sốt, tầm nhìn bác chuyển từ mặt trăng trên cao sang phía tôi đầy dò hỏi. Tôi nhanh nhẩu nói tiếp:

- Tại...đây là lần đầu tiên cháu nhìn thấy bác. Mà tôi nào cháu cũng đến đây tập thể dục cả...!

Thấy tôi lắp ba lắp bắp, bác khẽ cười, rồi lấy tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên cạnh:

- Không, bác chỉ ra đây thăm họ hàng thôi, chứ chưa có ý định ở hẳn. Từ Sài Gòn tới đây đi xe mất mấy ngày, lại phải dịp trung thu, nhớ trăng quá không chịu nổi nên mới hỏi đường đến công viên ngồi ngắm. Công nhận, trăng nơi đây sáng và to hơn trăng ở thành phố nhiều.

Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Bác yêu trăng đến thế cơ ạ ?

Bác mỉm cười. Một nụ cười thật hiền:

- Bác yêu chứ, trăng với bác là tri kỉ mà. Cháu có muốn nghe câu chuyện vì sao bác lại có thói quen ngắm trăng này không ?

- Muốn ạ !

Vậy là với giọng đều đều và chậm rãi, bác bắt đầu kể lại câu chuyện đời mình.

- Bác sinh ra ở một làng quê nhỏ. Có lẽ chỉ là cái nhìn phiến diện nhưng nơi đó dường như sở hữu tất cả những gì đẹp đẽ, nguyên sơ nhất của thiên nhiên Việt Nam. Nơi ấy có những con sông đỏ nặng phù sa chảy qua ruộng lúa bạt ngàn, có bờ biển dập dề sóng vỗ lên bờ cát trắng . Nhưng ấn tượng và đẹp đẽ nhất, vẫn là vàng trắng lung linh tỏa sáng. Bác vẫn còn như còn cảm nhận được trên da cái ánh sáng dịu dịu, thanh lành của trăng mỗi tối mùa hạ trên đồng, vẫn

còn khắc ghi cái hình ảnh trăng tròn vành vạnh, ánh sáng trên mặt bể mỗi đêm rằm của tháng... Tuổi thơ của bác làm bạn với trăng, ngây dại bởi trăng, rồi chơi đùa cùng trăng, trăng đã nhẹ nhàng mà sâu sắc in đậm trong tâm trí bác. Rồi khi đi bộ đội, dù gian khổ biết mấy, trăng vẫn luôn theo. Hành quân giữa đêm, nhờ trăng mà đỡ mỏi, bom đạn rền vang có trăng ta không phải ngại ngần. Đòi lính nhờ trăng mà có được những phút giây êm đêm và lãng mạn như thế. Không riêng gì bác, mà nhiều anh em đồng chí khác, chắc chắn cũng đã được vàng trăng tiếp cho sức mạnh để kiên cường chiến đấu, dành lại độc lập cho Tổ quốc. Bác lúc ấy và trăng là tri kỉ. Cứ ngỡ mình sẽ không bao giờ quên được người bạn tình nghĩa này. Ấy vậy mà...

Tôi đang lắng nghe như muốn nuốt từng câu từng chữ thì bác bỗng ngừng lại, thở dài thật sâu. Nghe như bao đau thương, ăn năn và hối hận đều được chất chứa trong một tiếng thở dài đó. Bác lại ngửa mặt lên nhìn trăng hồi lâu. Tôi không nói gì, chỉ kiên nhẫn đợi bác tiếp tục.

- Chiến tranh kết thúc, hòa bình được lập lại, bác được lên thành phố sinh sống. Khác với thôn quê, khác với mặt trận, cuộc sống nơi thành phố hiện đại và tiện nghi hơn nhiều. Mù quáng bởi sự kì diệu của những tiến bộ trong khoa học - kĩ thuật, bác và nhiều đồng đội khác chẳng thèm ngó ngang gì đến vàng trăng nữa. Thật sự, ai lại muốn sinh hoạt dưới cái ánh trăng mờ mờ ảo ảo của trăng, một khi đã có đèn điện ? Vàng trăng khi ấy, dù tròn hay khuyết, dù tỏ hay mờ, đối với bác đã chẳng còn quan trọng nữa. Không ai tự nhiên lại đi quan tâm đến kẻ đứng dung qua đường. Sao, kẻ bạc tình này đáng giận lắm đúng không ?

Đáng giận lắm không ? Tôi tự hỏi bản thân nếu là mình thì sẽ hành động như thế nào. Giận thì đáng giận, nhưng cảm thông thì cũng đáng cảm thông. Suy cho cùng, bác đã nhận ra sai lầm và đổi thay. Tôi không biết phải trả lời sao cho phải phép, nên quyết định giữ im lặng.

- Thế rồi, một đêm hôm nọ, cả thành phố đột ngột bị cúp điện. Căn phòng đang sáng trưng, bỗng ngập chìm trong bóng tối. Bác cuống lắm, vội bật tung cửa sổ ra. Và chính lúc đấy, trăng xuất hiện - vẫn tròn vành vạnh như thuở nào, lừng lờ ngay trước mắt bác. Giờ phút ấy, có cái gì đó ập tới, mãnh liệt tới mức khiến bác thấy rung rung. Trước mắt như chiếu lại một đoạn phim ngắn, cũ kĩ từ thời thơ ấu cho tới tận bây giờ. Bao kỉ niệm ngấm trăng ủa về, kéo theo cả kí ức về đồng, sông, bể, và cả cái hồn lãng mạn của một đứa trẻ, một người lính đã lạc mất mười mấy năm ròng. Khi đó, bác biết mình lại không thể mãi trốn chạy được nữa. Phải đối mặt với trăng, đối mặt với sự thật rằng mình đã vô tâm quên đi bao gian lao ngọt bùi của cuộc đời người lính, đang tâm quên đi một người bạn thủy chung, tri kỉ. Chẳng thà trăng tỏ ra chút phần nộ khi thấy tôi vô

tình bạc bẽo... Nhưng không, vàng trắng vẫn thế mãi thủy chung, vành vạnh ở trên cao kia, tỏa ánh sáng lạnh lẽo, phảng phất xuống trái tim kẻ có tội này. Quả thực là thuốc đắng dã tật, lúc tôi vỡ lẽ, trắng đã đợi chờ quá lâu rồi. Sống đến tuổi này vậy mà ngày nào cũng dành ra hàng giờ để ngắm trắng, âu cũng chỉ là để được lần nữa cảm nhận cái ánh sáng dịu hiền lành lạnh ấy thêm một lần nữa, một lần thôi cũng đủ rồi....

Im lặng. Im lặng tuyệt đối. Hai chúng tôi, mỗi người đều bộn bề những ý nghĩ riêng. Tôi chỉ vừa mở miệng ra lại thì bố mẹ gọi về. Đứng dậy tôi nhìn thẳng vào mắt bác và đồng dạ tuyên bố:

- Nếu vàng trắng thật sự thuần phác và xinh đẹp dịu dàng như lời bác nói thì cháu chắc chắn, trắng đã tha thứ cho bác từ lâu rồi !

Trên khuôn mặt đầy sừng sốt của người đàn ông trung niên sau khi nghe xong ngập tràn sừng sốt, rồi dần dần nở một nụ cười - nụ cười mà tôi sẽ không bao giờ quên. Nó như một hỗn hợp ngát hương đủ vị những cảm xúc hài lòng, nhẹ nhõm, ... Nhận được nụ cười ấy, tôi yên tâm cùng bố mẹ trở về nhà.

Hai chúng tôi, cách biệt về tuổi tác, cách biệt về vùng miền và có lẽ là về cả văn hóa lẫn tư tưởng. Tất cả bắt nguồn từ một sự tò mò rất trẻ con, mà tôi thậm chí còn không biết tên bác, thậm chí có lẽ sẽ không bao giờ biết, nhưng câu chuyện được nghe kể đêm hôm đó đã giúp tôi ngộ ra nhiều điều về thiên nhiên, về chiến tranh, và về cả trái tim con người. Thời thế thay đổi, lòng người cũng đổi thay. Chúng ta trở nên lãnh cảm với những gì tự nhiên, quay lưng với những giá trị truyền thống, với quá khứ nghĩa tình. Đừng để bản thân con người trở thành nô lệ của những cỗ máy do chính chúng ta tạo ra. Đôi khi, trong cái xã hội hối hả này, hãy thử sống chậm lại, nhìn lại bản thân và trân trọng những gì đã giúp ta tiến được đến bước đường ngày hôm nay.

19. Hãy tưởng tượng cuộc gặp gỡ và trò chuyện với nhân vật anh thanh niên trong truyện ngắn “Lặng lẽ Sa Pa” của Nguyễn Thành Long.

BÀI LÀM

Hồ Thị Linh Giang

Lớp 9A. Năm học 2019-2020

Sau một năm học đầy vất vả gia đình tôi tổ chức một chuyến du lịch miền Bắc. Trong chuyến đi ấy, chúng tôi đã dừng chân nghỉ ở Sa Pa – một nơi nổi tiếng với vẻ đẹp đầy sức quyến rũ, mê hoặc lòng người. Chúng tôi để lại những dấu ấn trong tâm hồn tôi bởi những con người ở đây: mộc mạc, chân tình và cũng rất hiếu khách.

Sa Pa dường như đã thu hút tôi ngay từ lần đến đầu tiên. Hai bên đường là những hàng thông không cao lắm. Ánh nắng của mặt trời len lỏi qua những tán lá làm cho Sa Pa càng thêm rạng rỡ, nổi bật. Trên đỉnh Yên Sơn cao hai nghìn sáu trăm mét, từ xa xa tôi chợt thấy một căn nhà nhỏ xinh ở phía trên. Đang mải mê ngắm cảnh vật nơi đây, bất chợt tôi thấy một người đàn ông tầm sáu mươi lăm tuổi, vóc dáng khỏe mạnh, bác bắt chuyện với tôi:

- Chà, hình như đây là lần đầu tiên bác thấy cháu đây. Cháu đi du lịch hay ở hẳn đây ?

Tôi mỉm cười, đáp:

- Dạ không, cháu chỉ đi du lịch thôi ạ. Mà Sa Pa đẹp thật ấy bác nhỉ ? Mà bác chỉ sống một mình ở đây thôi à ?

Bác lặng lẽ suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời tôi:

- Nhà bác ở dưới thị xã. Bác từng là một nhà khí tượng kiêm vật lý địa cầu. Bác lên công tác ở đây vào khoảng thời gian nước ta chống Mỹ cứu nước. Mặc dù giờ đã về hưu, nhưng bác vẫn quyết định ở lại với vùng đất này.

Tôi thoáng ngạc nhiên rồi quan sát xung quanh nhà bác. Bác đọc thật nhiều sách. Những quyển sách dày cộp được xếp ngay ngắn trên giá gỗ. Ngoài ra, bác cũng nuôi rất nhiều gà. Các chú gà trông rất khỏe mạnh, cho thấy chủ nó có tâm đến chừng nào. Bây giờ, đập vào mắt tôi là một vườn hoa với nhiều loài hoa đủ màu sắc. Thấp thoáng những con ong, con bướm hút mật. Sao mà những hình ảnh lại quen thuộc quá nhỉ ? Giống như một tác phẩm tôi đã từng học rất lâu. Trầm ngâm suy nghĩ, tôi mạnh dạn hỏi:

- Cho cháu hỏi bác một câu này ạ.

- Ừ, cháu cứ tự nhiên.

- Bác có phải là anh thanh niên trong truyện ngắn “Lặng lẽ Sa Pa” của tác giả Nguyễn Thành Long không ạ ? Tại ...

Chưa để tôi nói hết câu, bác đã trả lời:

- Đúng rồi đây, hồi biết mình là nhân vật chính trong câu chuyện, bác cũng bất ngờ lắm.

Ồi ! Thì ra người ngồi trước mặt tôi và nói chuyện với tôi này giờ chính là anh thanh niên năm nào. Người đã có những đóng góp thầm lặng nhưng lại rất to lớn. Người đã siêng năng làm việc, giúp ích cho đất nước. Tôi vừa xúc động vừa vui sướng, tôi hỏi bác:

- Thế những năm tháng làm việc trên này, bác có thấy nhớ nhà không ạ ? Rồi cũng có gặp nhiều khó khăn không ?

Bác đáp:

- Có chứ, hồi mới lên đây chưa quen, bác nhớ nhà vô cùng. Bác còn bị chứng “thèm người” nữa cơ. Quả thực công việc của bác vô cùng cực nhọc, phải đi ghi ộp vào bốn giờ sáng, mười một giờ sáng, bảy giờ tối và một giờ sáng.

Vào những lúc trời rét, gió cứ ào ào xô tới, như ngăn không cho bác đi vậy. Nhưng rồi cũng quen cháu ạ. Bác cảm thấy yêu nghề, muốn gắn bó với nó. Công việc dù gian khổ, vất vả nhưng cất nó đi, bác buồn đến chết mất.

Tôi nhớ lại những lời tác giả đã viết, bác từng phát hiện ra đám mây khô giúp quân ta thắng lớn. Tôi hỏi:

- Có phải bác cũng từng phát hiện ra đám mây khô giúp quân ta thắng lớn không ạ ?

- Đúng rồi cháu ạ.

Nhắc lại, tôi thấy vẻ mặt sung sướng của bác, bác cười, nói tiếp:

- Khi nghe tin nhờ bác mà quân ta thắng lớn, bác vô cùng hạnh phúc. Và từ hôm đó, bác thấy yêu công việc của mình hơn.

Thời gian trôi qua nhanh thật, đã đến giờ tôi phải lên xe để đi rồi. Tôi thấy tiếc nuối, vì không được trò chuyện với bác nữa rồi. Trước khi đi bác còn tặng cho tôi một bó hoa và một làn trứng để ăn đường. Tôi chia tay bác trong sự ngậm ngùi và lưu luyến.

Tôi thấy mình may mắn vì trong chuyến đi ấy đã được gặp bác. “Cám ơn bác đã giúp cháu hiểu thêm về giá trị của con người lao động”. Để có được một cuộc sống hoà bình, no đủ như hôm nay, không biết bao nhiêu thế hệ ông cha đã hy sinh xương máu, thậm chí là cả tính mạng của mình để bảo vệ Tổ quốc, giành lại độc lập, đã có biết bao nhiêu con người đã âm thầm, cống hiến, hy sinh cho Tổ quốc mọi nơi, mọi lúc như bác. Tôi thầm hứa sẽ cố gắng, nỗ lực thật nhiều để trở thành một người công dân có ích cho đất nước Việt Nam.

Kỷ niệm này không bao giờ tôi quên.

20. Kể về một kỉ niệm đáng nhớ

BÀI LÀM

Trần Nguyên Phương

Lớp 6A. Năm học 2018-2019

Một hôm, khi đang đi trên đường thì tôi bỗng gặp bọn thằng Minh đang chạy hót ha hót hải và tay đưa nào cũng cầm hai, ba trái ổi. Tôi liền hỏi: “Tụi mày đi đâu mà vội thế?” Minh thở hỏn hển, nói: “Tụi tao đi hái ổi nhà ông Bảy, bị lão già đó phát hiện nên giờ ông đang đuổi đánh”. Nghe Minh nói, tôi chợt mỉm cười và nhớ lại kỉ niệm thời ấu thơ của mình.

Năm ấy, nghỉ hè lớp ba lên lớp bốn, tôi được bố mẹ cho về quê thăm ông bà. Biết tin tôi về, lũ trẻ hàng xóm chạy sang và rủ: “Tí ời, ra ngoài này chơi với chúng tớ!” Vì là dân thành phố, suốt ngày chỉ được ở trong nhà nên tôi nhanh chóng bị cuốn vào những trò chơi của tụi trẻ làng quê. Thế là tôi liền xin bố và ra nhập hội với tụi nó. Sau khi cùng nhau đi hái hoa, đá dế chán chê, chúng tôi cùng nhau nghỉ ngơi ở dưới gốc cây đa đầu làng. Bỗng có đứa nầy ra ý đi ăn trộm xoài nhà bà Mai. Sở dĩ chúng chọn nhà bà Mai mà không chọn nhà khác là vì nhà bà ấy có một cây xoài cát rất sai quả. Mà quả nào cũng to, ngọt và vàng ươm, lại ra quả quanh năm nên bọn chúng gọi nó là “Cây xoài tứ quý”. Nhưng ngặt nỗi, muốn ăn trộm xoài nhà bà Mai không phải là chuyện dễ. Bà Mai thì chẳng nói làm gì, bà đã ngoài tám mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, chúng tôi

chỉ cần đi thôi cũng đủ nhanh hơn bà ấy. Nhưng nhà bà ta có nuôi một con chó dữ như cọp nên chẳng ai dám lui tới mấy. Thế là cả bọn nhìn nhau, bỗng có đứa giở giọng trịch thượng, bảo tôi:

-Ê Tí, mày dám đi hái xoài không? Để xem dân thành phố có gan hơn bọn nhà quê không?

Tự ái dồn dập, lại vốn tính khoác lác, tôi vỗ ngực, bảo:

-Sao lại không dám? Tôi có tài leo trèo giỏi như sóc, chạy nhanh hơn thỏ, con chó đó có ba đầu, sáu chân cũng chẳng thể đuổi kịp tôi đâu, các cậu cứ yên tâm!

Nghe tôi trấn tĩnh, bọn nó vững tin hơn và cùng nhau hớn hờ đến nhà bà Mai. Đến nơi, tôi liền trèo thoăn thoắt lên ngọn cây trong sự trầm trồ, thán phục của tụi bạn, làm cho tôi cảm thấy hãnh diện như một vị anh hùng. Nhưng “anh hùng” chỉ hãnh diện được vùn vụt một phút, không hơn. Vì lúc đó, tôi bỗng nghe thấy tiếng “Gâu! Gâu! Gâu!” Tôi hoảng hồn, nhìn xuống dưới thì thấy có một con chó đen lông xù, gầm gừ, mắt long sòng sọc và thè cái lưỡi đỏ nhìn lên tôi. Tôi liền ném một quả xoài ra xa để đánh lạc hướng con chó, rồi nói vọng xuống:

-Ê, chạy đi bây! Con chó phát hiện rồi! Chạy mau!

Nói rồi, tôi liền tuột một mạch và nhảy xuống gốc cây. Rồi ba chân bốn cẳng chạy thoát thân, lũ trẻ cũng thế. Con chó bị lừa, liền tức tối đuổi theo chúng tôi. Sau khi thoát nạn, chúng tôi cùng đứng lại một chỗ, bọn chúng hỏi tôi:

-Cậu có bị làm sao không?

Tôi trả lời:

-Không bị xây xước gì cả, tôi chỉ bị...rách cái vạt áo thôi.

Rồi tôi xuýt xoa:

-Con chó dữ quá, sém tí nữa thì chết cả nút!

Thằng giở giọng trịch thượng khi nãy nói:

-Thế mà mày bảo là con chó có ba đầu, sáu chân cũng không đuổi kịp!

Câu nói của nó làm tôi cảm thấy xấu hổ và mặt tôi đỏ tới tận mang tai. Tôi bèn nói lảng sang chuyện khác bằng cách bàn kế hoạch nói dối bố mẹ với tụi nó. Xong việc, ai về nhà nấy. Về nhà, tôi hành động thản nhiên như chưa có việc gì xảy ra. Lúc đó, tôi vừa tắm xong thì bỗng thấy bà Mai đang cầm một túi

xoài và nói chuyện với bà tôi. Tôi giật diếng người, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập và quả tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bà Mai nói:

Bên nhà tôi có cây xoài cát sai trĩu quả, biết tin cháu Tí về chơi, tôi có chút quà cho cháu, mong bà nhận.

Bà tôi nói:

-Quý hóa quá! Thằng Tí nó thích ăn xoài lắm, cảm ơn bà!

Rồi bà tôi gọi:

-Tí ơi, bà Mai cho xoài này, ra cảm ơn bà đi!

Tôi nhủ thầm: “Tiêu rồi! Phen này chắc ốm đòn rồi đây.” Thế là tôi cứ nấn ná, chẳng chịu ra. Bà tôi nói:

-Ô hay, thằng này lạ, mọi hôm nó hiếu khách lắm cơ mà, sao hôm nay lại...

Bà Mai nói:

-Thôi, tôi về nhé! Chào bà!

Đúng lúc bà Mai chuẩn bị quay lưng ra về thì tôi chạy theo nói: “Bà ơi! Bà không giận cháu, hờ bà?”

Bà Mai cười móm mém, hiền từ:

Thôi, cháu biết lỗi là tốt rồi, lần sau đừng như thế nữa nhé, may mà chó nó chưa cắn cho đấy!

Dạ - tôi đáp lí nhí.

Giờ đây, dù bà Mai không còn nữa nhưng bà đã để lại cho tôi một bài học tuyệt vời – bài học về lòng khoan dung.

21. Sau khi thấu hiểu nỗi oan của Vũ Nương và biết nàng đang sống ở Thủy cung, Trương Sinh vô cùng day dứt, ân hận.

Em hãy nhập vai nhân vật Trương Sinh trong tác phẩm “Chuyện người con gái Nam Xương” của Nguyễn Dữ để viết một bức thư gửi Vũ Nương tâm sự nỗi niềm ấy của mình.

BÀI LÀM

Đinh Hoàng Nguyên Hạnh

Lớp 9C. Năm học: 2018-2019

Vũ Nương thương nhớ!

Ta chính là Trương Sinh, là người chồng cũ của nàng trên dương thế. Suốt bao nhiêu năm qua, ta vẫn luôn ân hận và day dứt lòng mình mỗi khi

nhớ lại chuyện ta đã gây ra cho nàng. Thực sự rằng, nỗi nhớ nàng trong ta chưa hề có phút nguôi ngoai mà vẫn cứ chồng chất thêm. Ta ân hận vì trong phút nông nổi, không kìm lại được cái tính hay ghen và tính gia trưởng của mình, không chịu suy nghĩ thấu đáo mà đẩy nàng tới chỗ chết. Nàng đi hẳn phải vô cùng oán hận ta, đúng không? Bé Đản vào ngày giỗ của nàng đã hỏi ta một câu làm ta ứa nước mắt.

“Mẹ Đản đâu? Sao cha dọn thức ăn cho mẹ mà mẹ Đản không về, mẹ Đản đâu?”

Nó không hề biết chính nó và cha nó đã gián tiếp gây ra cái chết cho mẹ nó, nó còn quá nhỏ để hiểu một chuyện lớn như vậy. Khi nào Đản đủ lớn, ta sẽ kể cho nó nghe về tất cả sự việc, về câu chuyện năm xưa ấy.

Ta còn nhớ, năm xưa, nàng chính là một người con gái hiền thảo, nét na, tư dung tốt đẹp, lại có vẻ đẹp kiều sa không ai sánh bằng. Chính vì quá mê đắm trước vẻ đẹp đó của nàng, ta đã xin cha mẹ đem trăm lạng vàng qua hỏi cưới nàng về làm vợ. Không làm ta thất vọng, nàng sống trong nhà chồng rất giữ đúng khuôn phép. Nàng luôn chăm sóc, lo lắng cho mẹ ta như mẹ ruột ; việc nhà, nàng luôn đảm đang, chịu thương, chịu khó. Nàng xứng đáng là nàng dâu thảo. Còn quan trọng hơn cả là nàng rất yêu thương ta, luôn nhường nhịn trước cái tính gia trưởng và hay ghen tuông vô lí của ta. Và điều đó khiến ta yêu nàng rất nhiều.

Năm đó, chiến sự xảy ra, ta phải tòng quân đi lính để lại mẹ già và người vợ mà ta vô cùng thương yêu, nàng lại còn đang mang thai đứa con đầu lòng của ta nên ta hứa với lòng phải sớm trở về để gia đình được vui sum họp. Trước lúc đi, nàng dặn ta không cần gì nhiều, chỉ cần ta về mang hai chữ bình an, nàng luôn đợi ta về. Ta ôm nàng vào lòng như ôm cả thế gian, phải, còn có người vợ luôn đặt niềm tin vào ta, ta không thể để nàng thất vọng được. Thế rồi, ta yên tâm rời đi, mang theo tâm trạng nhưng nhớ vô cùng tận.

Vài năm sau đó, khi đất nước đã được bình yên, ta trở về mà mong mỏi muốn gặp nàng, mẹ già và đứa con nhỏ của mình. Vừa về đến nhà, chưa kịp vui mừng thì ta đã suy sụp khi nghe tin mẹ của ta đã mất. Ta vô cùng buồn bã khi nghe tin dữ ấy, thế là mẹ ta vẫn chưa thấy ta bình yên vô sự trở về. Ta ôm Đản, bé con của chúng ta ra thăm mộ mẹ. Ở đó, ta vừa ôm con vừa khóc như để giải bày tâm trạng cất giấu trong lòng. Khi về, Đản nói với ta : “Thế ông cũng là cha Đản ư?” Ta bất ngờ rồi gạn hỏi con rằng thế có ai cùng là

cha Đản nữa hay sao. Thế là Đản kể cho ta nghe, rằng trước đây có một người đàn ông đêm nào đến với mẹ, mẹ Đản đi cũng đi, mẹ Đản ngồi cũng ngồi nhưng chẳng bao giờ bế Đản cả. Lúc đó, con ghen và con giận của ta lên đến đỉnh điểm. Trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ rằng, trong thời gian ta đi đánh giặc, nàng ở nhà và ong bướm với người đàn ông khác. Ta về nhà và làm um lên, mắng nàng là vợ hư và đuổi nàng ra khỏi nhà. Nàng thanh minh cho mình nhưng ta vẫn bảo thủ và kiên quyết đuổi nàng ra đi. Nàng đã quá đau lòng mà trầm mình ở sông Hoàng Giang. Nghĩ lại thấy thương nàng, đã cho người tìm vớt thây nàng, nhưng không thấy. Vào một đêm, ta ngồi buồn dưới ánh đèn leo lét, bóng hắt lên tường thành một người đàn ông đen sì. Lúc đấy, Đản chỉ tay lên tường và bảo đó là cha Đản. Lúc đó, ta mới vỡ lẽ ra tất cả mọi chuyện. Ta ân hận vô cùng vì không kịp nữa rồi.

Vào năm sau đó, có một người đàn ông xưng danh là Phan tới nhà gặp ta, bảo rằng nếu muốn gặp nàng thì hãy lập một đàn giải oan ở bên sông nơi nàng trầm mình. Lúc đầu ta không tin, nhưng khi thấy cây trâm vàng nàng đem theo lúc ra đi, ta mới tin là sự thật, liền lập đàn giải oan suốt ba ngày. Bỗng ta thấy trên mặt sông tỏa ra ánh hào quang sáng chói, ta thấy bóng dáng nàng hiện ra, nói vọng rằng nàng không thể về lại nhân gian được nữa. Sau đó, mọi thứ trở lại như thường. Ta không thể gặp lại nàng nữa rồi.

Ta biết, đó là cái giá phải trả cho sự hồ đồ của mình. Ta vô cùng ân hận và cắn rứt lương tâm. Xin lỗi nàng, giờ ta chỉ mong nàng tha thứ cho kẻ tội đồ này. Mong nàng ở dưới kia hạnh phúc và một lần nữa xin nàng hãy thứ cho ta. Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ tìm nàng, sẽ bù đắp cho nàng.

Thương nhớ Vũ Nương- vợ ta.

Trương Sinh.

PHẦN HAI: VĂN MIÊU TẢ

1. Hãy miêu tả hình ảnh mẹ của em trong những trường hợp sau: lúc em ốm, khi em mắc lỗi và khi em làm được một việc tốt.

BÀI LÀM 1

Đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ
Gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng cha.

Câu ca dao đó thật đúng với tình yêu thương của cha mẹ dành cho con của mình. Riêng tôi, người yêu thương tôi nhất là mẹ.

Năm nay, mẹ được 36 tuổi rồi nhưng ai cũng bảo mẹ già hơn so với tuổi. Mẹ là giáo viên dạy giỏi của trường trung học cơ sở Trần Hưng Đạo. Dáng mẹ dong dỏng cao. Mái tóc của mẹ mượt mà, khi xõa xuống ôm gọn lấy khuôn mặt trái xoan hiền lành phúc hậu. Nổi bật trên khuôn mặt là đôi mắt đen láy chan chứa sự bao dung, trù mẫn. Người ta thường nói: “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn”, quả không sai. Bởi tôi có thể đoán được những suy nghĩ sâu thẳm từ trong mắt mẹ. Những lúc tôi làm được việc tốt đôi mắt ấy rất hạnh phúc như cười. Và cũng từng đỏ hoe mỗi khi tôi làm điều sai trái. Cùng với đôi mắt là cặp lông mi dài và đôi lông mày lá liễu. Mũi mẹ cao thanh tú. Môi mẹ hồng hào, khi cười để lộ cả hàm răng trắng tinh và đều đặn như những hạt bắp. Mẹ làm việc rất chăm chỉ. Mẹ là một người không thể thiếu trong gia đình. Hằng ngày, mẹ đến trường giảng dạy những kiến thức mới cho các anh chị học sinh. Về nhà, mẹ như một cô Tấm với những công việc như nấu ăn, giặt giũ, ... thật nhanh nhẹn và gọn gàng. Mẹ là một người luôn dành trọn mọi sự yêu thương cho con cái của mình. Mẹ lo cho anh em chúng tôi từ bữa ăn giấc ngủ tới việc học hành. Và tôi có những kỉ niệm không bao giờ quên được.

Hồ Sỹ Dũng

Lớp 6B. Năm học: 2015-2016

Khi tôi bị sốt mẹ rất lo lắng cho tôi sợ tôi mất kiến thức vì không đi học được. Mẹ đã chăm sóc tôi: nấu cháo cho tôi ăn, chế thuốc cho tôi uống, ... và đêm đó vì sợ tôi cảm lạnh nên mẹ đã thức trắng đêm vì tôi, canh từng giờ để xem bệnh tình của tôi. Sáng ra, khi tôi thức dậy thì thấy mắt mẹ thâm quầng, mệt mỏi nhưng khi sờ trán tôi thấy mát hẳn lên thì mẹ rất vui mừng và khỏe hẳn. Tôi rất biết ơn mẹ.

Đặc biệt, mẹ có một tấm lòng rất bao dung. Tôi còn nhớ, tôi đã từng lấy trộm tiền của mẹ để mua con rô-bốt ở tiệm đồ chơi. Rồi một hôm, mẹ phát hiện ra tôi ăn cắp tiền của bà, mắt mẹ đỏ hoe. Tôi nghĩ rằng mẹ sẽ trách mắng hay đánh

đập tôi. Nhưng không, mẹ không trách mắng mà dạy tôi những điều hay lẽ phải khiến tôi luôn ghi nhớ trong lòng. Và tôi cũng từng làm được một việc tốt khiến mẹ vui lòng: Vào ngày thứ hai đầu tuần, tôi nhặt được một chiếc bóp, trong đó có rất nhiều tiền. Không biết chủ nhân của nó là ai, đem cái bóp nộp cho chú cho chú công an và chú khen tôi giỏi lắm. Khi tôi kể cho mẹ nghe thì mẹ rất hài lòng và tự hào về tôi. Mẹ như ánh đèn soi sáng đường đời của tôi.

Mẹ là người tuyệt vời nhất đối với tôi, là người luôn yêu thương con của mình. Tôi yêu mẹ nhiều lắm và tự nhủ rằng sẽ cố gắng học thật giỏi để không phụ công ơn sinh thành, dưỡng dục của mẹ.

BÀI LÀM 2

Trong đời, chắc ai cũng có một người mẹ luôn yêu thương và chăm sóc cho các con của mình. Em cũng vậy, mẹ của em không quá đẹp nhưng trong đôi mắt của em, mẹ luôn là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian.

Mẹ em năm này đã ngoài ba mươi tuổi nhưng trông mẹ vẫn còn trẻ lắm. Mẹ có dáng người cân đối, làn da trắng hồng, mịn màng như da em bé. Mái tóc mẹ đen mượt, lúc nào cũng được buộc gọn gàng. Em thích nhất là khuôn mặt trái xoan của mẹ. Tuy đã có vài nếp nhăn, nhưng lúc nào mẹ cũng toát lên vẻ đẹp hiền từ, phúc hậu. Điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt mẹ là đôi mắt to, tròn luôn nhìn chúng em với ánh mắt trìu mến. Trong nhà, mẹ là người vất vả nhất. Mẹ phải thức khuya, dậy sớm để lo cho chị em em từng bữa cơm, manh áo. Mẹ thường nấu những món ăn theo sở thích của cả gia đình nên bố con chúng em thường gọi mẹ là: “Vua đầu bếp”. Nhưng có lẽ em thích nhất là nụ cười của mẹ. Nụ cười ấy luôn rạng rỡ khi chúng em làm được nhiều việc tốt, khi chúng em dành được những bông hoa điểm chín, điểm mười.

Em còn nhớ, hôm đó mẹ đi tham quan ở Huế cùng với các thầy có giáo trong trường nhân dịp lễ mừng tám tháng ba. Trước khi đi, em thấy mẹ có vẻ lo lắng vì em Ben của em đang bị sốt. Nhưng với sự động viên của gia đình, nên mẹ đã quyết định đi. Mẹ đi rồi, em bắt tay các công việc giúp mẹ như: giặt quần áo, rửa bát, quét nhà, nấu cơm và đặc biệt là chăm sóc cu Ben. Em còn điện thoại hỏi thăm sức khỏe của mẹ và báo cho mẹ biết em Ben đã hết sốt và còn ăn rất nhiều nữa mẹ ạ.

Phạm Hồ Phương Mai

Lớp 6B. Năm học: 2015-2016

Tối hôm ấy, mẹ trở về trong không khí gia đình rất đầm ấm, vui vẻ và đầy ắp tiếng cười. Mẹ ôm chầm lấy chúng em, mỉm cười và nói: “Các con của mẹ thật là ngoan; đã biết giúp mẹ làm nhiều việc tốt khi mẹ vắng nhà”. Giọng nói ấm áp và truyền cảm đã thôi thúc em cần phải làm nhiều việc tốt hơn nữa. Tuy mẹ không nói nhiều nhưng em biết mẹ đang rất vui và hạnh phúc, thể hiện ở khuôn mặt rạng rỡ, ánh mắt long lanh, nụ cười tươi tắn... của mẹ.

Việc làm đó của em tuy nhỏ nhưng đã mang lại niềm vui rất lớn không chỉ cho em, cho mẹ mà cho cả gia đình. Đó là sợi dây gắn kết tình cảm gia đình mà mẹ thường dạy bảo chúng em. Hôm qua, hôm nay và ngày mai hay mãi mãi, em luôn yêu mẹ, và yêu mẹ rất nhiều.

BÀI LÀM 3

Trần Nguyên Phương
Lớp 6A. Năm học: 2019-2020

*“Đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ
Gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng cha”*

Đúng như vậy, cha mẹ là những người tuyệt vời nhất đối với chúng ta và trên thế gian này, không một ai có thể thay thế. Riêng em người em yêu quý nhất là mẹ.

Mẹ em nay nay bốn mươi tuổi. Là một giáo viên dạy Toán tại trường Tiểu Học và Trung Học Cơ Sở Cam Thủy. Mẹ em tuy không được cao lắm nhưng trông rất ưa nhìn. Da mẹ trắng như trứng gà bóc. Mái tóc đen nhánh, mượt mà xỏa xuống ngang vai ôm trọn lấy khuôn mặt trái xoan hiền lành, phúc hậu. Đôi mắt bồ câu đen láy, luôn ánh lên vẻ triu mến khi em làm được việc tốt và đỏ hoe mỗi khi em làm mẹ buồn. Đi cùng với nó là cặp lông mày đậm và cong vút. Chiếc mũi dọc dừa làm tăng thêm vẻ đẹp thanh tú cho khuôn mặt. Đôi môi đỏ thắm hình trái tim khi cười để lộ hàm răng trắng và đều như những hạt bắp. Nhưng có lẽ điều khiến em cảm phục và yêu quý nhất là tính tình của mẹ. Mẹ là một người chăm chỉ. Ở trường mẹ truyền dạy những kiến thức hay, bổ ích với giọng nói ấm áp cho học trò. Về nhà, mẹ như nàng tiên Ốc, làm đủ thứ việc như nấu cơm, giặt giũ, quét nhà, lau nhà ... Mẹ còn lo cho chị em em từng li từng bữa ăn, giấc ngủ một cách chu đáo. Chính vì vậy nên em có rất nhiều kỷ niệm với mẹ.

Năm sáu tuổi em bị cảm sốt rất nặng nên phải nghỉ học mấy ngày liền. Hôm đó, mẹ đã thức trắng đêm để nấu cháo, chế thuốc và pha nước chanh cho em uống. Sáng hôm sau, khi thức dậy em thấy mẹ rất mệt mỏi và đôi mắt thâm

quảng vì mất ngủ. Nhưng khi thấy trán em mát hẳn lên thì trên mặt mẹ hiện lên một niềm vui khó tả.

Đặc biệt, mẹ có tâm lòng rất bao dung. Có một lần em trốn học để đi đá bóng với lũ bạn. Khi mẹ biết được, mẹ không đánh đập hay trách mắng mà chỉ nhắc nhở em nên chú tâm vào việc học hành. Khi đó em cảm thấy ăn năn hối hận vô cùng. Một tháng sau em đã giúp một chú thương binh qua đường và được chú cảm ơn. Về nhà, em đem chuyện đó ra kể với mẹ, mẹ đã khen em rất ngoan và bà cảm thấy tự hào về con trai của mình khiến em cảm thấy rất đổi hãnh diện và hạnh phúc.

Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình

Mẹ ơi con biết tình yêu của mẹ dành cho con lớn hơn biển, cao hơn núi và hơn tất cả các tình thương trên thế gian này. Con hứa sẽ cố gắng học thật giỏi, làm nhiều việc tốt để mẹ vui lòng.

2. Tả ông, bà tiên mà em đã có dịp gặp trong truyện cổ tích theo trí tưởng tượng của mình.

BÀI LÀM

Trần Nguyên Phương
Lớp 6A. Năm học: 2018-2019

Tuổi thơ của tôi trôi qua êm đềm trong những câu chuyện cổ tích của bà, của mẹ. Ở đó, có cô Tấm hiền lành, có anh Khoai chăm chỉ. Nhưng có lẽ nhân vật để lại cho tôi ấn tượng nhất là Ông Tiên – cụ già tốt bụng với nhiều phép màu và tôi đã có dịp được gặp ông.

Đó là vào một đêm không trăng, không sao. Trời tối đen như mực. Tôi bị lạc vào một khu rừng rất um tùm, rậm rạp. Hình như xung quanh không có ai cả. Chỉ nghe thấy tiếng côn trùng rả rích trong các lùm cây và tiếng hú của bầy sói hoang trên đỉnh núi đằng xa. Bỗng nhiên một tia sáng xuất hiện trên bầu trời và trên tia sáng đó, một cụ già râu tóc bạc phơ đang cưỡi một đám mây mà bọn trẻ chúng tôi thường gọi là “cân đầu vên”. Tôi đoán đây là một ông tiên. Ông tiên này chắc cũng trạc tuổi ông nội tôi, khoảng 70 tuổi. Ông có một bộ râu rất đẹp, trắng như cước và dài đến tận rốn. Mái tóc cũng trắng không kém và được búi củ hành như các cụ ngày xưa. Vàng trán ông cao. Đôi mắt tinh anh ông dùng để nhìn xuống thế gian xem có ai nghèo, ai khổ thì đến giúp. Khuôn mặt ông hiền từ, phúc hậu. Ông mặc một bộ quần áo trắng như mây khói, đi cùng với nó là đôi giày với cây gậy phát trần. Như có cảm giác được gặp lại ông nội mình, đánh bạo tôi tiến lại gần ông và lí nhí “Cháu chào ông ạ !” Như hiểu được tôi

đang nghĩ gì. Ông tiên cười hiền lành nói: “Ta không phải là ông nội của con đâu. Ta là ông tiên trong truyện “Cây tre trăm đốt” đây. Ta đã dùng phép thuật để giúp anh Khoai trừng trị tên địa chủ độc ác và cưới được vợ. Ta còn giúp rất nhiều người, đó là những người bất hạnh phải chịu nhiều áp bức, bất công. Đó là nhiệm vụ của ta đây con ạ !” Tôi nói với ông là cũng rất muốn giúp đỡ những người kém may mắn, những mảnh đời tội nghiệp cần đến bàn tay của ông và nhờ ông nhắn với ông nội tôi rằng: “Tôi rất nhớ ông và sẽ cố gắng học thật giỏi, luôn ngoan ngoãn để ông dưới tuổi vàng được yên lòng”. Ông tiên cười và hứa sẽ thực hiện những điều tôi mong muốn. Xong rồi ông đưa tôi ra khỏi khu vườn đó và biến mất.

“Thôi ! Dậy đi ông tướng ! Ông tướng mơ gì mà mặt vui thế ? Dậy đi học nhanh lên ! Sắp trễ rồi !” Mẹ tôi kéo tôi về với hiện tại. Mặc dù hơi tiếc vì chưa nói chuyện được nhiều với tiên ông nhưng qua giấc mơ này, tôi càng yêu quý ông hơn, dù trong tâm trí tôi vẫn luôn tự hỏi: Có thật là có tiên ông không nhỉ ? Nhất định chiều về tôi sẽ kể cho mẹ nghe.

3. Tả lại một đêm trăng đẹp.

BÀI LÀM

Lê Bảo Khoa

Lớp 6C. Năm học: 2015-2016

Tuần nghỉ lễ vừa qua, em được bố mẹ cho về quê chơi đúng vào ngày rằm. Thật là may mắn khi một đêm trăng thành phố như em lại có thể ngắm được một đêm trăng đẹp như vậy.

Ngay khi hoàng hôn vừa biến mất, cảnh vật cứ mờ dần, mờ dần. Màn đêm như được ai đó thả xuống, bao trùm lên mọi vật, nhà nhà đã bắt đầu sáng đèn. Không khí ồn ào, đông vui của xóm làng dường như đã biến đi đâu, nhường chỗ lại cho sự tĩnh lặng và yên bình của màn đêm. Đâu đó trong những bụi cỏ, những chú dế tấu lên một bản hòa ca hay tuyệt. Trên bầu trời, ông trăng từ từ vén bức màn nhung đen và xuất hiện. Ánh trăng dần dần chảy xuống như những tấm lụa màu vàng nhạt vắt ngang qua xóm làng. Trăng dần lên cao. Trăng như một quả bóng vàng treo lơ lửng giữa bầu trời. Tô điểm cho bức tranh thêm phần huyền diệu là vô vàn vì sao nhỏ bé sáng lấp lánh lúc ẩn lúc hiện như đang chơi trốn tìm. Lúc này, trăng đã lên cao tới đỉnh ngọn tre. Trăng vừa tỏa sáng, vừa chạy theo nô đùa cùng với lũ trẻ. Ông trăng cùng chú Cuội ngồi bên gốc đa nhìn xuống làng quê nuôi tiếc một thời chăn trâu đầy kỉ niệm. Con đường cùng với hàng cây xanh rì được ánh trăng phủ lên trông thật đẹp. Nhà nào nhà nấy đều sáng đèn điện, nhưng hình như cũng không muốn lấn át trăng. Những ngọn gió nhẹ luồn qua từng kẽ lá như muốn nói với ánh trăng: “Bạn thật

đẹp !”. Bây giờ trời đã khuya, mọi vật chìm vào giấc ngủ say nhưng trăng thì vẫn tỏa sáng ánh vàng.

Ôi ! Hôm đó đúng là một đêm trăng tuyệt đẹp. Em mong ước sau này hè sẽ được trở về quê để có dịp ngắm trăng một lần nữa.

4. Miêu tả một cảnh đẹp mà em đã gặp trong mấy tháng nghỉ hè.

BÀI LÀM

Quê em có biển Cửa Việt – một danh lam thắng cảnh tuyệt vời và đầy tự hào đối với em. Đó là một vùng nắng chói chang, sóng vỗ dập dờn, bờ cát trắng xóa, mịn màng và những chú chim hải âu trắng bay về phía chân trời xa thẳm. Em luôn mong ước được một lần cùng bạn của mình thưởng thức cái phong cảnh thơ mộng đó. Và cuối cùng, ước mơ đó đã thành hiện thực.

Đỗ Hoàn Gia Trí

Vào mùa hè năm nay, tỉnh em tổ chức *Lớp 7G. Năm học: 2018 - 2019* cuộc thi sáng tác văn học, tập trung ở biển Cửa Việt. Lớp em có 2 bạn được tham gia: em và Tâm. Hôm đó, em dậy sớm, làm vệ sinh cá nhân rồi cùng mẹ chuẩn bị cho chuyến đi. Đúng bảy giờ, xe bắt đầu khởi hành. Trên đường đi, em ngắm nhìn cảnh vật qua ô cửa sổ, mọi vật xung quanh thơ mộng diệu kì, tiếc là em không thể dừng lại đó để tham quan được. Một lúc sau, khi nhìn thấy những rặng tre kéo dài dọc đường, em đã cảm nhận được hương vị đặc trưng của biển khiến em không khỏi háo hức, nôn nao. Đến nơi, chúng em vào trong trung tâm thanh thiếu niên Quảng Trị để nghỉ ngơi trước giờ khai mạc.

Khoảng vào ba giờ chiều, chúng em ra biển. ‘Thật tuyệt vời!’ – em thốt lên khi biển đẹp đẽ, thơ mộng hiện ra trước mắt – một cảnh đẹp khó lòng quên được. Biển gợn sóng êm ả, lấp lánh như được dát vàng; cát trắng xóa, mịn màng, bầu trời nắng nhẹ. Trên biển, những cô, cậu bé ngồi vui vẻ, xây những lâu đài bằng cát uy nghiêm và đầy sự sáng tạo. Những anh, chị nói chuyện, chơi bóng chuyền, bơi lội vui vẻ trên biển. Sóng vỗ vào bờ cát, tung bọt trắng xóa. Trên không, những con chim hải âu chao nghiêng đôi cánh, mãi miết bay về phía chân trời xa – nơi bình minh hồng tươi đang hắt lại những tia nắng hình rẽ quạt xuống mặt nước. Khung cảnh khi đó tuyệt đẹp như trong cổ tích. Ngắm được một lúc, em lùi về phía sau, dự lễ khai mạc.

Khi mặt trời dần khuất núi, chúng em ra biển sinh hoạt. Hoàng hôn trên biển thật là đẹp! Một vẻ đẹp hùng vĩ, tuyệt trần đến rung động lòng người. Đây

cũng là lúc thủy triều dâng, lòng biển như cuộn lên một sức mạnh gió khơi, đẩy từng đợt sóng vỗ mạnh vào bờ ào ào.

Ngoài khơi xa, những con thuyền đánh cá xa bờ đang trở về sau một ngày dài làm việc vất vả với biển cả. Vài người khỏe mạnh bắt đầu vác những thùng cá lên trên bờ. Những con cá còn sống quẫy mình, vẩy cá lấp lánh ánh bạc dưới hoàng hôn. Mãi ngắm khung cảnh hữu tình, em quên mất là trời đã tối. Chỉ đến khi cô giáo nắm lấy tay em, em mới nhận ra.

Biển thật đẹp, thật kì diệu. Biển mang đến cho em những cảm xúc khó tả, mang đến cho em một chuyến đi tuyệt vời. Biển Cửa Việt mãi là niềm tự hào của người dân Quảng Trị quê em.

5. Từ bài "Lao xao" của Duy Khán, em hãy tả lại khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời.

BÀI LÀM 1

Ai đi qua nhà tôi cũng đều khen khu vườn nhỏ trong góc sân bố trí đẹp và rộng rãi. Nhưng nó đẹp nhất là vào buổi sáng sớm-thời điểm khởi đầu cho một ngày mới.

Buổi sáng sớm, trong khu vườn, những hạt sương long lanh vẫn còn đọng trên kẽ lá. Vì đây là đầu mùa hè, cũng là lúc chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hạ, nên cây cối um tùm. Những chùm hoa đua nhau nở rộ. Những khóm hoa hồng tỏa hương thơm ngát. Nó có nhiều màu sắc: đỏ, hồng, vàng, trắng. Hoa mẫu đơn nở từng chùm đỏ rực dưới ánh nắng ban mai. Hoa lan nở trắng, hoa bát tiên lại đỏ hồng. Từng đàn ong bướm đua nhau hút mật ở hoa. Bỗng từ đâu một con họa mi bay tới đậu trên cành cây si cất tiếng hót líu lo. Ôi chao! Tiếng hót mới hay làm sao! Nghe thật êm tai. Ở dưới gốc cây si, đàn gà con ríu rít theo chân mẹ đi tìm mồi. Chú chó Ki Ki nhà tôi cứ đứng tai lên như muốn nghe tiếng hót của chị họa mi. Tôi đi xuống cuối vườn, một cây đu đủ bé nhỏ hiện ra. Ô! Lạ thật đấy! bấy lâu, nó mọc lên từ lúc nào mà gia đình tôi không hề hay biết. Nó đang còn nhỏ nên cái gì cũng bé. Thân màu xanh, lá cũng màu xanh, giống như cái dù mini vậy. Tôi nhìn "cô bé" này mà thấy dễ thương quá. Tôi đi vào nhà, xách xô nước ra tưới cho cây đu đủ và các loài cây khác. Vậy là, từ bây giờ, khu vườn nhà tôi lại có thêm một "thành viên" nữa. Bé nhỏ và thật đáng yêu.

Nguyễn Ngọc Linh Giang

Lớp 6D. Năm học: 2013-201

Khu vườn nhà tôi cứ như là nơi tụ họp của các loài chim. Đồng hồ điểm khoảng tầm từ bảy đến tám giờ là đủ các loài chim bay tới: sáo sậu, sáo đen,

chào mào...Chúng râm rần nói chuyện làm cho khu vườn nhộn nhịp hẳn lên. Trên từng bông hoa là những chị bướm, chú ong, trên những cành cây là tiếng chim ríu rít. Ôi! Sao mà tôi yêu khu vườn này quá. Nó cũng chính là nơi thư giãn cho mọi người trong gia đình tôi.

Tôi sẽ cố gắng chăm sóc khu vườn thật tốt để cho mùa hè càng rộn ràng hơn. Tôi mong những loài cây mới sẽ có trong khu vườn nhỏ bé này để những tiếng chim thân yêu còn mãi.

BÀI LÀM 2

Nguyễn Thị Phương Thảo

Lớp 6C. Năm học: 2012-2103

Ánh sáng mặt trời len lỏi qua những khe cửa trong nhà, dường như tấm rèm màn đã che một phần nào trên cơ thể của tôi. Ánh nắng của buổi sáng tinh mơ như đang đánh thức tôi dậy, chuẩn bị đón chào một ngày mới tốt lành.

Chào ôi! Một không gian tuyệt đẹp hiện ra trước mắt khiến tôi ngỡ ngàng. Sau nhà tôi có một khu vườn khá rộng để mẹ tôi trồng cây ăn quả và vài luống rau sạch. Cả khu vườn mươn mướt một màu xanh, vài chỗ có điểm thêm màu vàng của trái chín làm cho khu vườn thêm đẹp hơn. Trên cành cây, một vài chú chim sơn ca, vành khuyên, chích chòe,... thi nhau hót véo von. Tiếng gió rì rào cùng hòa âm tạo nên một sức sống cho ngày mới. Các chị đu đủ tay bông tay bẻ lũ con chín vàng ,tỏa hương thơm ngào ngạt ở góc vườn. Bác tàu chuối như đang che chở đàn con bé nhỏ của mình. Ở cuối gốc vườn những anh lộc vùng vươn mình lên cao đón ánh mặt trời. Những chú ong cần mẫn hút nhụy hoa làm mật. Chị bướm bướm bay dập dờn tô điểm cho mấy luống hoa cải, hoa giấy. Ở sát bên bức tường có một loài hoa màu trắng, không quá kiêu sa như hoa ly. Có vài cây hoa màu vàng, không nhạt nhẽo như hoa cúc, mà màu vàng đầy sức sống tựa mặt trời. Những âm thanh của buổi sáng trong vườn tạo nên một bản hợp âm tuyệt nhất về âm thanh của cuộc sống, của thiên nhiên và của con người. Dường như nó biểu hiện cho sự sống, cho sự hòa bình và cuộc sống yên vui.

Khu vườn nhà tôi tuyệt đẹp như vậy đấy. Khi đi đâu một vài ngày tôi đã nhớ khu vườn như nhớ những người bạn thân của mình. Khu vườn đã tiếp thêm sức sống và năng lượng cho gia đình tôi, che mát cho nhà tôi vào những trưa hè nóng nực, cung cấp những quả thơm ngon cho chúng tôi thường thức. Tôi sẽ nhớ mãi khu vườn của nhà mình và sẽ làm cho khu vườn ngày một phong phú hơn.

6. Hãy tả lại quang cảnh trường em vào một buổi sáng đẹp trời

BÀI LÀM

Trường học là ngôi nhà thứ hai của tôi. Là nơi mà chính những người thầy, người cô là người cha, người mẹ thứ hai, là nơi có thể học được bao nhiêu điều. Và còn là nơi chúng tôi vui chơi, giải trí cùng với bạn bè. Cảnh vật xung quanh trường tôi cũng rất phong phú và đa dạng, là không gian để cho chúng tôi vui đùa thỏa thích. Nhưng có lẽ, quang cảnh trường đẹp nhất là vào những buổi sáng đẹp trời.

Chê Thị Nguyệt Ánh

Lớp 6A. Năm học: 2013-2014

Buổi sáng thứ tư hôm ấy, như thường lệ vì lớp tôi phải tới trường để học thể dục. Đó là một ngày không thể nào đẹp hơn nữa. Bầu trời trong xanh như mặt biển. Những đám mây lơ lửng trên bầu trời giống như những chú cừu đang bay bồng trên không trung. Thỉnh thoảng có một vài chú chim chao lượn trên bầu trời rồi lại bay tít ra xa. Sân trường tôi lúc chưa vào học thật là nhộn nhịp. Ngồi trên ghế đá dưới những gốc cây to, tôi được chứng kiến bao nhiêu sự việc diễn ra. Từng đoàn học sinh quần áo trắng tùm lại tán chuyện với nhau thật vui vẻ. Chốc chốc, vài ba phút là lại có một chiếc xe đạp đi vào, một chiếc xe điện với hai anh chị ngồi phía trên hay thậm chí là thầy cô giáo đi trên xe máy, mỗi người một kiểu. Phía bên phải của tôi là phòng của bác bảo vệ. Có những chú gà đang đi loanh quanh như để tìm mồi. Những chú gà đó, bác bảo vệ đã nuôi chúng tầm hai ba năm. Mỗi con gà đều có cái đầu màu đỏ, toàn thân thì đen, chỉ có cái chân giữ được màu vàng đúng kiểu của họ gà, khi đi nó phát ra những tiếng Cục...cục...tác... nghe thật dễ thương.

Một lúc sau, bác bảo vệ đánh một hồi trống báo hiệu đã vào học. Thoáng chốc, sân trường trống vắng không một bóng người. Các thầy cô giáo đi ra từ phòng giáo viên nhanh chân tới lớp mà mình được phân công. Khi các thầy cô giáo vào lớp thì lớp trưởng các lớp đều đồng loạt hô to cho cả lớp đứng dậy chào. Thỉnh thoảng lại nghe tiếng hô vang đồng thanh của cả lớp hay tiếng cười phá lên của lớp học, khi bạn nào đó nói đùa hay vì một câu nói giỡn của các thầy cô giáo. Nhưng việc đó chỉ xảy ra trong ít phút. Đến giữa tiết một thì chỉ còn lại tiếng các thầy cô giáo giảng bài cũng có thể là tiếng gõ thước khi cả lớp ồn ào. Thời gian trôi qua rất nhanh, mới lúc này vừa vào học thì bây giờ đã đến giờ ra chơi. Học sinh các lớp ủa ra như bầy ong vỡ tổ, các trò chơi bắt đầu diễn ra. Nhóm thì chơi nhảy dây, nhóm thì chơi đá cầu,... Cũng có một vài bạn vào thư viện để đọc sách. Gần chỗ tôi ngồi nhất là trò chơi ném cầu. Đôi chân linh

hoạt và cánh tay chắc khỏe của hai đội là đội ném và đội chạy khiến trò chơi trở nên hấp dẫn lạ thường, làm cho tôi cũng muốn vào chơi cùng họ. Ba tiếng trống báo hiệu kết thúc giờ ra chơi vang lên, số người trong sân trường giảm dần, giảm dần cho đến lúc không còn một ai. Trở lại với không khí của lúc giữa tiết một. Im lặng không một tiếng động nhưng lúc này, đã có sự thay đổi. Một số anh khối chiều vào cổng trường với bộ đồ màu trắng, khoảng tầm mười đến mười một người gì đó nên tôi đoán chắc là một đội bóng đang tiến về sân thể dục.

Đã đến lúc chúng tôi đi học về.

7. Miêu tả chợ hoa ngày Tết.

BÀI LÀM

“Tết tết tết tết đến rồi”.Tết đến là niềm vui của lũ trẻ chúng em. Năm nào cũng vậy, cứ tết đến em lại được mẹ đưa đi chợ hoa. Nhưng chợ hoa năm nay đã để lại cho em nhiều ấn tượng sâu sắc nhất.

Sáng sớm hôm hai mươi chín tết, hai mẹ con em đã có mặt tại nhà hát lớn-trung tâm chợ hoa thành phố Đông Hà. Lúc đó, ông mặt trời vừa mới ló dạng, tỏa những tia nắng dịu dịu xuống vạn vật. Thế mà từng tốp, từng tốp người tíu tít đổ về đây như “ong tìm mật”. Có lẽ họ đều muốn nhanh chân chọn cho mình những chậu hoa đẹp nhất mang về đón Tết cùng gia đình.

Phan Thanh Huyền.

Lớp 6A. Năm học:2016-2017

Mấy ông chủ bán hàng giọng ngọt như đường đơn đã chào mời, giới thiệu,... Người mua thì xởi lởi, thích thú. Chợ ngày Tết thật đông vui, nhộn nhịp. Em rảo bước theo mẹ đến vườn lan “Bảo Ngọc”, nơi có nhiều loài hoa cao sang, quyền quý. Nào là Hồ Diệp, Ngọc Lan, Địa Lan. Chúng thi nhau tỏa hương, khoe sắc,thân hình yếu điệu đứng đưa trước gió. Cô hàng xóm “Lưu Ly” mới vừa chớm nở mà hương thơm đã ngào ngọt, cuốn theo chiều gió làm ngây ngất lòng người. Hoa Cát Tường, hoa Đồng Tiền cũng không kém phần quyến rũ. Chúng tượng trưng cho những điều tốt lành của một năm mới, an khang, thịnh vượng, hạnh phúc, tấn tài, tấn lộc ... Mọi người đổ xô về đây khá đông, họ đều cúi xuống chọn cho mình những chậu thật đẹp. Trong nháy mắt, vườn hoa này chỉ còn một bãi trống. Tiếng còi xe inh ỏi, các chú xe thô thì tranh nhau chạy thật nhanh để còn chở chuyên khách. Vườn quất thì xum xuê, trái chín vàng rực, được cắt tỉa gọn gàng trông rất đẹp mắt. Vườn đào cũng

cạnh tranh ra phết, những cánh hoa hồng phớt nhẹ vừa mở rộng, nép bên những tà áo xanh mơn mớn.

Điềm thu hút nhiều người nhất vẫn là vườn mai “Lộc Vàng” của hội từ thiện “Thiện tâm” bày bán. Em cũng bàn với mẹ mua một chậu. Cây mai này tuy không cao lắm nhưng được các nghệ nhân uốn lượn khá công phu. Thân cây màu nâu sẫm. Rễ cây, một phần nhỏ trồi lên mặt đất như những con rắn bò vào bóng râm. Những bông hoa vừa hé nở còn đọng lại bụi phấn thơm lừng, chúng xòe rộng năm cánh, đoàn kết, nương tựa, níu kéo nhau như một chiếc tháp vàng rực rỡ dưới cái nắng ấm áp của mùa xuân. Mang chậu hoa về mà lòng em vẫn còn lưu luyến mãi.

Niềm vui của chợ hoa theo bước mẹ con em về đến nhà. Em mong rằng chợ hoa năm sau em sẽ được chiêm ngưỡng nhiều điều bất ngờ, thú vị hơn nữa.

8. Về đẹp quê tôi.

BÀI LÀM

Phan Nguyễn Minh Tâm

Lớp 6G. Năm học: 2017-2018

“ Quê hương mỗi người chỉ một

Như là chỉ một mẹ thôi

Quê hương nếu ai không nhớ

Sẽ không lớn nổi thành người”

Chúng ta chắc hẳn ai cũng có một quê hương. Quê hương luôn in sâu trong tâm trí chúng ta bởi lẽ đó chính là nơi ta đã cất tiếng khóc oa oa đầu tiên, nơi cho ta những tấm lòng che chở, nơi để lại những kỉ niệm đẹp trong cuộc đời ta. Quê hương giống như người mẹ hiền nuôi dưỡng ta bằng dòng sữa ngọt lành, thanh khiết. Vì thế dẫu có phải đi xa, bao giờ người ta cũng nhớ về quê cha đất tổ. Tôi cũng vậy, một phần trong trái tim tôi là hình ảnh quê hương. Quê hương tôi ở Hà Tĩnh – nơi có những cánh đồng lúa thẳng cánh cò bay, có ngôi chùa Hương Tích cổ kính, thân thương, có dòng sông Lam thơ mộng, hiền hòa, quanh năm một màu xanh thắm. Nhưng có lẽ, đẹp nhất trong trái tim tôi vẫn là đêm trăng quê hương .

Khi ông mặt trời đỏ ối từ từ lặn xuống sau dãy núi, nhường chỗ cho màn đêm thì trên bầu trời bao la xuất hiện hàng nghìn, hàng vạn ngôi sao lấp lánh, lúc ẩn lúc hiện. Ngoài đồng, những chú đom đóm sáng rực, bay lượn vòng như

đang háo hức đợi trăng lên. Ít phút sau, mặt trăng bắt đầu ló dạng sau lũy tre làng.

Trăng hôm nay đẹp quá!

Ánh trăng vàng vạc chiếu rọi khắp nơi. Mặt trăng tròn vành vạnh, lơ lửng trên không trung. Trăng như hòn ngọc to nhất, sáng nhất được một bàn tay tài hoa nào đó đính lên giữa tấm vải nhung đen tuyền. Ánh trăng chảy tràn lên từng cành cây ngọn cỏ, phản chiếu trên từng giọt sương long lanh. Trăng vuốt ve, đùa giỡn với những rặng tre xanh thẫm. Trăng sóng sánh trong đôi thùng kiosk trên vai chị gánh nước đêm. Trăng sà xuống lắng nghe câu chuyện làm ăn của con người rồi mỉm cười, vẽ hài lòng. Trăng vạch kẻ lá chiếu xuống mặt đất tạo nên một màu vàng lung linh, huyền ảo. Khung cảnh xung quanh thật yên tĩnh, mọi vật như thả hồn theo ánh trăng. Chị gió nhẹ nhàng đưa mùi lúa chín quyện với hương hoa đồng nội đi khắp nơi. Những bác phi lao khẽ dang đôi tay đón lấy từng ánh trăng mát rượi. Xa xa, tiếng côn trùng kêu rả rích như đang hòa tấu một bản nhạc đồng quê điệu nghệ. Ai cũng muốn ra ngoài tận hưởng bầu không khí ấy. Người lớn thì nói chuyện, ngắm trăng. Trẻ em thì vui đùa, ca hát rộn ràng. Thoảng trong gió còn một hơi ẩm, một hương thơm dịu dàng mà sao quyến rũ, một hương thơm giản dị, mộc mạc mà lại rất bình yên, thân thuộc. Hương thơm gì vậy nhỉ? Phải rồi, đó chính là hương thơm của quê hương tôi.

Đêm trăng quê hương thật bình yên mà cũng thật ấm áp, đẹp đẽ. Với tôi, vàng trăng quê hương là vàng trăng đẹp nhất.

9. Tả lại quang cảnh sân trường em vào giờ ra chơi

BÀI LÀM

Trần Nguyên Phương

Lớp 6A. Năm học: 2018-2019

Giờ học sắp kết thúc, tôi ngồi xem đồng hồ và thận trọng đếm từng phút, từng giây một. Cuối cùng, thời khắc đó đã đến: 5,4,3,2,1. Tùng! Tùng! Tùng! Tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã điểm. Tôi liền gấp tập lại, dứt vội vào học bàn và chạy ra ngoài sân với một niềm vui khó tả. Ai cũng mong đến giờ ra chơi để có thể thư giãn sau những giờ học căng thẳng, mệt mỏi.

Học sinh từ các lớp ủa ra như một bầy ong vỡ tổ. Nào tiếng nói, tiếng cười đùa,... Làm cho sân trường đang yên lặng bỗng chốc trở nên ồn ào, náo nhiệt. Mọi người đều tìm cho mình một nơi để vui chơi và làm điều mình thích. Trong vườn cây, một vài bạn đang chơi trò ú tim. Bạn làm đang đếm năm, mười, mười lăm, hai mươi,...và đã có một anh chàng láu cá đang nấp sẵn ở đằng sau

lưng, thỉnh thoảng lại lấy tay che miệng cười khúc khích. Trên sân cỏ, một trận bóng đá quyết liệt đang diễn ra. Các bạn nam đang cố gắng chuyền bóng cho đồng đội của mình, ai nấy mồ hôi ướt đầm lưng áo. Các cổ động viên reo hò âm ỉ làm náo động cả một góc sân trường. Dưới gốc cây xà cừ, có những “con mọt sách” đang sôi nổi thảo luận về một bài toán khó hoặc trao đổi cho nhau những đoạn văn hay. Đường như họ học không biết mệt. Phía xa xa, trên băng ghế đá, những cô nàng đang ngồi tùm năm, tùm bảy “tám” chuyện và “chóp chép” những gói bim bim, thèo lèo vừa mua được từ bác bảo vệ. Ở giữa sân trường, các anh chị khối tám đang thi nhảy dây với những động tác uyển chuyển, nhẹ nhàng. 100, 101, 102,... Vẫn chưa chạm dây. Ai nấy đứng xung quanh đều thần phục. Quả là những vận động viên nhảy dây chuyên nghiệp.

Tùng...Tùng... Tùng. Tiếng trống trường lại một lần nữa vang lên, báo hiệu giờ ra chơi kết thúc. Mọi người từ từ vào lớp. Ai nấy đều cảm thấy tiếc nuối, khác hẳn với tâm trạng háo hức, phấn khởi lúc mới bắt đầu giờ ra chơi. Chỉ cách đây vài phút thôi, sân trường vẫn còn đang nhộn nhịp, náo nhiệt thì bây giờ đã trở nên im lặng và bình yên.

Giờ ra chơi tuy ngắn nhưng nó thực sự rất có ý nghĩa. Nó như một cơn gió thần kì giúp xua đi những căng thẳng, mệt mỏi và tiếp thêm nguồn năng lượng dồi dào cho những tiết học bổ ích tiếp theo. Giờ ra chơi không chỉ là một khoảng thời gian quý giá mà nó còn là những kỉ niệm đẹp của tuổi học trò.

10. Viết đoạn văn ngắn miêu tả một cảnh đẹp em gặp trong hè.

Trần Nguyên Phương

Lớp 6A. Năm học: 2018-2019

Mỗi năm, như thường lệ, cứ hè đến là em được bố mẹ chở về quê chơi. Thật là may mắn khi em đã được ngắm cảnh bình minh ở làng quê. Đó là vào một buổi sáng đẹp trời. Khi ông mặt trời vừa ló dạng sau dãy núi cao cao đằng xa thì vạn vật như bừng tỉnh. Anh gà trống mào đỏ hít một hơi thật sâu, rồi cất tiếng gáy trong trẻo Ồ...ó...o của mình để đánh thức mọi người dậy. Sau đó, mọi người đều tỉnh dậy để làm vệ sinh cá nhân như đánh răng, thay áo quần với dáng vẻ vội vàng, tất bật. Tiếp theo, các bác nông dân cùng với chú trâu chăm chỉ của mình ra đồng cày ruộng để chuẩn bị cho vụ mùa sau. Trên những con đường đất đỏ, các chị gái má hồng đang quẩy gánh trên vai với nụ cười rạng rỡ. Trên những cánh đồng chưa cày, đàn chim sẻ đang ăn dở những hạt lúa còn sót lại của vụ mùa trước. Đúng là” Đất lành chim đậu “. Tất cả những thứ đó đã tạo nên cảnh bình minh ở quê em rất thanh bình, thơ mộng và trong lành.

11. Viết đoạn văn miêu tả cảnh đẹp mùa xuân

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 7A. Năm học: 2014-2015

Tháng hai. Gió. Nắng. Chao ôi! Mùa xuân đã đến thật rồi. Phảng phất đâu đây, trong cái không khí chan hòa nắng ấm, một mùi hương hoa lá như quyện vào nhau, tạo ra cái sắc, cái hương đặc trưng của đất trời khi xuân sang. Khí trời trong lành ấm áp một cách kì lạ! Những sợi nắng từ đâu bỗng chốc đan xen nhau, tạo thành một phen nắng vàng hoe, xua tan cái lạnh giá của mùa đông xám xịt. Chị Gió mang theo mùi hương hoa lá, mang theo cái mát lạnh sáng khoái đem từ biển cả, nghiêng mình vuốt ve những mầm non xanh mướt:

- Các bé yêu của chị đã sẵn sàng chưa nào?

- Sẵn sàng rồi ạ!

Thế là khu vườn xinh xắn bỗng chốc ngập tràn những “màu xanh” bé tí, mơn mớn. Và cái lộc xanh biêng biếc đã có mặt ở khắp nơi trên con đường “dạo mát” của mùa xuân.

PHẦN BA: VĂN BIỂU CẢM

1. Phát biểu cảm nghĩ về mái trường mến yêu.

BÀI LÀM 1

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 7A. Năm học: 2014-2015

Trong cuộc đời mỗi người, ai mà chẳng có một thời mực xanh, áo trắng, một thời hồn nhiên, vô tư cấp sách đến trường. Mái trường là nơi thầy cô đã dìu dắt chúng ta nên người, là nơi những kỉ niệm ngây thơ của tuổi học sinh đã đọng đầy năm tháng để rồi sau này khi nhớ lại, chúng ta sẽ nở nụ cười mãn nguyện, mang theo mình hành trang bước vào đời.

Trường tôi- hai tiếng thật giản dị biết bao, ấy thế mà ngôi trường mến thương đã in dấu bước chân bé nhỏ đến lớp, bao bài giảng thân quen và giọng nói ấm áp của thầy cô. Ngôi trường xinh xinh cùng những hàng cây xanh ngát, thẳng tắp sẽ là một bức tranh, một kỉ niệm vô giá của những người con đã từng học tập, vui chơi và phát triển một cách đầy đủ trong tình yêu thương ngập tràn bên gia đình thứ hai của mình. Không biết đã có bao nhiêu những bài thơ, bài hát đề đời về mái trường, điều đó đã cho ta nhận thức được phần nào giá trị của trường học đối với mỗi chúng ta.

Tôi phải cảm ơn bố mẹ vì họ đã cho tôi được học, được đến trường. Trường học quý giá với ta như thế, có ý nghĩa với ta như thế, vậy mà có những trẻ em đang tuổi đi học nhưng không được đến trường. Phải chăng đó là sự thờ ơ của các bậc làm cha làm mẹ trước tương lai tươi sáng của trẻ con, hay vì mãi bận rộn, lo toan với các cuộc sống ồn ã, bận bịu khó khăn mà họ đã quên đi mất trường học đối với con cái họ quan trọng và có ý nghĩa to lớn biết nhường nào. Tôi được đi học- điều đó thật may mắn và đáng tự hào biết bao. Ở đây, dưới mái trường này, tôi đã có những giây phút hạnh phúc bên bạn bè, để tôi được sống và trải nghiệm một tình bạn chân thành tha thiết, để tôi có thể vun đắp và gìn giữ những tình bạn hồn nhiên, nhưng sẽ đi theo tôi cả cuộc đời. Mái trường, chỉ nơi đây mới có giọng giảng bài ấm áp của thầy cô, mới có bao sự cố gắng của thầy và trò trong công việc truyền đạt kiến thức cho lớp lớp thế hệ học sinh. Thầy cô là ngọn đèn soi sáng con đường tương lai phía trước, là người chấp cánh những ước mơ, hoài bão của tôi. Tôi được học biết bao nhiêu điều hay, được biết bao nhiêu điều mới lạ. Trường học, đó là một thế giới của tri thức, của tình bạn trong sáng mà chúng ta sẽ là những nhà thám hiểm khám phá những chân trời mới, là những người sẽ phải phấn đấu, nỗ lực hết mình để có thể chinh phục đỉnh cao kiến thức. Tôi và bạn bè được học tập vui chơi trong

môi trường lành mạnh, được ghi dấu những kỉ niệm thời thơ ấu dưới những gốc cây bé nhỏ. Đó là hạnh phúc, là giấc mơ của biết bao thế hệ học trò. Tôi yêu mái trường này, cũng như mọi người ai cũng có một góc trái tim dành cho ngôi trường mà chúng ta đã gắn bó bao năm tháng. Tình yêu bạn bè, thầy cô sẽ lớn dần thành tình yêu trường lớp, yêu cái thế giới kì diệu mà ta có thể vun đắp tuổi thơ một cách nhẹ nhàng, ý nghĩa. Tôi yêu trường của mình lắm và tôi sợ một ngày nào đó sẽ phải rời xa mái trường, rời xa lớp học, bạn bè, thầy cô. Suốt quãng thời gian được học dưới mái trường này, ngôi trường đã trở thành một phần không thể thiếu trong tôi. Không biết bao lần tôi tự nghĩ nếu một ngày tôi không được đến trường nữa điều gì sẽ xảy ra. Tôi chắc chắn sẽ phải buồn nhiều lắm, khóc nhiều lắm, tủi thân nhiều lắm. Trường học – giá trị của nó đối với tôi thật thiêng liêng, cao cả, nó mang một giá trị tinh thần rất lớn đối với tôi. Tình yêu trường, yêu lớp cùng những kỉ niệm ngây ngô, cùng tiếng trống trường đồng loạt, hay từng gốc cây, ghế đá,... tất cả tôi sẽ mang theo bên mình, không bao giờ lãng quên dù dòng thời gian có đưa đẩy thế nào. Trường học đã trở thành tình yêu của mỗi người để rồi tình yêu đó lớn dần qua tháng năm, trở thành lời ca, tiếng hát của những đứa con khi về thăm lại ngôi trường cũ.

“Về lại trường xưa với bao kỉ niệm
Bóng dáng thầy cô vẫn vương không rời
Một tuổi thơ trôi theo cánh phượng
Lời thầy cô vọng mãi...”

Vâng, những câu hát ấy sẽ là những tâm nguyện, tình cảm, những lời nói sau này. Công ơn của thầy cô tôi nào quên được, những kỉ niệm tình bạn tôi nào có thể quên. Tất cả sẽ hòa chung lại, trở thành một tình yêu to lớn trong tôi-tình yêu trường lớp. Chắc chắn, tôi sẽ cố gắng, cố gắng hết sức mình để học tập, rèn luyện và tu dưỡng đạo đức để trở thành một người có ích, một người con sẽ không phải cúi đầu hổ thẹn khi về thăm trường xưa.

BÀI LÀM 2

Nếu gia đình là mái nhà nuôi dưỡng chúng ta khôn lớn thì trường học là ngôi nhà thứ hai chấp cánh cho những ước mơ của mỗi người được trở thành hiện thực. Chính vì thế, tôi luôn yêu quý ngôi trường Trung học cơ sở Trần Hưng Đạo, nơi mình đang học tập vui chơi.

Từ khi là một cô nhóc lớp sáu cho đến bây giờ, tôi đã có bao nhiêu kỉ niệm vui, buồn cùng bạn bè và thầy cô. Phải nói rằng, lần đầu tiên bước chân tới trường, tôi vô cùng phấn chấn vì từ nay mình đã là học sinh cấp hai. Lúc ấy sân trường thật náo nhiệt bởi tiếng nói chuyện tiếng cười đùa của mọi người. Chắc hẳn ai cũng thật sự cảm thấy háo hức khi hòa mình vào bầu không khí vui tươi của ngày lễ khai giảng. Nắng vàng nhạt trải dài trên khắp cả ngôi trường khiến cho quang cảnh xung quanh thêm phần sáng sủa. Rồi tiếng trống giục vang lên, báo hiệu một năm học mới đã đến. Đó là cảm xúc ngỡ ngàng, bồi hồi của tôi vào ngày đầu ở trường mới, cho tới hôm nay tôi vẫn chưa quên được. Một năm trôi qua, khoảng thời gian không quá ngắn cũng không quá dài nhưng đủ để tôi thêm hiểu và yêu quý ngôi trường này hơn. Sáng sáng, tôi lại bước đến lớp học thân quen, ngồi vào chiếc bàn cũ để ôn bài. Thi thoảng, tôi lại nhìn ra cửa sổ, ngắm cây phượng già đã rụng hết lá, chỉ còn lại cành trơ trụi. Rồi hạ đến, cả góc sân sẽ lại được bao phủ bởi một màu đỏ rực của hoa phượng. Lâu lâu, một chiếc lá bàng màu vàng rơi xuống, chắc có lẽ mùa đông tới thật rồi. Một lúc sau, các thành viên trong lớp đã tới, không khí sôi nổi hơn hẳn. Tôi chợt mỉm cười vì đó là những người bạn mà tôi yêu quý nhất. Thứ hai, có tiết chào cờ đầu tiên, tất cả học sinh đều chìm ngập trong sắc xanh của màu áo đồng phục. Các bạn không chỉ mặc cùng màu áo, cùng là học sinh một trường mà còn là một khối thống nhất, đoàn kết. Tôi hiểu, tình cảm của mình đối với mái trường không phải là thứ cao sang mà chỉ là yêu từ những cái bình thường, gần gũi nhất. Để rồi sau này khi trưởng thành, sẽ mãi nhớ về ngôi trường một thời mình đã theo học, có bạn bè, có cô giáo chủ nhiệm nghiêm khắc mà hết lòng với học trò.

Trần Hoàng Ngân

Lớp 7A. Năm học: 2014- 2015

Tình yêu thương với mái trường cũng như bao tình cảm khác, đều được xuất phát từ trái tim, từ tâm hồn. Hãy thể hiện nó một cách chân thực và thiết tha nhất vì đó là ngôi nhà thứ hai của chúng ta.

2. Người em yêu quý nhất.

BÀI LÀM

Trong những điều quý giá trên thế gian này, có lẽ điều quý nhất chính là gia đình. Gia đình là mái ấm của mỗi con người, là nơi có những người ta yêu. Tôi cũng như bao người khác, có một mái ấm của riêng mình, nơi mẹ luôn ở đây để chờ tôi.

Mẹ tôi là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế giới. Ở tuổi bốn hai, mẹ có một công việc ổn định, tuy rất bận rộn. Là chị cả trong nhà, từ nhỏ mẹ đã biết nấu ăn, chăm lo cho ba đứa em nhỏ. Vốn thông minh, năm mười bốn tuổi, mẹ đã thi đỗ trường Quốc Học Huế, bắt đầu vào một cuộc sống tự lập mà không có ông bà ngoại. Điều đó, khiến mẹ trở thành một người phụ nữ thông minh, tháo vát. Bây giờ, với một công việc bận rộn, mẹ thường xuyên về nhà lúc sáu giờ tối. Tuy vậy, mẹ vẫn dành thời gian để chọn những thức ăn đảm bảo sức khỏe cho cả nhà. Tối đến, mẹ lại tận tình giúp chị em tôi những bài tập khó. Mẹ còn là người có tấm lòng hảo tâm, luôn giúp đỡ người khác. Mỗi lần thấy người ăn xin, dù vội đến mấy mẹ cũng dừng xe lại để lấy những tờ tiền lẻ rồi lại cẩn thận đặt vào tay người đó. Thấy một con cún bị vứt trong thùng ở ngoài công viên đến mấy ngày, mẹ liền mua vài thanh xúc xích cho nó. Mỗi tuần, mẹ lại đi thăm ông bà ngoại chỉ để ăn cùng bữa cơm, hay biếu ông nội ít bánh trái. Mẹ bảo: “ Ông bà ngoại cũng già rồi, các cô dì lại ở xa quá, mẹ lên chơi để ông bà vui”. Trong nhà, mẹ là người thương tôi nhất, có chuyện gì, tôi cũng có thể tâm sự với mẹ. Mẹ rất ít khi vắng nhà và còn không bao giờ đánh tôi. Mẹ luôn cho tôi những lời khuyên dịu dàng, sâu sắc. Tuy vậy, mẹ không hề nuông chiều chị em tôi. Mới lớp bốn, chị tôi đã biết quét nhà, nấu cơm, rán trứng và tự giặt quần áo của mình. Còn tôi mỗi ngày đều phải nấu cơm, rửa bát, quét nhà. Mẹ tôi luôn phân công rõ ràng đâu là việc của chị, đâu là việc của tôi. Ở trong nhà, mẹ luôn thích tự tay sắp xếp đồ đạc, nhất là sách vở. Sở thích của mẹ là đọc sách, nhất là các tác phẩm văn học. Nhà tôi có riêng một tủ to để đựng các loại sách. Tôi còn nhớ rõ, ngày tôi mới bốn năm tuổi, những câu chuyện mẹ kể cho tôi không phải là chuyện cổ tích, công chúa, hoàng tử mà là những tác phẩm nổi tiếng, những câu chuyện mà mẹ đã thuộc đến từng chi tiết nhỏ nhất. Quà sinh nhật năm nào mẹ tặng tôi cũng là sách vì mẹ biết tôi cũng yêu sách như mẹ. Tôi còn nhớ như in, ngày 20 tháng 4 năm ngoái, đó là ngày sinh nhật mẹ, ba đem về bó hoa cẩm chướng, loài hoa yêu thích của mẹ. Tôi cùng chị vẽ tấm thiệp to, trang trí thật rực rỡ cùng dòng chữ: “ Con yêu mẹ”. Lúc nhận được món quà, tôi chợt thấy mẹ rung rung, mẹ thật sự rất vui.

Trần Diễm Ngọc

Lớp 7A. Năm học: 2014-2015

Mẹ à, con cảm ơn mẹ rất nhiều, rất nhiều. Con cũng muốn xin lỗi mẹ thật nhiều về tất cả lỗi lầm con từng phạm phải. Nhưng con tin rằng, dù con đi xa đến đâu, mẹ vẫn sẽ ở đây, ngôi nhà của gia đình mình để chờ con phải không mẹ? Và chỉ một câu thôi nhưng con muốn nói với mẹ thật nhiều, nhiều lắm mẹ ạ: “Con yêu mẹ rất nhiều.”

3. Loài cây em yêu

BÀI LÀM

Trần Diễm Ngọc

Lớp 7A . Năm học: 2014-2015

Mỗi lần đi học về, tôi lại rẽ qua con đường nhỏ gần nhà tôi. Đó là một con đường dài và hẹp, luôn thoang thoảng mùi bánh chuối của bà lão bán đầu ngõ. Nhưng điều mà tôi thích nhất ở con đường này chính là hàng cây bằng lăng tím chạy dài hai bên đường.

Cứ vào tháng năm, cả con đường lại nhuộm màu tím hồng dịu dàng. Màu tím nhẹ nhàng và đậm thắm như nét duyên ngầm của người con gái. Cây thấp nhất khoảng chừng hai mét, trước mỗi nhà lại có một cây. Không ai bảo ai, nhà nào cũng chăm sóc cây cẩn thận, chờ đợi một mùa hoa đến. Mỗi lần khi đạp xe qua đây, chỉ cần một cơn gió thoảng nhẹ, những cánh hoa lại lả tả rơi xuống, hết như một cơn mưa rào thoáng chốc. Hoa bằng lăng không to lắm, lại có mùi hương dịu nhẹ, xoa dịu cái oi nồng mùa hạ. Xen giữa những cánh hoa mềm mại, lấp ló những nhị hoa li ti vàng rực rỡ. Có ai đó đã nói: bằng lăng là loài hoa tượng trưng cho sự thủy chung. Thật thế! Khi ngắm những cây bằng lăng vào mùa hoa, tôi lại cảm thấy nao nao buồn, như là cây đang chờ đợi ai đó trở về. Vào mỗi trưa hè oi ả, chỉ cần đi đến con đường này, bằng lăng sẽ lại dịu dàng dang tay san sẻ bóng mát cho mọi người bất kể là ai. Mỗi mùa hoa trôi qua, tôi lại lớn dần lên. Ngỡ rằng bằng lăng sẽ mãi bên tôi, cùng tôi lớn lên như thế.

Bằng một thời gian nghỉ hè ở quê, tôi quay trở lại trường, trở về con đường ấy. Vậy mà, bằng lăng đã không còn nữa. Từng cành cây ngã xuống chỉ để làm lại con đường. Những người công nhân vất vả chặt cây, lôi từng cành đi. Những cành lá lao xao, chỉ kịp vẫy nhẹ như lời chào tạm biệt, lời tiếc thương cho mùa hạ chưa kịp đến, chưa kịp nhuộm màu tím hồng lên bầu trời xanh biếc.

Một tháng năm nữa lại trôi qua, tôi lại lớn lên thêm một chút. Dù có lẽ sẽ không còn thấy bằng lăng trên con đường này, nhưng mùi hương dịu nhẹ ấy, màu tím hồng ấy vẫn sẽ lưu lại ở một nơi nào đó trong trái tim tôi, cũng như trong trái tim của những người đã cùng lớn lên với bằng lăng tím.

4. Cây bàng trước cửa lớp em.

BÀI LÀM

Phan Nguyễn Minh Tâm

Lớp 7G. Năm học: 2018-2019

Cây bàng trường tôi
“Mùa đông áo đỏ
Mùa hạ áo xanh
Cây bàng khi mở hội
Là chim đến vây quanh”

Lời hát ấy cứ như văng vẳng đâu đây bên tai tôi mỗi khi tôi đến trường – những lúc tôi nhìn thấy cây bàng quen thuộc, thân thương. Bàng đang ở trong độ tuổi “thanh niên” nên còn xanh non và trẻ trung lắm. Tuy thế, bàng đã thừa hưởng hết những vẻ đẹp vốn có từ thế hệ cha anh, nào là cái dáng đứng kiêu hãnh, thẳng tắp, cao vút, nào là tán lá vươn dài hết như vòng tay người mẹ hiền đang dang rộng để che chở cho những đứa con thân yêu. Nhưng tôi yêu cây bàng không chỉ vì những vẻ đẹp đó mà còn là cái đức tính kiên trì, thủy chung, nghĩa tình của bàng. Trải qua biết bao sóng gió, bao thăng trầm mà bàng vẫn đứng đó, hiên ngang chứng kiến từng sự thay đổi của nhà trường.

Tôi cũng không biết bàng có tự khi nào, chỉ biết rằng khi tôi đặt chân vào ngôi trường mến yêu này thì bàng đã che mát một khoảng không gian. Trông xa, bàng như một cái ô khổng lồ biết đổi màu. Vào mùa hè, bàng mang một màu xanh tươi mới, mát mẻ. Thu sang, bàng từ từ rũ bỏ lớp áo xanh ấy rồi khoác lên mình tấm áo đỏ rực rỡ, lộng lẫy lạ kỳ. Nhưng bao giờ cũng vậy, chiếc ô “kì lạ” đó luôn che chở cho chúng tôi, cho chúng tôi chỗ vui chơi vào mỗi trưa hè nắng nóng, chỗ trú mưa những khi trời mưa tầm tã. Thân bàng xù xì, nhám nhám, rễ cây chia ra nhiều phía, hết như những con rắn đang cố lách mình ra khỏi mặt đất đón ánh nắng mặt trời. Cành bàng vươn dài, trông khẳng khiu, gầy guộc ấy vậy mà bên trong lại đang tràn trề nhựa sống. Bàng gầy gò mà thật mạnh mẽ, giản dị mà thật đẹp để làm sao!

Không biết từ đâu, từ bao giờ mà bàng lại có sức hút đối với tôi như vậy, cứ mỗi lần lơ đãng nhìn ra cửa lớp, nhìn thấy bàng, trong tôi lại hân hoan một niềm vui cùng sự khâm phục khó tả. Phải chăng là vì sức sống mãnh liệt của bàng, cái sự kiên trì, bám trụ dầu bao khó khăn, mưa nắng cùng với cái vẻ đẹp mơn mơn thanh xuân ấy đã làm cho tôi cảm phục chăng?

Bàng ta là vậy, vừa để làm đẹp cho thiên nhiên, vừa có ích trong đời sống con người. Bàng vừa che mát cho tuổi học trò chúng tôi, vừa là vật để gói những gói xôi thơm ngon như lá chuối. Sáng sáng, các bà, các chị thường hái những lá bàng to, không bị sâu đem về rửa thật sạch rồi lấy đem đi gói xôi. Thứ lá thơm nhẹ nhẹ ấy mà hòa quyện với hương nếp dẻo thơm phức thì còn gì bằng. Mùi hương tỏa ra đã làm say đắm biết bao tâm hồn người học trò.

Tuy đến bây giờ, chúng tôi đã không có cơ hội được thưởng thức món xôi đó, nhưng tôi biết rằng những gói xôi được gói bằng lá bàng đã trở thành kỉ niệm đáng nhớ khi còn ngồi trên ghế nhà trường của các anh chị đi trước.

Tôi yêu lắm cây bàng trước cửa lớp tôi vào mùa xuân. Khi mà những chồi non hé hé nở dưới những tầng lá xanh mơn mớn. Những chồi non như những đứa trẻ đang ngẩng nhìn bầu trời trong xanh, lắng nghe những âm thanh trầm bổng của cuộc sống, trong tôi hiện lên câu thơ:

“Nào thức dậy đi mầm non bé nhỏ
Mùa xuân đây, hãy lau mặt lau mày
Uống thật no dòng sữa nhựa mẹ cho
Hít thật sâu vùng không khí mới
Thức dậy đi! Thức dậy đi!
Mai này nắng nóng phải qua
Mưa sa phải vượt
Mà đến mùa thu tắm gió heo may...”

Xung quanh, những cây bàng khác lá đang đỏ lù lù như nín kéo mùa đông...

Tuổi học trò của tôi đã được đắm chìm trong sắc đỏ thắm của hoa phượng, sắc tím ngát của bằng lăng, mỗi loài cây đều đẹp và có ý nghĩa nhưng tôi vẫn yêu nhất là cây bàng trước cửa lớp tôi. Mai này dù có đi đâu, mỗi khi hè về, mỗi khi ve kêu râm ran trên vòm lá hay bất chợt một trái bàng chín rơi xuống chân, tôi vẫn sẽ nhớ đến cây bàng trước cửa lớp tôi bằng những kí ức tuyệt vời nhất.

5. Cảm nghĩ của em về hai nhân vật Thành và Thủy trong văn bản “Cuộc chia tay của những con búp bê” của nhà văn Khánh Hoài.

BÀI LÀM

Trần Thị Diễm Ngọc

Lớp 7A. Năm học: 2014-2015

Một buổi chiều chẳng mưa cũng chẳng nắng, giờ học đầu tiên là giờ Văn. Hôm nay, chúng tôi học bài “Cuộc chia tay của những con búp bê”. Tên gì mà lạ - Tôi tự nhủ. Tôi đọc bài, câu chuyện như cuốn hút tôi một cách mạnh mẽ. Càng đọc, lòng tôi càng trĩu nặng. Cả buổi học mà tôi cứ nghĩ mãi về hai anh em Thành và Thủy trong câu chuyện. Sao cuộc sống này nhiều người bất hạnh thế nhỉ?

Thủy – một em bé hồn nhiên, trong sáng, vô tư, một tâm hồn nhân hậu. Cô rất yêu thương anh trai của mình. Cuộc sống của hai anh em cứ tưởng là hạnh phúc mãi mãi. Sao em phải gánh chịu một nỗi bất hạnh lớn thế?

Em có tội gì đâu? Hạnh phúc bên người anh của em bị tan vỡ, thay vào đó là cuộc chia tay của bố mẹ và hai anh em. Còn con “Vệ sĩ” và con “Em nhỏ”, hai con búp bê gắn bó với hai anh em như hình với bóng? Thủy luôn “vỗ trang” cho con Vệ sĩ ở đầu giường anh vì Thành sợ ma. Một cô bé rất cứng rắn và gan dạ. Em phải chia tay lớp học, cô giáo, bạn bè, xa ngôi nhà, “về quê, em đi bán hoa quả ở chợ”. Đau đớn thay, em đã phải gánh chịu, đã phải làm quen với cuộc sống lẩn lộn bên ngoài mà không được cắp sách đến trường như bao bạn. Cả lớp và cô giáo em đã sững sốt. Tôi cũng sững sốt như vậy. Ừ, thì chia đôi đồ chơi nhưng hai con búp bê chúng ngày ngày quàng vai nhau bây giờ cũng phải mỗi đứa một ngả như hai anh em họ sao? Khi thấy anh mình tách hai anh con búp bê về hai phía, Thủy rất tức giận. Thành thấy em như vậy đã nhường cả hai con búp bê cho em. Thủy thì lại thương không có con “vệ sĩ” gác đêm cho anh ngủ. Hoàn cảnh thật là trớ trêu. Rồi không nản nã, Thủy để con “Vệ sĩ” lại bên anh và mang con “Em nhỏ” theo. Ừ, thì chia tay. Ừ, thì khóc. Nhưng nước mắt cứ tuôn trào ra mỗi lúc nhiều hơn. Cuối cùng, Thủy xuống xe đặt con “Em nhỏ” lại quàng tay lên vai con “Vệ sĩ”. Một hành động can đảm như một mong ước, một khát khao đoàn tụ cháy bỏng. Như một lời mong ước mong manh là lời khuyên cho những người làm cha mẹ.

Vậy, Thành thì sao? Người anh thương yêu em mang một niềm xót xa thâm lặng trong tâm trí khi phải chịu nỗi bất hạnh chia tay này. Thành cảm thấy ngạc nhiên khi cảnh vật vẫn thế mà sao anh em mình phải chia tay xót xa thế này. Chỉ mới ngày hôm qua đây thôi mà sao tai họa giáng xuống đầu hai anh em lại khủng khiếp đến thế! Thành cứ muốn quay lại thời gian trước kia nhưng

chẳng có gì là vĩnh cửu. Cậu như bất lực, chẳng biết làm gì để lật lại tình thế. Đau đớn quá! Đến giờ phút chia tay, nước mắt Thành ứa ra, đứng như trời trồng mà nhìn theo chiếc xe lao đi một cách vô vọng và bất lực.

Vậy những người làm cha mẹ họ nghĩ gì? Họ tự cho mình quyền quyết định hạnh phúc của họ nhưng họ có thêm quan tâm đến con cái họ ra sao, nghĩ gì và hạnh phúc như thế nào? Có bao nhiêu đứa trẻ bất hạnh như Thành và Thủy. Nếu em có phép màu nhiệm, em sẽ biến gia đình họ trở về hạnh phúc như xưa và mãi mãi không xa rời. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Gia đình thực sự là tổ ấm của mỗi chúng ta. Vậy mỗi người hãy vun đắp, xây dựng gia đình thêm tốt đẹp. Bởi gia đình có có phần vinh thì xã hội mới vững mạnh.

6. Em hãy phát biểu cảm nghĩ về bài : "Cảnh khuya" của Hồ Chí Minh.

BÀI LÀM

Nguyễn Ngọc Quỳnh Trang
Lớp 7A. Năm học: 2017-2018

Trong các tác phẩm đã học, có tác phẩm khi ta học rồi sẽ quên ngay, nhưng cũng có những tác phẩm mà khi đã gấp trang sách lại vẫn làm ta mãi nhớ đến. "Cảnh khuya" của Hồ Chí Minh là một tác phẩm như vậy.

Bài thơ "Cảnh khuya" được Bác viết vào những năm đầu của cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp (1946-1954), Cuối năm 1947. Giữa hoàn cảnh khó khăn và thiếu thốn, nhưng Bác vẫn dành cho mình khoảng thời gian để trải lòng và cảm nhận vẻ đẹp của chiến khu Việt Bắc. Với tài năng họa đồ của mình, Bác đã vẽ ra một bức tranh thiên nhiên thơ mộng và yên tĩnh về đêm. Càng đọc những dòng thơ của Bác, em cảm thấy thiên nhiên bỗng trở nên gần gũi với chúng ta hơn. Với tâm hồn nghệ sĩ, Bác đã dùng biện pháp so sánh tài tình và độc đáo:

"Tiếng suối trong như tiếng hát xa"

Dường như bên tai có âm thanh vang vọng, trong trẻo và du dương của tiếng suối. Ôi, lẽ nào dòng suối là một giọng ca nữ nên tiếng suối mới giống tiếng hát xa? Tiếng suối hòa lên phá tan sự yên tĩnh, dòng suối như một dải lụa đang uốn lượn trong đêm khuya thanh vắng. Dưới gam màu như tường chừng lạnh lẽo ấy lại ẩn chứa một sức sống âm thầm, rạo rực của thiên nhiên. Hòa với âm thanh của tiếng suối có ánh trăng rời rợi, có bóng cổ thụ, bóng hoa... Tất cả giao hòa nhịp nhàng tạo nên tình điệu êm đềm, dẫn dắt hồn người vào cõi mộng. Trước vẻ đẹp kì diệu của thiên nhiên về đêm, đêm nay không làm sao Bác có thể vào giấc ngủ vì phải ngắm một đêm thanh bình và có nhiều vì sao lung linh trên bầu trời thăm thẳm. Vì thế, Bác đã viết lên dòng thơ này:

"Cảnh khuya như vẽ người chưa ngủ"

Dòng thơ cuối cùng: "Chưa ngủ vì lo nỗi nước nhà" nói lên tình cảm của Bác đối với cách mạng và quê hương đất nước. Và đêm đó, Bác đã không thể ngủ được vì một phần là do cảnh quan thiên nhiên rất đổi thơ mộng, một phần vì Bác nghĩ đến trách nhiệm nặng nề của một vị lãnh tụ cách mạng: hai vai gánh vác việc sơn hà.

Trong Bác, tình yêu thương đối với đất nước, với dân tộc đã hằn sâu và hòa quyện như dòng máu luân chuyển đi nuôi dưỡng tâm hồn. Tình yêu ấy như tình yêu của người cha dành cho đứa con của mình. Đọc bài thơ, người đọc càng thấu hiểu và càng thêm trân trọng tấm lòng cao cả của vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc. Dù cho Bác đã ra đi mãi mãi, nhưng sự hy sinh, tình thương yêu mà Bác đã dành cho đất nước sẽ mãi là tượng đài bất diệt trong tiềm thức của mỗi con người Việt Nam chúng ta.

PHẦN BỐN: VĂN THUYẾT MINH

1. Thuyết minh về chiếc mũ bảo hiểm.

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

“ Búp”

Giữa không khí oi nực của mùa hạ, một âm thanh không mấy dễ chịu vang lên, phá vỡ cái tĩnh lặng nhàm chán của góc phòng kho cũ kĩ. Đầu tôi bị thứ gì đó va vào. Mở hé đôi mắt lim dim, tôi thấy một chiếc mũ bảo hiểm với cặp mắt sung đỏ. Người chị đầy những vết nứt rạn và đường keo dính chằng chéo- dấu hiệu cho thấy có người đã cố gắng sửa chữa chị nhưng không thành công thì phải! Đó là lí do khiến chị bị quăng vào đây.

Và hình như cú va chạm vừa rồi ảnh hưởng tới chị rất lớn, chị rầm rức khóc. Cũng phải thôi, trông chị mỏng manh thế kia, có lẽ làm bằng nhựa chất lượng không được tốt. Nào giống như tôi, được làm từ loại nhựa bền và cứng cáp, tôi chẳng hề hấn gì. Tôi lên tiếng hỏi thăm:

- Này chị kia! Chị bị làm sao thế?

Chiếc mũ bảo hiểm khắp mình xây xát quay lại nhìn tôi- một cậu mũ bảo hiểm trắng chằng chịt, béo nịch. Chị ta lên la bỏ đến, vừa nắc vừa giới thiệu:

- Tôi là chiếc mũ bảo hiểm được cô chủ mua về từ tháng trước. Sáng nay, cô chủ đi xe đạp vượt đèn đỏ, nên mới xảy ra tai nạn. Tôi... tôi đã cố gắng bảo vệ cô chủ nhưng... nhưng...tôi nứt toác thế này, đã kịp bảo vệ gì đâu! Cô chủ đã được cấp cứu ở bệnh viện còn tôi thì...cậu thấy rồi đấy.

Tôi vừa lo lắng cho cô chủ, vừa chắc mẫm đoán thăm về chất lượng của chiếc mũ bảo hiểm. Mãi mê đánh giá, tôi nhìn chị một lượt rồi cho hay:

- Cũng không lấy gì làm ngạc nhiên! Chị xem! Chị mỏng nhẹ thế kia, sao có thể nâng đỡ được đầu của ai chứ? Cấu tạo của chị chỉ có hai lớp, chẳng có lớp xốp quan trọng ở giữa. Trong khi chị biết đấy, họ hàng nhà mũ bảo hiểm chính hiệu tối thiểu phải có ba lớp. Lớp vỏ ngoài cùng phải chắc, phải bền để bảo vệ các phần trong và hộp sọ. Thường thì lớp ngoài cùng sẽ được sơn mạ và trang trí họa tiết bắt mắt, như chị đây. Lớp giữa là một tầng xốp dày, tốt, đủ để giảm chấn động, giảm xóc khi va chạm với bề mặt thô cứng như mặt đường, sàn đá,...Lớp xốp này phải đảm bảo chất lượng và được dính chặt, cẩn thận với phần vỏ, như thế mới tăng độ chắc chắn! Lớp trong cùng mềm, tiếp xúc trực tiếp với đầu người sử dụng, làm bằng vải phòng lên có tác dụng như một miếng

đệm lót cho đầu êm ái. Ngoài ra, lớp đệm này còn có đục lỗ dạng lưới thông thoáng, tránh bị bắt tóc và dễ dàng vệ sinh...

Nói chưa hết ý, tôi dừng lại quan sát vẻ mặt của chị thì thấy chị có vẻ ngạc nhiên, muốn được nghe thêm. Như có thêm động lực, tôi tiếp:

- Vỏ mũ bảo hiểm đương nhiên phải được làm từ vật liệu chắc chắn nhất, ví dụ như nhựa ABS/ nhựa PC, sợi cacbon hay sợi thủy tinh ... Thường thì người ta sử dụng nhựa ABS/ nhựa PC là chủ yếu vì nó có giá thành rẻ mà vẫn đảm bảo được các yêu cầu về chất lượng cũng như độ đạt chuẩn an toàn của mũ. Sợi cacbon gồm các nguyên tử cacbon liên kết với nhau tạo thành tinh thể dạng sợi dài, độ bền của nó thì khỏi phải bàn: rất cứng chắc, chịu lực tốt, khối lượng nhẹ nhất trong ba loại vật liệu. À đúng rồi! Chị có biết không? Kim cương cũng là một dạng của cacbon nên sợi cacbon giá thành cắt cổ lắm! Bởi thế nó chỉ dành cho những tay đua trứ danh hoặc để sản xuất mũ du hành vũ trụ mà thôi! Chị mũ ánh mắt rực rỡ như được khai sáng, tò mò hỏi tôi:

- Sao cậu biết nhiều thế? Vậy cậu nói xem, cậu được làm từ chất liệu gì?

Đây là dịp tốt nhất để khoe khoang giá trị của bản thân, tôi vui vẻ trả lời:

- Tôi được làm từ sợi thủy tinh, hay nói cách khác, là thủy tinh được kéo thành sợi, bện lại và dệt thành tấm. Sợi thủy tinh có đặc tính giống sợi cacbon, nhẹ hơn nhựa ABS/ nhựa PC nên giá thành cũng mắc hơn nhiều. Đây chị xem! Tôi cũng thuộc giới quý tộc chứ bộ! Chị cười ha ha, nhìn tôi đầy thích thú:

- Cậu thật vui tính! Vậy những cái này để làm gì?

Tôi nhìn theo tay chị, thấy chị chỉ vào vành mũ của mình, rồi của tôi. Tôi đáp:

- À! Đây là những phụ kiện đi kèm. Ngoài ra còn có kín chắn gió, chắn bụi như của tôi đây, dây quai để cố định mũ với đầu người sử dụng thường được nối với lớp vỏ. Nhắc đến lớp vỏ mới nhớ, lớp vỏ của chị cũng đẹp đấy chứ.

Chị tiu nghỉu:

- Đẹp để làm gì? Tôi bây giờ còn chẳng có lấy một cái tên chính thức.

Tôi an ủi:

- Thực ra vẻ bề ngoài rất quan trọng, vì nó đáp ứng nhu cầu thời trang và sở thích của người mua chúng. Có mũ được trang trí bằng màu sắc rực rỡ, có mũ lại được chấm bi, kẻ sọc, số khác lại được viết lên slogan của hãng sản xuất. Hãng sản xuất mũ bảo hiểm thì nhiều vô kể, như tôi đây thì được sinh ra ở Thái Lan. Còn chị?

- Tôi còn chẳng nhớ tôi sinh ra ở đâu. Mọi người cứ chuyền tay tôi vì tôi vừa rẻ vừa đẹp. Nhưng ngay cả tôi cũng biết bản thân tôi sinh ra đã là phạm pháp, là không tốt. Cậu biết không, cái tem trên người tôi cũng là đồ giả.

Chị rơm rớm nước mắt kể lại. Tôi cảm thấy xót xa cho chị:

- Người có lỗi đâu phải là chị mà là người đã sản xuất ra chị và đã sử dụng chị ấy! Tem chống hàng giả được dán cùng logo của hãng trên vỏ mũ mà cũng bị làm giả! Hừ! Thật quá quắt!

Chị nói:

- Những loại mũ như tôi, chỉ toàn được bán bên vệ đường, các quán nhỏ, không danh tiếng; uy tín cũng không nhiều. Giá cả dao động dưới một trăm nghìn đồng, có loại rẻ nhất còn hai mươi nghìn đồng, bởi thế chất lượng mới không tốt. Thế nhưng chúng tôi lại được yêu thích hơn cả, nhất là các cô cậu học trò ấy. Họ đội chúng tôi để hợp thời trang và coi chúng tôi vừa là một món phụ kiện tôn lên vẻ đẹp của họ, vừa là cái cơ đối phó với người lớn và cảnh sát giao thông.

Tôi bực bội:

-Tôi thì ngược lại, dù cũng có nhiều kiểu dáng và màu sắc để thỏa mãn mọi sở thích, mọi độ tuổi, mọi tính chất công việc nhưng tôi lại được bán trong cửa hàng mũ bảo hiểm uy tín, danh tiếng, được người tiêu dùng tin tưởng và ủng hộ. Giá thành tôi và các bạn khác khoảng từ 200-500 nghìn đồng, đắt hơn nữa thì tiền triệu, tùy theo nhu cầu sử dụng. Các bạn học sinh thường không thích đội chúng tôi vì họ cho rằng mũ to, cồng kềnh sẽ làm hư mái tóc của họ, diện tích mũ soán hết khuôn mặt sẽ che đi vẻ đẹp của họ...

Chị mũ bảo hiểm hỏi tôi:

-Từ nãy giờ tôi vẫn tò mò vì sao cậu lại ở đây, trong cái kho này?

Tôi kể chị nghe, tôi là món quà ông chủ tặng cô chủ nhân cô đạt giải nhất cuộc thi **An toàn giao thông cấp thành phố**. Tôi kể rằng tôi đã bảo vệ cô chủ ra sao trong những cú ngã và cảm giác vui sướng vì nhận ra bản thân có ích của tôi lúc đó. Rồi cô chủ lớn lên, không còn cần đến tôi nữa vì tôi đã xấu xí, đã không hợp thời trang mắt cô. Cô để tôi ở đây chỉ vì tôi vẫn chưa đến nỗi đem bán phế liệu và tôi vẫn đang chờ đợi đến ngày đó đây!

Chị nghe xong thì thở dài:

- Tôi thì đã đành, cậu tốt như thế, lại giúp được rất nhiều nữa, vậy mà vẫn bị đối xử bất công. Ước gì mọi người ai cũng hiểu được tầm quan trọng của

việc đội mũ bảo hiểm chất lượng như cậu, và không bao giờ sản xuất mũ bảo hiểm ” rơm”- như tôi nữa!

Sáng hôm sau, không hiểu sao tôi bỗng được ra khỏi cái phòng kho cũ kĩ, ẩm mốc ấy, và được sử dụng nâng niu trở lại. Thì ra, cuộc nói chuyện giữa tôi và chị mũ hôm đó đã lọt đến tai cậu chủ nhỏ trong nhà. Bất ngờ và vui sướng, tôi suýt bật khóc. Lúc đó tôi nghe cậu chủ bảo:

-Tao thay mặt chị xin lỗi mày! Lần này, tao sẽ trân trọng mày hơn cả chị thời bé.

Tôi cảm động lắm, mong muốn sao ai cũng như cậu chủ vì chúng tôi đóng góp một phần không hề bé vào việc bảo vệ tính mạng mọi người khi tham gia giao thông.

2. Thuyết minh về cây lúa Việt Nam

BÀI LÀM 1

Trần Thị Tâm Thanh

Lớp: 9A. Năm học: 2012-2013

Sinh ra từ đất mẹ thấm bao thâm trầm, từ người cha sương gió ôm ấp từng cánh đồng ngát mộc hương, tôi luôn là đứa con đáng tự hào nhất cho cuộc sống bao người, là nơi tạo ra những hạt ngọc quý của Trời. Các bạn biết tôi là ai rồi phải không? Và tôi, loài cây gần gũi nhất với các bạn đây, nhà lúa chúng tôi xin ra mắt mọi người. Hôm nay, thật hạnh phúc khi được trò chuyện với các bạn về họ lúa chúng tôi.

Ngày xưa, từ khi con người xuất hiện sự sống thì chúng tôi đã ở bên cạnh các bạn rồi. Ở các nước phương Đông nói chung và Việt Nam thân thiết nói riêng, từ những loài lúa dại - thủy tổ vững chắc của gia phả họ lúa, con người đã biết tận dụng và phát triển chúng tôi, tạo ra những giống lúa kinh tế và hoàn hảo như bây giờ. Chắc hẳn ai cũng biết họ nhà lúa chúng tôi luôn có mặt trong từng bữa cơm của người dân, xuất khẩu ra nước ngoài, góp phần làm cho kinh tế Việt Nam ngày càng phát triển.

Nói về gia phả họ lúa thì xin bạn chớ ngạc nhiên. Từ họ lúa nước lúa trời, lúa nếp dẻo dai,... cho đến những loại lúa đang được con người nghiên cứu, chúng tôi đều mang đến cho bạn những hạt cơm dẻo thơm. Chúng tôi thuộc loại rễ chùm, chiếc chân nhiều nhánh luôn giữ cho tâm thân mềm mại đứng vững. Chúng tôi luôn tự hào về “mái tóc” lá xanh mượt dài và những hạt vàng múp xinh tươi. Chúng tôi kiêu sa với vẻ đẹp và tầm quan trọng trong năm loại ngũ cốc. Để ý nhé, quốc hiệu Việt Nam, đất nước nông nghiệp, lúa sao có thể thiếu.

Ấy thế nhưng bạn ạ chẳng dễ dàng gì để tạo nên vẻ đẹp thôn quê đậm chất Việt như chúng tôi. Cứ một năm hai mùa vụ: Đông Xuân và Hè Thu, chúng tôi lớn lên từ những giọt mồ hôi và cả tình yêu thương chăm đỡ của những người nông dân Việt Nam chất phác, cần cù. Một đời thóc, họ ủ chúng tôi cho những “em bé” thóc nảy mầm. Rồi các em bé lại lần lượt được đem đi gieo, ngấm mình quen với mẹ Đất cha Trời. Lớn ti tí nữa, chúng tôi trở thành cây mạ, giai đoạn đang trưởng thành mà, cần bao nhiêu sự chăm bẵm: bón phân, phun thuốc, tưới nước.... Những người nông dân chăm bẵm cho chúng tôi như những người cha người mẹ lo cho con vậy. Rồi chúng tôi làm đòng một thời gian và trở bông khoe sắc chuẩn bị ra hạt. Đây là giai đoạn quan trọng nhưng cũng đầy gian nan thử thách đối với chúng tôi. Cứ đến lúc gần thu hoạch, cậu Thiên Nhiên lại nổi giận (tháng 8-tháng 9), lại gây bão và lũ lụt khắp nơi, cả cha Sương Gió cũng về theo nên bây con thóc lúa phải bám níu mẹ bảo toàn sự sống. Phù... mưa tạnh gió hoà, bà con nhà nông trút bỏ lo âu vì chúng tôi vẫn bảo toàn “mạng sống”. Họ vui mừng đón chúng tôi về nhà. Và đời này cho đến đời khác, dòng họ lúa luôn nối tiếp nhau từ những hạt thóc nảy mầm, một số khác thì vun ươm bữa cơm cho các gia đình, số kia “xuất ngoại không hộ chiếu” cho các nước bạn, xây dựng mối liên kết, tình hữu nghị dài lâu. Thật đáng tự hào!

Chắc bạn nghĩ, chúng tôi bị đập bị giã đau lắm, nhưng không đâu, đó là nhiệm vụ, là mục đích chính chúng tôi sinh ra và cũng là niềm tự hào được góp công sức xây dựng đất nước Việt Nam này. Thân chúng tôi cũng có ích lắm đấy. Chúng tôi được phơi khô bện thành dây, quấn quít buộc chặt mái nhà, còn làm tranh lợp mái, làm nguyên liệu đốt giúp những người bà người mẹ nấu bữa cơm gia đình, còn cho anh bò, bác trâu lót dạ nữa. Hạt thóc thì có vỏ cũng làm chất đốt này, cám làm thức ăn cho lợn và quan trọng nhất là hạt gạo trắng tinh tươm, một thành phần không thể thiếu trong mỗi bữa cơm gia đình người Việt nói riêng và hầu hết các nước Châu Á nói chung. Ngoài ra, chúng tôi còn được chế biến thành các loại mì sợi, bún, bánh. Không phải muốn khoe khoang gì, nhưng chúng tôi còn nhiều công dụng đáng ngưỡng mộ nữa đấy. Thơ ca tục ngữ Việt Nam cũng không thể thiếu họ nhà lúa chúng tôi, chắc các bạn cũng đã từng nghe:

“Việt Nam đất nước ta ơi

Mênh mông biển lúa đâu trời đẹp hơn.”

Hay:

“Cần Thơ gạo trắng nước trong

Ai đi đến đó lòng không muốn về.”

Chúng tôi đây luôn gắn bó với các bạn từ các trang lịch sử đến bây giờ, luôn mang lại lợi ích tốt đẹp cho con người, đặc biệt là người dân Việt Nam. Và tôi tin chắc rằng các bạn cũng quý trọng chúng tôi hơn bất cứ thứ gì, đúng không? Chà, tôi đã ngửi thấy hương đồng đang ủa vào từng ngọn lúa, tạm biệt các bạn, tôi đi chuẩn bị cho ngày hội thu hoạch đây.

BÀI LÀM 2

Mặt trời lên cao dần, thế là những chị nắng lại được dịp sà xuống mặt đất đánh thức mọi vật, chị ấy chiếu những tia nắng ban mai vào cửa sổ mọi nhà, lẩn trốn trong từng chiếc lá, vui đùa cùng lũ chim muông và ghé qua đôi mắt còn lim dim ngủ của tôi. Tôi cọ quây mình, thức dậy. Thế là một ngày mới của lũ trẻ nhà Lúa chúng tôi bắt đầu!

Tôi vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài, tập bài thể dục buổi sáng cùng các bạn trong tiếng nhạc du dương “Con cò là cò bay lả lả bay la” của các bác nông dân xuống thăm đồng. Chúng tôi, ai nấy đều hơn hớn mùa lượn như đang hoà vào điệu nhạc. Lúc bấy giờ, trông ngôi nhà của chúng tôi chẳng khác gì một tấm thảm khổng lồ đang nhấp nhô, uốn lượn trong gió, chúng tôi trêu chọc, xô đẩy nhau tạo thành những miền sóng chạy ra xa mãi. Trong thời tiết mát mẻ của buổi sáng, chúng tôi không thể không tận hưởng. Thế là chị Gió bèn gợi ý tiếp tục hội thi “Niềm tự hào nòi giống” mà hôm trước chúng tôi đang bỏ dở và hôm nay là đến lượt thi của tôi, đại diện cho họ nhà Lúa tham dự. Ban đầu, tôi hơi lo nhưng được bác Trâu động viên nên tôi bình tĩnh trở lại. Tôi đồng dặc cất lời:

Hà Thị Thu Trang

Lớp 9A. Năm học: 2017-2018

- Xin chào tất cả các bạn, các cụ Trâu, chào chị Nắng, chị Gió, và toàn thể các bạn hàng xóm của tôi. Mọi người cũng đã biết rồi, tôi là một cây lúa

Nếp cái hoa vàng của họ nhà lúa nước Việt Nam. Các anh chị em chúng tôi đều thuộc họ thân thảo và là loại cây có một lá mầm, rễ chùm và thân rỗng.

Chị nắng tò mò hỏi:

- Thế các em có thể nói đôi chút cho mọi người biết về họ hàng nhà mình được không?

- Vâng, chúng em rất hãnh diện khi nói rằng mình có nguồn gốc là cây lúa hoang. Chúng em cũng không biết rõ là lúa nước đã xuất hiện trên Trái Đất từ bao giờ, chỉ được nghe bố mẹ kể rằng dòng giống nhà ta đã theo suốt bề dày

lịch sử của nước nhà. Lúa đã theo sát người dân Việt Nam, trở thành những người bạn, cùng nhau trải qua sự thay đổi của đất nước.

Ai nấy đều trố mắt mà trầm trồ khen ngợi, cô Bù Nhìn thắc mắc:

- Thế các em có mấy anh chị em?

Tôi cười tủm tỉm khoe với mọi người:

- Nhà em đông vui lắm, cả thầy chúng em có 627 loài khác nhau, phân bố khắp mọi miền đất nước. Từ lúa tẻ, lúa nếp, lúa nàng phệ, lúa bầu, tám thơm, tám râu, cẩm đen, áo dài, tất cả đều thuộc loài *Oryza Sativa* cả. Mọi người có thấy nhiều không ạ?

Các bạn, các cô, các bác vỗ tay tán thưởng. Bé Ốc Bươu nghe có tiếng ồn ào cũng ngẩng đầu lên xem. Bé đứng ngay cạnh chỗ tôi, hỏi:

- Em cũng muốn biết cơ thể chị có những đặc điểm gì?

- Như mọi người thấy, tôi cũng là một loại cây lương thực; thế nhưng quả thực tôi không cao như các bạn ngô, khoai sắn. Chúng tôi chỉ đạt tầm 20-60 cm thôi. Tôi cũng thấy mình duyên dáng trong tấm áo choàng đa sắc màu, lúc thì xanh non, khi thì vàng thộm. Lá lúa chúng tôi cong vút, phiến lá dài, mỏng, có các đường gân chạy song song. Tùy theo từng giống lúa thì số lượng lá cũng có sự khác nhau, lúa ngắn ngày thì có 12-15 lá, lúa dài ngày thì có 18-20 lá. Dù chỉ là những chiếc lá nhỏ nhưng nó giúp tôi dự trữ các chất dinh dưỡng quang hợp cho cây. Một bộ phận mà chúng tôi vô cùng biết ơn là bộ rễ, nhờ nó chúng tôi mới có thể duy trì sự sống và phát triển. Bộ rễ của chúng tôi trông chẳng khác nào chòm râu của các cụ già, khi cây còn non, rễ có màu trắng như sữa tươi, càng già rễ chuyển sang màu nâu rồi đen dần. Và rễ, lá chính là những phần góp vào sự phát triển của hạt lúa- hạt ngọc của trời. Thế các bác có biết không, để ra được những hạt lúa như vậy là nhờ sự hỗ trợ của các bộ phận trên cơ thể tôi. Lá có khỏe mạnh thì mới giúp dự trữ các chất dinh dưỡng, những gì tính quý của trời đất, nó còn giúp chúng tôi quang hợp tốt. Còn rễ thì sao? Nó giúp chúng tôi sinh trưởng tốt, tránh sâu bệnh, và nhờ có sự hợp tác của toàn thân, tôi mới cho ra những hạt lúa thơm ngon.

Mọi người trầm trồ khen ngợi còn bác Trâu thì tiến lại gần, bác nhìn tôi hỏi:

- Thế cháu đã lớn lên như thế nào?

- Vâng, thưa bác Nhà Lúa chúng cháu chủ yếu có hai vụ là vụ Chiêm và vụ Mùa ạ. Các hạt giống như chúng cháu được lựa chọn rất kỹ lưỡng, hạt phải to, tròn, chắc, có khả năng chịu đựng tốt. Sau đó, chúng cháu sẽ được bà con ngâm vào nước khoảng 3 ngày 3 đêm để hút nước căng bụng. Rồi bà con đãi sạch, ủ

một vài hôm cho đến khi đã ra mầm thì chúng cháu được ra đồng. Những hạt thóc được gieo xuống lớp bùn tươi xốp trở thành cây mạ non xanh mơn mớn trải dài đến tận chân trời. Mạ non trông chẳng khác gì những đứa trẻ non nớt mới chập chững lớn khôn nhưng lại vô cùng tươi mới, tràn đầy sức sống. Nhìn cả cánh đồng lúc bấy giờ, ta cảm nhận cái màu của sự tươi mát, màu của sức sống trong từng chiếc lá. Được sự chăm bẵm của các bác nông dân, chúng cháu càng ngày càng lớn khôn, cao hơn, đẻ nhiều nhánh hơn, trải đều ra các phía, ôm chặt lấy thân, phồng phao, phơi phới, yếu điệu của lúa thì con gái. Cả cánh đồng xanh biếc. Chúng cháu giờ đã dày hơn, cứng cáp hơn. Mọi người dường như ngửi thấy hương thơm thoảng thoảng trong từng nhánh lúa non mới trổ. Cái mùi ngọt ngào như sữa mẹ, dù chỉ dịu nhẹ, phảng phất trong gió nhưng cũng đủ làm xao xuyến lòng người. Bông cũng đã ngả dần về một bên, nặng trĩu, cong cong hình lưỡi liềm, thế là chúng cháu bắt đầu ra đồng, trổ bông, hình thành nên các hạt lúa và dần chín. Lúc này đây, các chất dịch trong hạt đặc lại, hạt cứng, tròn mẩy. Điều đặc biệt hơn nữa là chị em nhà lúa chúng cháu lại được dịp tắm nắng, khoác lên mình bộ váy mới vô cùng lộng lẫy. Lúc này, cả cánh đồng nhuộm một màu vàng óng ánh, vô cùng đẹp. Đứng trước không gian bao và vô cùng nên thơ ấy, người nông dân sẽ cảm nhận rõ hơn, đậm hơn cái vị ngọt, thanh mát đang được cất giấu trong từng lớp vỏ, cái xốt xốt của hương đồng gió nội khiến ai nấy đều bị mê hoặc.

Chị cò bay ngang qua cánh đồng nơi tôi đang ở, thấy mọi người tập trung đông, rì rào nói chuyện nên cũng gác việc lại, ghé xuống chơi. Biết được chúng tôi đang tổ chức thi nên chị cũng muốn phỏng vấn tôi chút ít, chị hỏi:

- Vậy sau khi mấy đứa đã chín thì các bác nông dân sẽ làm gì để cho ra những hạt gạo?

- Vâng, khi cả cánh đồng đã chín vàng tức là báo hiệu một mùa thu hoạch mới bắt đầu. Các bác nông dân hớn hờ ra đồng gặt, họ cùng làm việc, cùng vui đùa, nói chuyện. Trên bầu trời, những đàn cò đua nhau chao lượn còn giữa cánh đồng là những chiếc nón trắng nhấp nhô của các bà, các mẹ. Quang cảnh thơ mộng vô cùng! Cả làng đã vào mùa gặt, ai nấy đều hối hả ra đồng, trên nét mặt ai nấy đều hớn hờ, hạnh phúc vô cùng. Có lẽ đó là một mùa bội thu, ầm no! Những bông lúa xô nhau ra mãi, cả cánh đồng hiện lên những ô bàn cờ khổng lồ. Sau khi gặt xong, các bác nông dân sẽ chất lên lưng trâu chở về, những chú trâu khỏe, chắc nịch thùng thỉ về nhà. Chúng em sẽ được cho vào máy tuốt để tách rơm và thóc, rồi đem đi xay xát để cho ra những hạt gạo thơm ngon. Những hạt gạo ấy mang trong mình mùi hương của quê hương, mùi của những con người lao động, lam lũ mà đầy vinh quang.

- Thế thì các bác nông dân vất vả vì các em lắm nhỉ?

Chị nằng hỏi: Nghe tới đây tôi cũng rơm rớm nước mắt.

- Chị có biết không, các bác ấy đã cày mướn sớm khuya, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Khi chúng em ra đồng là lúc mà các bác ấy phải mệt nhọc nhất, cái lỗ sâu, óc... thường xuyên lui tới phá hoại. Các bác phải phun thuốc trừ sâu, bổ sung chất dinh dưỡng cho chúng em. Vì tốn nhiều công sức, tâm huyết đến vậy nên họ trân quý, lo cho chúng em như những đứa con, coi chúng em như những “hạt ngọc” mà trời đã ban cho họ.

Tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi, họ cũng như tôi vô cùng biết ơn công sức mà người nông dân đã bỏ ra. Chị Gió ghé sát đến bên tôi, hỏi:

- Theo chị được biết thì công dụng chính của gạo là lấy gạo nấu cơm, vậy ngoài ra còn gì nữa không?

- Vâng chúng em vô cùng tự hào về bản thân khi đem đến cho mọi nhà những bát cơm trắng thơm phức, bổ dưỡng. Trong từng hạt cơm, chứa đầy đủ các chất như tinh bột, canxi, chất đạm, nước,... Nó đã trở thành một phần không thể thiếu trong bữa cơm của mỗi gia đình Việt Nam và một số nước trong khu vực. Ngoài ra qua bàn tay chế biến của con người, từ những hạt gạo thô nó trở thành những cặp bánh chưng, bánh giầy, xôi,... Đó là những thứ không thể thiếu trong các dịp tết cổ truyền của nước ta. Gạo còn được chế biến thành bánh mì, bánh gạo, bánh trôi... tạo nên sự phong phú trong văn hóa ẩm thực nước ta để mỗi người Việt xa quê luôn nhớ về. Đó cũng là một thứ quà dân dã nhưng vô cùng thanh tao của dân tộc với bạn bè quốc tế, đặc biệt là cốm làng Vòng được làm từ lúa nếp non.

- Ngoài ra em còn đóng vai trò gì trong đời sống của con người Việt Nam?

- Chị biết không, đất nước ta ngày xưa đã từng phải nhập khẩu gạo của nước khác để cứu đói nghèo. Thế nhưng giờ đây, nước ta đã vươn lên trở thành nước xuất khẩu gạo thứ hai trên thế giới. Đó quả là niềm tự hào to lớn của họ hàng nhà lúa chúng em. Không những thế, từ khi nằm trong nôi, những đứa trẻ đã được nghe câu ca dao, câu hò của bà, mẹ:

“Việt Nam đất nước ta ơi

Mênh mông biển lúa đâu trời đẹp hơn...”

Hay:

“Cần thơ gạo trắng nước trong

Ai ai đến đó lòng không muốn về”

Dường như hình ảnh cánh đồng lúa đã in sâu vào trái tim của mỗi con người Việt Nam, nó trở thành tình yêu quê hương, đất nước vô cùng mãnh liệt.

Không những thế, hình ảnh bông lúa được đưa vào quốc huy nước ta, biểu tượng của ASEAN. Bó lúa đó thể hiện cho nghị lực, sự kiên cường, bất khuất, cần cù, đoàn kết của con người Việt Nam, đồng thời nó thể hiện ước mơ ấm no, hạnh phúc cho tất cả mọi người.

Mọi người vỗ tay, reo hò cho bài giới thiệu xuất sắc của tôi bởi phải chăng ai nấy đều biết rằng cây lúa là một phần không thể thiếu của con người Việt Nam, nó gắn bó cùng quá trình phát triển đất nước. Cây lúa là nét đẹp văn hoá riêng của con người Việt Nam ta trong mắt bạn bè quốc tế, là niềm tự hào sâu sắc, ăn vào tiềm thức của tất cả mọi người.

3. Thuyết minh về cây chuối.

BÀI LÀM

Trần Diễm Ngọc

Lớp 8A. Năm học: 2015-2016

Chuối là một loại cây rất quen thuộc đối với mỗi làng quê Việt Nam. Có rất nhiều loại chuối khác nhau, và mỗi loại đều mang một hình dáng, kích cỡ khác nhau.

Chuối là một loại cây dễ trồng, dễ chăm sóc nhưng có giá trị kinh tế cao. Bề ngoài, cây chuối cũng như các loại cây bình thường khác nhưng quả chuối thì có phần hơi đặc biệt. Quả mọc nhiều và sát nhau, gọi là nải. Mỗi nải có khoảng mười lăm đến hai mươi quả. Nhiều nải hợp lại thì thành buồng. Thường thì mỗi buồng có năm đến bảy nải, nhưng có nhiều cây, con số ấy lên đến trên mười nải. Chính bởi đặc điểm đó nên gia đình tôi cũng có trồng một vài cây. Lá cây chuối cũng mang màu xanh như lá các loại cây khác, nhưng lá chuối to, dài và không chia thành các lá nhỏ mà nối liền và có nhiều đường gân song song. Cuống lá to, nối thân với lá, cũng được gọi là cành lá. Cuống có màu xanh non và rất dễ gãy nhưng cũng rất quan trọng.

Thân cây chuối thuộc loại thân cỏ, mềm và mọng nước, giúp đưa nước và chất dinh dưỡng từ rễ lên để nuôi cây và tạo quả. Thân chuối to, thẳng, có màu xanh, giúp cây đứng vững.

Ở quả chuối, thân chuối hay cành chuối khi bị xước lớp vỏ bên ngoài đều tiết ra chất lỏng có màu nâu nhạt, gọi là mủ chuối. Khi chất lỏng đó dính vào áo quần thì rất khó tẩy ra và làm cứng chỗ vải bị dính đó làm vải bị xơ và dễ rách.

Bên cạnh những đặc điểm đó, cây chuối còn có nhiều công dụng như làm thức ăn cho người và động vật, làm hoa quả để cúng thờ, và còn nguồn lợi kinh tế cho gia đình...

Cây chuối không chỉ là thức ăn, là biểu tượng cho một tập tục, tính ngưỡng mà còn là bạn của những người nông dân chân chất, hiền lành nơi quê hương Việt Nam.

4. Thuyết minh về chiếc áo đồng phục mùa đông của trường em.

BÀI LÀM

Nguyễn Hương Giang

Lớp 9A. Năm học 2019-2020

Đồng phục học sinh là vấn đề được rất nhiều người quan tâm. Ngoài đồng phục truyền thống áo trắng, quần xanh từ xưa đến nay của tất cả các học sinh trên cả nước, mỗi nhà trường luôn muốn tạo một dấu ấn riêng qua cách ăn mặc của học sinh. Và học sinh trường trung học cơ sở Trần Hưng Đạo thật tự hào khi khoác lên mình chiếc áo đồng phục của trường.

Chẳng biết từ bao giờ, chiếc áo khoác đồng phục có màu xanh, trắng với logo của nhà trường đã gắn bó với bao thế hệ học sinh. Từ khi đặt chân vào lớp sáu, tôi đã được phát một chiếc áo đồng phục mùa đông. Từ đó, nhờ vào chiếc áo đồng phục, tôi có thể nhận ra các bạn học cùng trường với mình. Dường như các bạn rất thích nó, các bạn sử dụng không chỉ đến trường mà còn đi học thêm, thậm chí là đi chơi. Bởi vì chiếc áo đồng phục được thiết kế nhẹ nhàng, phù hợp với nhiều điều kiện thời tiết khác nhau. Áo gồm hai lớp: Bên trong được thiết kế bằng vải dù cách nhiệt có tác dụng giữ ấm cho cơ thể. Bên ngoài được làm bằng vải phao mỏng, nhẹ, giúp chắn gió và đặc biệt là nhanh khô khi giặt.

Chiếc áo gồm ba bộ phận: cổ áo, tay áo và thân áo. Trong đó, cổ áo có màu xanh được may liền với thân áo, có thể kéo kín cổ hoặc kéo xuống một phần rồi bẻ ra như cổ áo sơ mi thuận tiện, lịch sự. Phía dưới cổ áo là hai cánh tay áo kéo dài đến quá cổ tay được phối hợp bởi hai gam màu: xanh kết hợp với đường line trắng. Áo không có cầu vai nên tạo được sự mềm mại. Cuối cánh tay áo có dây chun, ngăn gió lùa vào bên trong để giữ ấm cho cơ thể. Thân áo gồm có hai vạt, dài quá cặp quần. Vạt sau được thiết kế nhẹ nhàng và sự phối hợp hài hoà giữa màu xanh và trắng. Thân trước gồm hai vạt được nối với nhau bằng dây kéo. Phía bên ngực trái là logo. Logo có hình bán cầu. Viền trên là dòng chữ “Trường trung học cơ sở” màu xanh. Viền dưới là dòng chữ “Trần Hưng Đạo” màu đỏ nổi bật. Ở giữa là hình ảnh quyển vở và ngọn đuốc đang cháy tượng trưng cho ánh sáng tri thức. Đây là logo biểu tượng của nhà trường mà chỉ học sinh trường trung học cơ sở Trần Hưng Đạo mới sở hữu được nó. Chiếc áo đồng phục mùa đông được thiết kế với nhiều size khác nhau phù hợp với nhiều lứa tuổi, vóc dáng,... của học sinh. Giá thành cũng không đắt, chỉ

95.000 các bạn có thể sử dụng cả năm, bạn nào cẩn thận thì sử dụng được trong nhiều năm.

Tôi nghĩ rằng, các bạn thích nó là một điều dĩ nhiên bởi lẽ chiếc áo có kiểu dáng đơn giản mà lại đẹp. Nhà trường quy định học sinh mặc áo khoác mùa đông vào ngày thứ hai, thứ bảy, các ngày lễ đặc biệt vào mùa đông tạo cho bầu không khí thêm trang nghiêm. Nhưng hầu như các bạn mặc thường xuyên vào các ngày trong tuần, đặc biệt vào những ngày se lạnh. Chiếc áo khoác đồng phục mùa đông đã tạo nên sự đồng đều trong phong cách ăn mặc của học sinh, tránh phân biệt đối xử giữa bạn bè. Mỗi khi các bạn khoác chiếc áo đồng phục, các bạn tôn trọng, tự hào về nó như tôn trọng chính nơi tu dưỡng, rèn luyện, học tập – mái trường trung học cơ sở Trần Hưng Đạo thân yêu. Vào những năm cuối cấp, chiếc áo đồng phục là một dấu ấn, kỉ niệm mãi không thể nào quên. Các bạn học sinh sử dụng những ngòi bút có chất liệu mực lâu phai nhất để ghi lại những lời thân thương, những hình ảnh ngộ nghĩnh, hay là những cái ký tên trong xúc động để ghi dấu những ký ức không thể phai mờ của lứa tuổi học sinh.

Chiếc áo đồng phục rất quan trọng đối với học sinh. Nó đồng hành cùng ta bất kể trời nắng hay trời mưa. Vì vậy, việc bảo quản chiếc áo đồng phục cũng là một việc rất cần thiết. Phải thường xuyên bảo quản sạch sẽ. Để tránh phai màu, chúng ta không nên giặt bằng thuốc tẩy và tránh tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng mặt trời. Khi trời mưa, chiếc áo bị ướt thì đem về phải giặt giũ và phơi ngay để tránh bị ẩm, mốc. “Của bền tại người” nếu chúng ta giữ gìn và bảo quản nó đúng cách thì chiếc áo sẽ bền, đẹp, sử dụng được lâu.

Thật tự hào khi tôi được học tập tại ngôi trường Trần Hưng Đạo và được khoác lên mình một chiếc áo khoác đồng phục thật đẹp với gam màu xanh, trắng. Nó cùng tôi trải qua những kỉ niệm đẹp của năm học cấp hai này. Dẫu đi đâu, về đâu, tôi sẽ vẫn mãi không quên được chiếc áo đồng phục mùa đông-người bạn thân thiết của tôi.

PHẦN 5: VĂN NGHỊ LUẬN

I. NGHỊ LUẬN XÃ HỘI

1. Chứng minh rằng bảo vệ môi trường thiên nhiên là bảo vệ cuộc sống của con người.

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 7A. Năm học: 2014-2015

Từ khi con người chưa xuất hiện thì thiên nhiên đã có rồi. Cái gọi là môi trường thiên nhiên đó đã làm cho cuộc sống con người trở nên hài hòa giữa cảnh trời đầy sắc màu và sức sống. Thử hỏi con người làm sao tồn tại nếu vắng bóng chim muông, hoa cỏ và liệu con người có đủ can đảm và dũng khí để sống như một cỗ máy, giữa bốn bức tường lạnh ngắt? Qua đó chúng ta có thể thấy và hiểu được phần nào vai trò quan trọng của thiên nhiên đối với cuộc sống chúng ta. Vậy mà, trong quá trình đấu tranh sinh tồn, để khẳng định vị trí thủ lĩnh vô nghĩa của mình, con người đã vô tình hủy hoại và chà đạp lên cái vẻ đẹp thuần khiết của thiên nhiên. Lúc đó, họ đã lãng quên một chân lý mà thực tế cuộc sống là một minh chứng hùng hồn: môi trường thiên nhiên chính là cuộc sống của con người.

Vậy môi trường thiên nhiên là gì mà nó lại có tầm ảnh hưởng đến đời sống của chúng ta như thế? Môi trường bao gồm môi trường nhân tạo và môi trường tự nhiên, cái môi trường tự nhiên đó gọi là thiên nhiên. Cụm từ "thiên nhiên" đã làm nổi rõ được ý nghĩa và sự hình thành của nó. "Thiên" là trời, "nhiên" là tự nhiên. Nói một cách khác, ta có thể hiểu rằng thiên nhiên là những gì sẵn có trong tự nhiên, được ông trời tạo ra từ thuở khai thiên lập địa.

Trong một xã hội ngày càng phát triển, sự dựa dẫm của con người vào môi trường tự nhiên ngày càng ít đi, nhưng chúng ta không thể phủ nhận vai trò to lớn mà nó mang lại. Con người khai thác các khoáng sản, tài nguyên để duy trì và phát triển đời sống của mình. Thiên nhiên cho con người tất cả: năng lượng, nước, thức ăn, không khí, ánh sáng... và những nguyên liệu thô sơ để con người có thể chế tạo nên những tác phẩm hoàn mỹ. Chúng ta phải biết rằng, mỗi ngụm nước chúng ta uống và bầu không khí mà chúng ta hít thở đây đều là những món quà quý giá mà thiên nhiên đem lại. Chúng ta sử dụng năng lượng nước để chạy máy phát điện, sử dụng năng lượng ánh sáng mặt trời để sưởi ấm, hong khô các loại củ, hạt mà không cần tốn bất kỳ một công sức nào. Ngay từ thời xa xưa, tổ tiên chúng ta đã biết tận dụng thiên nhiên để duy trì cuộc sống. Họ đốn gỗ trong rừng về làm nhà ở, sử dụng nguồn nước để tưới tiêu... Tuy bây

giờ, đã có những công cụ hiện đại để phục vụ đời sống con người, nhưng có một điều chắc chắn mà tôi dám khẳng định: Con người sẽ không thể và như chưa bao giờ tồn tại nếu không có thiên nhiên.

Không chỉ giúp con người trong đời sống vật chất mà thiên nhiên còn làm cho đời sống tinh thần của con người trở nên phong phú hơn. Làm gì có ai có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của thiên nhiên đối với tâm hồn họ. Cảnh sắc hữu tình đẹp đẽ đã lay động được trái tim khô khan và băng giá nhất. Nghe tiếng suối chảy hay một tiếng rì rào của một rừng cây đại ngàn trước gió có thể khiến một người đang buồn bã bất giác nở nụ cười. Nghe tiếng chim hót có thể làm một người đang gục ngã có niềm tin để tiếp tục sống. Ngắm nhìn một mầm cây mạnh mẽ vươn lên trong điều kiện khắc nghiệt, khó khăn có thể khiến cho trái tim của người thờ ơ, lạnh lẽo nhất cũng phải tan chảy. Vẻ đẹp và sức mạnh diệu kỳ mà thiên nhiên đem lại đã trở thành nguồn cảm hứng sáng tác vô tận của thơ ca, nhạc họa. Thiên nhiên đã thức dậy trong lòng người con dân tộc một ngọn lửa cách mạng chói sáng và một trái tim yêu nước tha thiết:

"Tiếng suối trong như tiếng hát xa

Trăng lồng cổ thụ bóng lồng hoa."

(Cảnh khuya)

Vâng, người con ưu tú của dân tộc không ai khác chính là vị chủ tịch muôn vàn kính yêu của chúng ta: Chủ tịch Hồ Chí Minh. Thiên nhiên mờ ảo ban đêm đã khơi gợi nơi Bác nỗi nhớ và niềm tin giải phóng dân tộc. Một tương lai tươi sáng vẫy gọi chúng ta ở phía trước: ngày đất nước giành được độc lập. Trong thời kỳ đấu tranh gian khổ lâu dài, thiên nhiên vẫn là món quà và sự động viên lớn nhất trong lòng những người chiến sĩ cách mạng - những con người đang mang trên mình trách nhiệm lớn lao của đất nước.

Môi trường tự nhiên có ý nghĩa với chúng ta như thế, quan trọng với chúng ta như thế, vậy chúng ta phải có trách nhiệm nâng niu và bảo vệ nó. Nhưng có một điều mà tất cả chúng ta ai cũng phải biết, đó là môi trường thiên nhiên của chúng ta có khả năng sẽ hoàn toàn biến mất trong vòng một thiên niên kỷ nữa. Vì sao ư? Xin đừng hỏi tôi câu đó trong khi các bạn biết rõ câu trả lời. Chúng ta đang dần dần hủy hoại môi trường sống của chính mình trước sự ích kỷ và ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng của bản thân. Chúng ta đang khai thác rừng một cách bừa bãi, biến một con sông nước trong xanh trở thành một con sông chết vì nước thải sinh hoạt và rác thải. Chúng ta đang cầm những ngọn đuốc vô ý thức, châm ngòi cho sự kết thúc của chính mình. Chúng ta đang ngắm nhìn những cánh rừng đại ngàn bị đốt cháy đến khô khốc dưới bàn tay tàn bạo của con người. Chúng ta đốt rừng như đốt lá phổi của bản thân, tiêu xài hoang phí

mà không hề nghĩ tới hậu quả sẽ khôn lường đến nhường nào! Rồi đây, khoáng sản sẽ cạn kiệt, nguồn nước sạch không còn, hai từ "thiên nhiên" cũng không được nhắc đến nữa. Vậy nên, tôi khuyên bạn: "Đừng tuyên truyền bảo vệ môi trường thiên nhiên khi bạn đang khoác trên mình chiếc áo lông thú quý giá; đừng vẽ tranh cổ động nếu như bạn lãng phí cả tá giấy và màu vẽ; xin đừng đánh mất món quà vô giá mẹ thiên nhiên đã ban tặng chúng ta chỉ vì sự ích kỉ và ham muốn nhất thời của bản thân. Nó thực sự KHÔNG ĐÁNG!"

Các bạn hãy nhớ: Vứt một vỏ kẹo ra đường thì rất dễ nhưng nhặt nó lên bỏ vào sọt rác thì rất khó, cũng tương tự như đốt một cánh rừng thì dễ dàng nhưng dập tắt nó lại khó hơn. Với sức mạnh nhỏ bé của mình, bạn hãy góp phần bảo vệ môi trường thiên nhiên bằng những hành động thiết thực và đầy ý nghĩa như tuyên truyền, không vứt rác bừa bãi, không lãng phí tài nguyên thiên nhiên. Hãy biến những cánh tay nhỏ bé thành một vòng tay lớn, cùng gìn giữ, bảo vệ tương lai của chúng ta, để khiến cho trái đất xứng đáng với tên gọi "Hành tinh xanh" của nó. Bảo vệ môi trường thiên nhiên là bảo vệ cuộc sống của chính chúng ta.

2. Hãy chứng minh: “Bảo vệ rừng là bảo vệ cuộc sống của chúng ta”

BÀI LÀM

Lê Trần Khánh Ngọc

Lớp 7A . Năm học: 2015 2016

Có bao giờ bạn thử tưởng tượng một ngày kia thức dậy không còn được nhìn thấy những khu rừng, tán cây xanh muốt rợp bóng lối đi cùng tiếng chim ríu rít trong vòm lá... mà thay vào đó là mảnh đất khô cằn, trơ trọi, vạn vật héo úa. Khi đó bạn sẽ nghĩ gì? Thật là một viễn cảnh rất khủng khiếp và đáng sợ phải không? Rừng cây là nguồn tài nguyên vô giá, là món quà mà tạo hóa đã ban tặng cho chúng ta. Ta phải nâng niu, trân quý món quà ấy, và hiểu ra một điều: Bảo vệ rừng là bảo vệ cuộc sống của chúng ta”

Trước hết, ta phải hiểu: Rừng là gì? Rừng là một quần thể các cây xanh được trồng lâu năm trên một diện tích rộng lớn. Bởi vậy, rừng mang lại rất nhiều lợi ích và nó đóng vai trò rất quan trọng đối với đời sống vật chất lẫn đời sống tinh thần của mỗi con người. Đã là người dân Việt Nam, có ai mà không biết, xuyên suốt mấy ngàn năm qua, rừng đã gắn bó chặt chẽ và mật thiết với lịch sử dựng nước, giữ nước oai hùng của dân tộc, cùng như là người bạn không thể thiếu trong quá trình kháng chiến chống giặc ngoại xâm của các anh bộ đội cụ Hồ.

Núi giảng thành lũy thép dày

Rừng che bộ đội rừng vây quân thù

Những câu thơ trên của Tố Hữu gợi lên hình ảnh các anh bộ đội núp sau rừng cây rậm rạp để phục kích quân thù, giành lại nền độc lập và hòa bình cho Tổ quốc. Thế đấy, đối với lịch sử dân tộc, rừng như người mẹ che chở cho những đứa con anh hùng, giành lại Tổ quốc thân yêu từ tay lũ bán nước và lũ cướp nước. Rừng còn cung cấp cho con người những lâm sản quý giá, như gỗ để xây nhà, đóng thành những vật dụng cần thiết cho cuộc sống chúng ta. Không chỉ vậy, rừng là thành phần không thể thiếu trong cuộc sống, điều hòa khí hậu, giúp cân bằng sinh thái và làm trong sạch thêm cho môi trường, bởi cây xanh có khả năng hút khí CO₂ – là một loại khí có hại gây ô nhiễm môi trường – để lọc thành khí O₂ – vốn rất quan trọng đối với con người. Ta có thể nhịn ăn vài tuần, nhịn uống trong vài ngày nhưng sẽ chết nếu không có không khí để thở chỉ trong vài phút. Và tất nhiên, rừng với những cảnh quan đẹp đẽ không chỉ làm đẹp thêm cho đất nước mà còn là nơi để con người ta thư giãn tinh thần và bồi dưỡng cho tâm hồn thêm đẹp. Hãy thử nghĩ xem, còn gì thích hơn cái cảm giác thư giãn hoàn toàn khi ta ngã mình dưới bóng cây xanh sau những giờ lao động và học tập mệt mỏi, rồi đọc một cuốn sách mà ta tâm đắc hoặc đôi khi là không làm gì cả để tận hưởng cả ngày dài.

Tuy nhiên, không phải cái gì cho đi cũng nhận lại xứng đáng. Rừng mang đến cho ta nhiều lợi ích như vậy, mà ta đã đối xử với rừng như thế nào? Sê - Khốp đã nói: “Rừng tô điểm cho đất nước, dạy cho con người ta hiểu được cái đẹp và cho người ta cảm giác về sự vĩ đại. Rừng làm cho khí hậu được ôn hòa... Tại sao lại phá rừng đi?”. Câu hỏi của ông như gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh con người ta về tình trạng rừng hiện nay. Hãy đứng lên và nhìn xung quanh bạn, để thấy được bầu không khí đang ô nhiễm từng ngày bởi chính ý thức bảo vệ rừng quá kém của chúng ta. Ý thức đó đã, đang và sẽ tiếp tục gây ra những hậu quả khôn lường, có những ảnh hưởng nghiêm trọng đến đời sống con người. Người Việt Nam luôn tự hào rằng: nước ta có “Rừng vang, biển bạc”, thế nhưng hiện nay diện tích rừng chỉ còn chiếm 1/4 so với ngày trước. Lòng tham không đáy khiến người ta khai thác gỗ lậu, đốt nương làm rẫy gây nên những nạn cháy rừng và giết chết các sinh vật sống trong rừng, khiến cho Trái Đất ngày càng nóng lên gây ra “hiệu ứng nhà kính”, băng tan và biến đổi khí hậu, ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của chúng ta. Và điều này còn khủng khiếp hơn nếu khai thác những cánh rừng đầu nguồn làm mất đi rào cản chắn lũ khiến những trận lũ ập tới cướp đi sinh mạng của bao người vô tội. Hãy nhớ: Rừng là lá phổi xanh của nhân loại. Nếu bạn phá hoại rừng đồng nghĩa với việc bạn đang tự tay giết chết chính mình.

Nói tóm lại, bảo vệ rừng tức là bảo vệ thiên nhiên, bảo vệ môi trường sống của chúng ta. Tuy nhiên, công cuộc bảo vệ rừng không phải chỉ ngày một ngày hai đã thành mà phải một quá trình lâu dài và bền bỉ. Mỗi người trong chúng ta hãy tạo cho chính mình một thói quen tốt đẹp: phải bảo vệ cây xanh, bảo vệ rừng. Có một bài hát làm tôi nhớ mãi: “Tổ quốc Việt Nam xanh thắm, có sạch đẹp mãi được hay không, điều đó tùy thuộc vào bạn, tùy thuộc vào bạn mà thôi...”. Lời ca tuy ngắn nhưng vô cùng súc tích, như một lời nhắn nhủ tới mọi người hãy quan tâm và bảo vệ rừng cây, môi trường. Chính vì vậy, mỗi người phải có ý thức tự giác giữ gìn và phát triển rừng bằng cách tích cực góp phần vào việc chung tay trồng cây gây rừng, tạo ra một thế giới mới xanh thắm hơn, trong sạch hơn và tốt đẹp hơn.

3. Ông cha ta có câu:

“Nhiều điều phủ lấy giá gương

Người trong một nước phải thương nhau cùng”

Hãy giải thích nội dung ca dao ngữ đó.

BÀI LÀM

Hồ Sỹ Dũng

Lớp 7B. Năm học 2016-2017

Trong kho tàng văn học Việt Nam có rất nhiều câu ca dao hay, tục ngữ hay, đúc kết nhiều kinh nghiệm, thể hiện tâm tư, tình cảm của con người. Trong đó có câu:

“Nhiều điều phủ lấy giá gương

Người trong một nước phải thương nhau cùng”

Câu ca dao chính là lời khuyên quý báu của ông cha ta về tinh thần đoàn kết, đùm bọc lẫn nhau của dân tộc Việt Nam.

Để hiểu được chiều sâu của lời khuyên ấy. Trước hết ta cần phải hiểu nghĩa đen của câu ca dao. “Nhiều điều” là tấm vải đỏ. “Giá gương” là giá đỡ tấm gương. Nhiều điều phủ lấy giá gương là tấm vải đỏ phủ lên mặt gương làm cho tấm gương luôn sạch mới, giữ được vẻ sáng và đẹp. Từ “Phủ lấy” đã gợi sự che chở, bảo vệ, đùm bọc, không thể tách rời. Từ đó, ông cha ta đã nhắc nhở, khuyên nhủ mọi người về truyền thống đoàn kết, yêu thương đùm bọc lẫn nhau”: “Người trong một nước phải thương nhau cùng”

Vậy thì tại sao người trong một nước phải yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau? Bởi trong tâm thức của mỗi người dân Việt Nam thì hơn năm mươi tư dân tộc

trên dải đất chữ S này đều là anh em, đều được sinh ra từ bọc trăm trứng của mẹ Âu Cơ, tất cả là “đồng bào” nên chúng ta cần phải yêu thương nhau. Không những vậy, những người sống trong cùng một nước, trên một lãnh thổ, chung một quốc gia, chung một cộng đồng cần phải yêu thương, đùm bọc lẫn nhau tạo nên sức mạnh vượt qua mọi khó khăn. Đây là một truyền thống tốt đẹp của dân tộc ta từ xưa đến nay. Thực tế đã chứng minh, yêu thương đoàn kết sẽ tạo ra sức mạnh, giúp con người vượt qua khó khăn thử thách tiến đến thành công như Bác Hồ đã từng khẳng định:

“ Đoàn kết, đoàn kết, đại đoàn kết

Thành công, thành công, đại thành công”

Qua đó, ta mới hiểu được sự yêu thương, đoàn kết, đùm bọc lẫn nhau có ý nghĩa to lớn như thế nào? Và lịch sử dân tộc Việt Nam ta là một minh chứng cụ thể. Trong những ngày đầu năm 1945, nước ta phải cùng một lúc đương đầu với nhiều loại giặc: giặc đói, giặc dốt và giặc ngoại xâm. Chính Bác Hồ đã phát động phong trào: “ Hũ gạo cứu đói” với khẩu hiệu là “ Một nắm khi đói bằng một gói khi no”. Phong trào được mọi người hưởng ứng tham gia rất nhiệt tình. Đây chính là một minh chứng rõ ràng nhất cho sự gắn bó, đùm bọc của nhân dân ta, để từ đó với lòng yêu nước nồng nàn ta sẽ đánh thắng kẻ thù xâm lược và giành lại độc lập.

Trong khó khăn hoạn nạn thì tình thương, sự chia sẻ lại càng cần thiết hơn bao giờ hết. Bởi trong cuộc đời, không phải ai cũng gặp toàn những điều may mắn, mà có những lúc buồn, chịu đau thương, mất mát.

Lúc này họ cần lắm một tấm lòng nhân ái, một bàn tay ấm áp để có thêm sức mạnh, nghị lực, niềm tin mà vượt qua tất cả. Và chính tình yêu thương sẽ thắt chặt tình cảm, giúp mối quan hệ giữa con người với con người trở nên tốt đẹp hơn.

Tuy nhiên, không phải ai cũng hiểu và làm được như thế. Bởi trong cuộc sống có những người sống ích kỷ, nhỏ nhen, chỉ biết quan tâm đến lợi ích của bản thân, thờ ơ, vô cảm trước nỗi đau của người khác. Bên cạnh đó có những người yêu thương giả tạo, hành động của họ chỉ nhằm đánh bóng tên tuổi của bản thân hoặc để đem lại quyền lợi cho họ. Những người như thế đều cần phải tránh xa vì họ không xứng đáng với dòng máu “Tiên Rồng”, với truyền thống đoàn kết của dân tộc.

Vậy mỗi người phải làm gì để phát huy truyền thống tốt đẹp đó? Chúng ta không nên sống ích kỷ, đứng đưng trước nỗi đau của người khác mà phải biết yêu thương, quan tâm giúp đỡ những người xung quanh khi họ gặp khó khăn

hoan nạn. Và tình yêu thương ấy phải xuất phát từ tấm lòng chân thành, tự nguyện thì đó mới là nghĩa cử cao đẹp, đáng trân trọng và cần phát huy.

Câu ca dao mãi là lời khuyên quý báu cho tất cả mọi người. Và đó là bài học đã được đúc kết bằng tâm huyết của nhân dân ta. Hơn bao giờ hết, chúng ta phải biết phát huy truyền thống tốt đẹp đó.

4. Từ bài “Bàn luận về phép học” của La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp, hãy nêu suy nghĩ về mối quan hệ giữa học và hành.

BÀI LÀM 1

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 8A. Năm học 2015-2016

Trong xã hội ngày nay, học tập trở thành yếu tố quan trọng hơn bao giờ hết đối với quá trình hình thành nên nhân cách của con người. Nhưng phải học thế nào mới có hiệu quả? Học thế nào mới là chân chính? Trong đoạn trích “Bàn luận về phép học” từ bài tấu dâng lên Quang Trung, La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp đã nhấn mạnh vấn đề này: “Học rộng rồi tóm lược lại cho gọn, theo điều đã học mà làm”. Thế mới thấy, ngay từ thời xưa, mối quan hệ giữa học và hành đã được chú trọng hơn cả.

Vậy học là gì? Hành là gì? Xin thưa học là quá trình tìm tòi, học hỏi, là quá trình rèn giũa, đúc kết những kiến thức trong cuộc sống. Học không bó hẹp trong phạm vi nhà trường mà rộng ra sách báo, kinh nghiệm, truyền hình,... Học còn là sự tiếp thu từ các hành động, việc làm thực tiễn, mắt thấy tai nghe. Thế mới biết cái sự học nó to lớn và vĩ đại như thế nào! Kiến thức của những kẻ suốt ngày ba hoa chích chòe, khoác lác không biết ngượng có chăng cũng chỉ như hạt cát trên sa mạc, như giọt nước nhỏ giữa đại dương mênh mông. Vì vậy, chúng ta phải học suốt đời như Lê-nin đã từng nhắc nhở: "Học, học nữa, học mãi".

Còn hành là vận dụng những kiến thức đã học vào thực tế. Thoạt nghe nó cũng đơn giản và dễ dàng làm sao! Nhưng ôi thôi, vận dụng mà không biết suy nghĩ, vận dụng mà không chọn lọc tình huống thì cũng không khỏi rước cái tiếng “thất học” hay “học vẹt” vào thân. Hành chính là sử dụng giá trị của việc học một cách khéo léo, tinh tế, phải làm sao cho “cái học” nó không bị mai một vô ích. Hay nói cách khác, hành là mục đích của việc học, là bước tiến gần hơn nữa trong khái niệm “Học để làm người”.

Vậy mà, không hiểu sao vẫn có một số đông người cho rằng: chỉ học mà không cần hành. Ấy thế thì học để làm gì? Chẳng lẽ học để chờ dịp thoải mái uống trà đồ nhau, để đến dịp lại bày ra cái vẻ mặt: “Ta đây biết rồi” với người

khác? Xin chớ quên, học không phải để cho vui hay để thỏa mãn những mục đích tầm thường, học cũng có cái mục đích của nó, mà cái mục đích ấy cũng quan trọng và cao cả xiết bao! Những kẻ học mà không biết hành, học vẹt, học hình thức hay học một cách qua loa, đại khái rồi cũng sẽ trở thành những “cỗ máy” gắn cái mác mang tên “học tập” mà thôi.

Có học tất có hành. Ta phải thực hành, phải sử dụng những điều đã học vào thực tế, như thế mới là học chân chính, là học có hiệu quả. Học hành không những giúp ta tiến gần hơn với phần “người”, bỏ xa phần “con” mà còn đem lại lợi ích vô cùng lớn lao, đạt được ước mơ và nguyện vọng của bản thân. Trong lịch sử, đã biết bao vị danh nhân chứng minh được điều đó: Bác Hồ của chúng ta đã học tập miệt mài cực khổ ra sao, đã vận dụng kiến thức đó vào con đường cứu nước như thế nào, con dân Việt Nam chắc hẳn ai cũng biết. Giả như Bác chỉ học mà không hành, chỉ đọc sách, tìm tòi học hỏi từ các vị đi trước như C. Mác, Lê-nin mà không biết cách từ đó rút ra con đường cứu nước sáng suốt cho dân tộc Việt Nam, phải chăng giờ đây, dân ta vẫn phải chịu cảnh gông cùm, xiềng xích, vẫn phải là nô lệ của bọn thực dân, đế quốc.

Đây! Ngay cả vị chủ tịch lỗi lạc muôn người kính trọng như Bác cũng phải học và hành mới đạt được kết quả đẹp đẽ, thử hỏi có kẻ nào dám lớn tiếng học mà không hành vẫn thành công cho được!

Nói thế không có nghĩa là hành quan trọng hơn việc học. Ông cha ta có câu “Học đi đôi với hành” quả không sai. Học và hành luôn bổ trợ cho nhau nếu khuyết một trong hai sẽ không bao giờ thành công được. Hành là mục đích của việc học. Nhưng học cũng là mục đích của việc hành. Ta phải học mới có đủ hiểu biết, đủ kiến thức để hành, có thể thất bại nhiều lần hoặc thành công từ lần đầu tiên, còn phải hành mới đúc kết được kinh nghiệm từ mỗi lần thất bại, bổ sung cho việc học hoàn thiện, đầy đủ và tốt đẹp hơn. Có câu “Kiến thức và thực tế là một khoảng cách xa vời”, anh có học nhiều đến mấy, tài giỏi đến mấy thì khi vận dụng thực tế, anh cũng chỉ là một kẻ mới bắt đầu mà thôi. Vậy nên chúng ta cần học và hành. Vậy nên chúng ta mới biết tầm quan trọng của học và hành. Vậy nên chúng ta mới hiểu mình đứng ở đâu trên nấc thang kiến thức, nếu chỉ học mà không hành, hay hành mà không học.

Học hành đã trở thành một khái niệm quá đỗi quen thuộc với chúng ta nhưng mấy ai thực hiện được. Xin đừng lãng phí thời gian, công sức, tiền của vào việc học mà vô tình hay hữu ý lãng quên việc hành. Bảo rằng: “Học để trở thành người có ích”, tôi xin mạn phép sửa thành “Học hành mới trở thành người có ích”. Hãy biết cân bằng giữa việc học và hành nếu muốn những giá trị học tập không bị thui chột. Những người vẫn đang phân biệt nặng nhẹ giữa học

và hành xin sửa đổi để có một kết quả tốt đẹp, một xã hội tiên bộ và một đất nước hùng mạnh hơn!

BÀI LÀM 2

Lê Trần Khánh Ngọc

Lớp 8A. Năm học 2016-2017

Người xưa đã dạy: "Ngọc không mài không thành đồ vật, người không học, không biết rõ đạo." Ở đây người ta đã sử dụng một phép so sánh thú vị và đúng đắn biết bao. Ngọc không mài cũng như thứ đồ bỏ đi, vô dụng và phí hoài, người không học cũng tương tự thế. Sống trên đời, chẳng dung ai lại có được tài năng, trở thành con người có ích mà không trải qua một quá trình rèn luyện, học tập. Việc học quan trọng là thế, tuy nhiên học ra sao cho có hiệu quả thì không phải ai cũng biết. Điều đó đã biến thành câu hỏi lớn với nhiều người, trong đó có Nguyễn Thiệp. Qua bài "Bàn luận về phép học", ông đã nêu lên một quan điểm rất tiên bộ về phương pháp học, chính là: theo điều học mà làm. Có nghĩa, học phải đi đôi với hành. Vậy liệu mối quan hệ giữa học và hành là gì mà quan trọng đến thế, để bây giờ dù đã hơn hai thế kỉ trôi qua kể từ khi văn bản ấy ra đời, điều đó vẫn luôn đúng và đã trở thành kim chỉ nam trên con đường chiếm lĩnh tri thức, mở lối ta đi đến thành công?

Để hiểu rõ hơn quan điểm sâu sắc của Nguyễn Thiệp, trước tiên ta cần hiểu "học" là gì và "hành" là gì? Học là quá trình tìm tòi, thu nhận, tích lũy kiến thức để có thể hiểu biết về mọi mặt. Việc học không chỉ đơn thuần thông qua hướng dẫn giảng dạy của thầy cô, sự truyền thụ kinh nghiệm của người lớn tuổi hơn trao lại mà còn thông qua sách vở, truyền thông và sự trao đổi với bạn bè. Tuy nhiên, học thì ta mới chỉ dừng lại ở phần lý thuyết. Để biến phần lý thuyết đó thành thực tế, hiển nhiên, ta phải thực hành. Vậy "hành" là gì? Hành là những thao tác nhằm vận dụng các kĩ năng, kiến thức đã tiếp thu, tích lũy được vào việc giải quyết các tình huống, vấn đề cụ thể. Có thể nói, học và hành là hai mặt của một quá trình thống nhất, có mối quan hệ chặt chẽ, mật thiết không thể tách rời và chúng bổ sung cho nhau, bù trừ để khiến mỗi bên trở thành hoàn thiện. Tại vì sao? Tại vì, muốn thực hành tốt, có hiệu quả, đầu tiên ta phải có kiến thức để áp dụng vào hành động, hay nói cách khác, việc học chính là tạo cơ sở để chúng ta thực hành. Mặt khác, "hành" vừa là mục đích, vừa là phương pháp học tập. Ta học để ta thực hành, đó là việc chắc chắn. Bên cạnh đó, chúng ta nắm được lý thuyết thì sẽ thực hành tốt, từ đó sẽ hiểu rõ và ghi nhớ lý thuyết hơn. Khi đó, việc học sẽ trở nên rất dễ dàng và có hiệu quả. Nếu ta học mà không hành, lúc ấy những lý thuyết mà ta tiếp thu được chỉ là lý thuyết suông, không có chút giá trị nào. Chúng sẽ nhanh chóng trôi vào quên

lãng bởi lượng kiến thức mà chúng ta tiếp nhận mỗi ngày là rất lớn, trí nhớ ta không thể nào chứa hết được. Ngược lại, nếu ta thực hành mà không có chút lý thuyết hay kinh nghiệm đã được đúc kết lại dẫn dắt thì ta sẽ lúng túng, gặp rất nhiều khó khăn trở ngại. Khi đó, việc thực hành sẽ khó đạt được kết quả cao, mà thường sẽ thất bại và đôi khi dẫn đến những sai lầm to lớn. Bởi vậy có người đã nói, học mà không hành thì vô ích, còn hành mà không học thì hành không trôi chảy. Học và hành bổ sung cho nhau và có ý nghĩa to lớn đối với nhau.

Quả vậy, việc "học phải đi đôi với hành". Đây chính là bài học kinh nghiệm của nhân loại trong lịch sử loài người. Giả sử, một sinh viên ngành y tốt nghiệp loại giỏi nhưng lại chưa cầm đến chiếc dao mổ để thực hành, nay ra trường đi làm việc, khi được giao việc phẫu thuật cho một người, liệu cậu ta có thể thực hành tốt? Mạng người vốn quý giá bao nhiêu, nay được giao cho một kẻ tay mơ, miệng có thể đọc vanh vách lý thuyết nhưng chân tay lại lóng ngóng, vụng về, đụng đâu đổ đó. Vậy liệu mạng số đó có trở nên quá rẻ rúng, rồi có thể dẫn đến cái chết bao phần oang uổng? Ai cũng chẳng phủ nhận kiến thức của cậu sinh viên ấy, nhưng có người nào đủ can đảm để giao tính mạng của người thân mình cho một kẻ chỉ giỏi việc học thuộc còn khả năng vận dụng kiến thức lại gần như bằng không. Học thuộc các kiến thức trong sách giáo khoa không phải là điều xấu, nhưng điều quan trọng là ta phải biết kết hợp kiến thức với thực hành sao cho hợp lý. Kể về điều này, ta đã từng nghe danh biết bao tấm gương sáng ở nước nhà và trên toàn thế giới. Như nhà khoa học Ê-đi-sơn, vốn đã có tư chất thông minh lại chăm chỉ đọc sách, tay cầm đinh búa thực hành hàng ngàn lần như một người thợ. Cuối cùng ông đã sáng chế ra chiếc bóng đèn đầu tiên, nổi danh toàn thế giới. Sự nổi tiếng ấy chắc chắn có sự góp phần không nhỏ của việc kết hợp giữa học và hành một cách rất hợp lý mà Ê-đi-sơn đã vận dụng được. Hay như trong hai cuộc đấu tranh gian khổ của dân tộc, Bác Hồ như vì sao sáng, sáng vì học thức uyên thâm, sáng vì cả những hi sinh của Người cho đất nước. Người đã vận dụng hết mọi tri thức mà Người học hỏi được từ các cường quốc khác để cứu lấy dân tộc ta. Người đã thành công rực rỡ, đã cứu lấy quê hương Tổ quốc thân yêu, đã cứu lấy nền hòa bình vốn có thể đã bị nhấn chìm trong biển máu chiến tranh. Có rất nhiều thành công khác bắt nguồn từ việc vận dụng tốt tri thức đã học vào thực tế mà ta không thể kể hết. Nhưng xin hãy nhớ, bên cạnh đó có biết bao ước mơ đẹp để biến thành mộng tưởng hảo huyền chỉ vì không học, không trang bị đầy đủ tri thức, chỉ chăm chăm làm việc như một có rô bốt vô tri vô giác, như một con vẹt học tiếng người, nói tiếng người mà chẳng hiểu mình đang nói gì. Hãy biết học và hành đúng đắn để tránh những tai hại ấy và nhận được những thành công lớn

lao, bởi chỉ có học thì hành mới trôi chảy, và chỉ có hành thì học mới có ý nghĩa.

Việc học phải đi đôi với hành quan trọng như vậy, nhưng liệu đã có mấy nhà trường ở Việt Nam thực hiện được tiêu chí đó. Giáo dục còn nặng về lý thuyết, học sinh ít khi được thực hành nên kiến thức đã học chỉ là lý thuyết suông. Khác hẳn tại nước ngoài, cứ sau mỗi buổi học lại có một buổi thực hành để củng cố kiến thức. Vậy nguyên nhân do đâu mà khả năng thực hành ở nước ta lại hạn chế như vậy? Đó là do điều kiện vật chất không đủ để đáp ứng nhu cầu thực hành, thậm chí có một trường còn xem nhẹ và coi thường việc vận dụng kiến thức vào thực tế. Thiết nghĩ, nhà nước ta cần đầu tư hơn về giáo dục để tránh tình trạng học vẹt, hổng kiến thức mà còn đào tạo ra nhiều nhân tài đưa nước ta đi lên, phát triển.

Lời dạy của Nguyễn Thiếp thật sâu sắc. Hãy nhớ: "Đạo học thành thì người tốt nhiều; người tốt nhiều thì triều đình ngay ngắn mà thiên hạ thịnh trị". (Nguyễn Thiếp) Để đạo học thành, ta hãy biết cách kết hợp việc học và hành sao cho thật hợp lý, bởi học và hành giúp bổ sung cho nhau để hoàn thiện hơn. Được vậy, ta sẽ trở thành những con người có ích xây dựng quê hương Tổ quốc ngày càng tốt đẹp hơn.

5. Gia đình là tổ ấm

BÀI LÀM

Hồ Thị Hải Châu

Lớp 8B. Năm học: 2011- 2012

Ba là cây nến vàng

Mẹ là cây nến xanh

Con là cây nến hồng

Ba ngọn nến lung linh

Những câu hát ngọt ngào, ấm áp trong bài **Ba ngọn nến lung linh** của nhạc sĩ Ngọc Lễ làm tôi cảm nhận được tình yêu thương, sự hạnh phúc của gia đình. Gia đình là nơi bao bọc, che chở cho con người. Gđ là tổ ấm tràn đầy tình yêu thương.

Vậy, gia đình là gì? Gia đình là tế bào của xã hội, là nơi bao bọc, che chở cho con người. Còn tổ ấm là gì? Tổ ấm là nơi ấm áp, ngập tràn tình yêu thương, chứa đựng bí mật của hạnh phúc và âm thanh của tiếng cười, niềm vui.

Gia đình hạnh phúc là nơi đầy ắp tiếng cười của trẻ nhỏ, tiếng hát của mẹ và sức mạnh của cha. Bởi lẽ đó mà gia đình chính là tổ ấm.

Trong cuộc sống ai cũng muốn cảm nhận được tình yêu thương hay sự cảm thông, sẻ chia, chăm sóc. Tình yêu thương đó, niềm hạnh phúc và sự bình yên trong mỗi con người đều đến từ gia đình. Bởi vậy, gia đình ấm êm hạnh phúc mới là bền đỗ thực sự. Nhưng hạnh phúc không tự nhiên mà có được. Muốn có được hạnh phúc, một gia đình hạnh phúc thì chúng ta phải bỏ thời gian, công sức, thậm chí phải đánh đổi nhiều điều quan trọng mới tạo dựng nên. Một gia đình hạnh phúc, một tổ ấm bình yên không phải bao giờ cũng bình yên, hạnh phúc. Có những gia đình tưởng chừng như đổ vỡ nhưng nhờ lòng kiên định của người cha, sự khéo léo của người mẹ đã giữ vững được gia đình. Gia đình cũng như con người, càng trải qua sóng gió, thử thách thì càng bền chặt. Không gia đình nào mà không phải trải qua gian nan, thử thách. Càng vượt qua thử thách thì hạnh phúc càng bền lâu. Nếu có ai hỏi tôi về một nơi nào đó có hơi ấm của những con tim biết yêu, ánh sáng của đôi mắt tràn đầy hạnh phúc và sự ấm áp của lòng yêu thương tôi sẽ không ngần ngại trả lời rằng: nơi đó chính là gia đình.

Gia đình là thánh đường đầu tiên cho tuổi thơ học những điều hay, lẽ phải. Ở thánh đường đó có người mẹ hiền chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau để sinh ra ta, dạy cho chúng ta niềm tin và lẽ sống, có người cha nghiêm khắc dạy dỗ chúng ta nên người.

Đó là nơi dành cho ta yêu thương, sự ân cần và lòng thủy chung, là nơi lòng vị tha và sự bao dung luôn ngập tràn. Đó là nơi mỗi con người trở về sau mỗi ngày, mỗi giờ làm việc, học tập căng thẳng và mệt mỏi. Những lúc đó gia đình là nơi an ủi, nâng đỡ và che chở cho chúng ta.

Đó là nơi có những món ngon mẹ nấu, những món ăn đơn sơ, giản dị mà sao ngon đến lạ kì. Đó là nơi có những món ăn cha nấu dành tặng cả nhà tuy thật vụng về nhưng cũng làm nên hương vị của tình yêu thương.

Nơi ấy tiền bạc không quý bằng tình yêu. Nơi ấy là thiên đường của cuộc sống mà ngay cả nước sôi cũng reo lên hạnh phúc.

Mặc dù gia đình là tổ ấm, là thiên đường của tình yêu nhưng thực tế ngày nay thì vẫn còn những con người không bờ bến, không nơi nương tựa, còn biết bao trẻ em lang thang cơ nhỡ sống thiếu tình thương của mẹ của cha, ko được vui chơi, học tập... Tất cả đó cũng từ vết xước của những gia đình không hạnh phúc.

Gia đình không hạnh phúc mọi người không yêu thương, chia sẻ cùng nhau, con cái không được nuôi dạy tử tế trở nên hư hỏng, tạo nhiều thói xấu ảnh hưởng đến xã hội. Hay là gia đình giàu có, có của ăn của để nhưng cha mẹ luôn coi công việc là trên hết, bận bịu suốt ngày, để mặc những đứa con bé

bồng thềm muôn tình thương của cha mẹ. Những đứa trẻ đó luôn muốn hiểu thế nào là gia đình. Chính sự hụt hẫng tình cảm càng khiến những cô bé, cậu bé ăn chơi đua đòi rồi sa vào tệ nạn xã hội. Và một vấn đề nhức nhối trong xã hội hiện nay là nạn bạo lực gia đình.

Gia đình là tế bào của xã hội. Gia đình hạnh phúc sẽ là nơi nuôi dưỡng, giáo dục tốt nhân cách, phẩm chất đạo đức cho con người. Còn gia đình đổ vỡ, không hạnh phúc sẽ gây ảnh hưởng xấu đến xã hội. Chính vì vậy mà mỗi bậc làm cha, làm mẹ hay những đứa con, mỗi người phải có trách nhiệm xây dựng một gia đình hạnh phúc góp phần xây dựng một xã hội văn minh, tươi đẹp.

Gia đình sẽ là tổ ấm nếu như mỗi con người, mỗi cá nhân biết xây dựng, giữ gìn ngọn lửa yêu thương và hạnh phúc. Đối với bản thân, tôi luôn tự hứa sẽ làm tốt bổn phận của một người con trong gia đình, luôn nỗ lực phấn đấu để là con ngoan, trò giỏi làm bố mẹ vui lòng.

6. Từ bài thơ “Đi đường” của Hồ Chí Minh, em có suy nghĩ gì về việc học tập của học sinh hiện nay?

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 8A. Năm học: 2015-2016

Chủ tịch Hồ Chí Minh muôn vàn kính yêu của chúng ta không những là vị cha già hiền từ của dân tộc mà còn là một nhà thơ lớn, nhà cách mạng lỗi lạc. Trong quá trình gian nan giành lại được độc lập cho nước nhà. Người đã sáng tác biết bao tác phẩm để đời cho thế hệ con cháu, tiêu biểu có bài thơ “Đi đường”-trích từ tập “Nhật kí trong tù”. Là một học sinh, khi học và tìm hiểu sâu về bài thơ này, chúng ta sẽ nghiệm ra cho mình bài học vô cùng quý giá, những bài học cuộc sống không chỉ được áp dụng xuyên suốt chặng đường cách mạng mà còn hữu ích đến tận ngày nay.

Người sáng tác bài thơ “Đi đường” trong một hoàn cảnh hết sức đặc biệt, khi Người đang bị chính quyền Tưởng Giới Thạch bắt giam và đang trên đường chuyển lao. Đường đi gặp biết bao núi, bao gian khổ vậy mà khi lên đến đỉnh lại “thu vào tầm mắt muôn trùng nước non”. Trong hoàn cảnh là một người tù cách mạng trên đường đi chuyển từ nhà ngục này sang nhà ngục khác, từ khó khăn này sang khó khăn khác, vậy mà Người vẫn viết ra một bài thơ ý nghĩa như thế. “Đi đường” không chỉ là sản phẩm ngẫu hứng làm thơ của Người mà dường như còn ẩn chứa những mong mỏi, những nguyện vọng về sự phát triển của cách mạng thời đó. Núi cao, đường gập ghềnh khúc khuỷu là những khó khăn của việc đi đường núi, phải chăng cũng là tượng trưng cho những thách

thức, cản trở của cách mạng còn non yếu? Và phải chăng cái sự “thu vào tầm mắt muôn trùng nước non khi lên đến đỉnh núi chính là thành quả rực rỡ, là ngụ ý cho thắng lợi cách mạng ta đã dành được ngày hôm nay.

Ngay từ ngày xưa, chính thành quả của việc đi đường núi, chính chiến thắng rực rỡ giành lại non sông là bằng chứng chân thực, chắc chắn nhất rằng: Nếu biết vượt qua khó khăn, ta sẽ đạt được những thành tựu xứng đáng. Điều đó, không những đúng với cách mạng, với một công việc đơn giản như đi đường núi mà còn đúng với cuộc sống và quan trọng hơn cả đối với học sinh chúng ta là việc học. Thực ra, học tập cũng là một chặng đường với muôn vàn những khó khăn, cám dỗ, thách thức. Và chúng ta, những học sinh là những người chinh phục chặng đường đó, để tiến gần hơn nữa đỉnh cao kiến thức mà biết trước chặng đường học tập sẽ không bao giờ rải đầy hoa hồng để chúng ta bước qua.

Học tập không phải là điều đơn giản. Nó đầy rẫy những thử thách mà nếu ta không bình tĩnh đối mặt sẽ bị nhấn chìm trước những khó khăn. Xã hội hiện nay có biết bao những yếu tố tác động xấu, gây cản trở việc học: trò chơi, tệ nạn xã hội, gia đình không hòa thuận,... Xin chớ lầm tưởng rằng đó là những khó khăn. Cái khó mà tôi muốn nói đến ở đây là ý chí, thái độ, sự bền bỉ và bình tĩnh mà chúng ta phải có để vượt qua những viên đá cản đường đó. Thoạt nghe có vẻ phi lí nhưng rất chính xác. Dù không biết bao nhiêu chông gai phía trước, dù xuất phát điểm của bạn có thiệt thòi ra sao, có thua kém như thế nào, chỉ cần bạn bền bỉ, vững lòng, chỉ cần bạn không ngại khó khăn, thì ắt hẳn bạn sẽ vượt qua, đạp đổ tất cả những khối đá ngáng chân đó và tiếp tục con đường học tập của mình với thành tựu đáng giá cùng sự tự tin không dễ có được. Ngược lại, cho dù bạn có hoàn hảo đến mấy, chuẩn bị hành trang kĩ ra sao, nếu ý chí, sự quyết tâm của bạn dễ lung lay thì chỉ một hạt cát nhỏ giữa đường cũng làm bạn gục ngã, nếu không muốn nói là đầu hàng trước khó khăn. Nhưng gục ngã không có nghĩa là bạn đã thất bại, điều đó còn tùy thuộc vào bạn có còn đủ sức đứng dậy và đi tiếp hay không. Kì thực mà nói, vượt qua hay chấp nhận khó khăn, gục ngã rồi đứng lên hay buông xuôi, thành công hay thất bại đều do bạn quyết định.

Từ quá khứ đến hiện tại, ở Việt Nam hay trên thế giới đã không biết bao nhiêu người chứng minh được điều đó. Ban đầu, họ đều là những người dân bình thường có điều gì đã làm họ nổi tiếng, được muôn người biết đến và ngưỡng mộ? Đó chính là sự kiên trì, lòng quyết tâm, là sự bền bỉ cùng ý chí đáng khâm phục của họ. Ở Việt Nam chúng ta có một người như thế, không ai khác chính là Bác Hồ kính yêu của chúng ta. Nếu ngần ngại, chùn bước trước khó khăn ắt hẳn Bác đã không tìm ra được con đường cứu nước đúng đắn cho

dân tộc và Việt Nam vẫn đang trong cảnh xiềng xích nô lệ của bọn đế quốc thực dân, và may mắn thay thế giới ngày nay cũng có một minh chứng cụ thể, một tấm gương đáng phục như thế để chúng tôi noi theo-diễn giả, dịch giả Nick VuJick . Ai mà ngờ được cậu bé Nick không có cả chân tay lại trở thành một hiện tượng thế giới sau này. Đó không phải là kì tích mà là món quà xứng đáng cho ý chí của cậu bé. Ngay từ còn nhỏ, cậu đã chịu bao lời dèm pha của miệng lưỡi thế gian mà cậu vẫn vượt qua được, vẫn thành công với ước mơ của mình và trở thành diễn giả nổi tiếng, truyền động lực cho hàng triệu người cùng cảnh ngộ trên thế giới. Vậy, tại sao chúng ta không làm được? Vượt qua khó khăn và thành công như thế ?

Những gì chúng tôi cần làm bây giờ là rèn giũa bản thân, không ngừng cố gắng, nâng cao quyết tâm, rèn luyện ý chí và luôn sẵn sàng đối mặt với thử thách. Đừng sợ gục ngã vì gục ngã sẽ cho ta cơ hội đứng lên. Hãy sợ bản thân vì ta chính là nguyên nhân của nguồn khó. Không đầu hàng trước thử thách và chúng ta sẽ là những người chiến thắng không chỉ trong học tập mà còn trong cuộc sống hằng ngày.

Chúng ta phải không ngừng cố gắng và đừng bao giờ e ngại khó khăn. Là học sinh, chúng ta còn trẻ, vấp ngã thì đứng lên. Điều chúng ta đạt được sau này là thành quả hay hậu quả, không phụ thuộc vào những cản trở trên đường đời, cụ thể hơn là con đường học vấn mà phụ thuộc vào lòng người.

Nếu mỗi học sinh vững niềm tin vào bản thân, không bao giờ lùi bước trước khó khăn thử thách thì tôi tin chắc rằng “cách mạng học vấn” của chúng ta sẽ thắng lợi vẻ vang, rực rỡ như cách mạng giải phóng dân tộc của cha ông ta ngày trước.

7. Đọc đoạn thơ sau:

Nếu Tổ quốc nhìn từ bao quần đảo

Lạc Long cha nay chưa thấy trở về

Lời cha dặn phải giữ từng thước đất

Máu xương này con cháu vẫn nhớ ghi.

(“Tổ quốc nhìn từ phía biển” - thơ Nguyễn Việt Chiến)

Từ lời dặn dò của cha Lạc Long Quân trong đoạn thơ trên, em hãy viết bài văn nghị luận ngắn nêu lên trách nhiệm của thế hệ trẻ hôm nay trong việc giữ gìn biển đảo quê hương.

BÀI LÀM

“Nếu Tổ quốc nhìn từ bao quần đảo
Lạc Long cha nay chưa thấy trở về
Lời cha dặn phải giữ từng thước đất
Máu xương này con cháu vẫn nhớ ghi”.

Độc đoạn thơ khiến cho lòng ta dậy lên một ngọn lửa - ngọn lửa của tình yêu Tổ quốc, ngọn lửa của tình yêu biển đảo thiêng liêng. Đất nước Việt Nam nghìn năm văn hiến, và chúng ta là những hậu duệ của nòi giống tiên rồng. Xuyên suốt bề dày lịch sử, những trang sách hào hùng của công cuộc dựng nước và giữ nước đã có biết bao những chiến công hiển hách, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ và chủ quyền đất nước. Ông cha ta đã không tiếc xương máu, hi sinh vì độc lập cho Tổ quốc. Và cái tinh thần yêu nước ấy đã ngấm sâu vào máu thịt từng con dân Việt Nam, hơn tất cả, đó là ý thức thiêng liêng về chủ quyền biển đảo, là ý chí sắt son thấm nhuần tư tưởng, đạo lý của cội nguồn, tổ tiên.

Lời cha Lạc Long Quân dạy, “máu xương này con cháu vẫn nhớ ghi” : “Nam Quốc sơn hà (Lý Thường Kiệt) “Hịch tướng sĩ” của (Trần Quốc Tuấn) vẫn nhớ ghi, “Bình Ngô đại cáo” của Nguyễn Trãi vẫn một lòng ghi nhớ. Chúng ta - những thế hệ trẻ hôm nay phải sống sao cho xứng đáng với tổ tiên ta ngày trước: phải ngẩng cao đầu tự hào về Tổ quốc máu thịt toàn vẹn, phải bảo vệ Tổ quốc trước những thế lực hùng mạnh đang lăm le phá vỡ sự toàn vẹn đó. Chúng ta sao có thể để điều đó xảy ra ? Con tim và bộ não thôi thúc chúng ta hành động: phải đứng lên thôi, phải đứng lên một cách kiên cường, rắn rỏi, phải để dòng máu Việt sôi sục, cuộn trào trong thân thể, trong trí óc, trong ý thức và tâm hồn của chúng ta.

Biển đảo là một phần máu thịt của Tổ quốc. Bảo vệ biển đảo là bảo vệ Tổ quốc ruột thịt thân yêu. Chúng ta còn trẻ, nhựa sống căng tràn, sức mạnh hùng hực, nóng bỏng trong từng mạch máu. Chúng ta có thừa sức khỏe để đấu tranh, có thừa tình yêu để lan tỏa, vậy tại sao chúng ta không đứng lên vì Tổ quốc - người mẹ hiền đang mong chờ sự hồi đáp rõ ràng nhất, quyết liệt nhất từ chúng ta. Bác Hồ kính yêu chẳng phải đã từng căn dặn:

“Các vua Hùng đã có công dựng nước
Bác cháu ta phải cùng nhau giữ lấy nước”

đó sao. Tuổi trẻ khiến ta chẳng hề chi gian nan thử thách. Tuổi trẻ chẳng khiến ta chùn bước, lo âu. Tuổi trẻ chỉ khiến ta thêm hăng hái, phấn khởi, khiến nhịp

đập Việt Nam trong ta thêm mãnh liệt, dồn dập. “Tổ quốc gọi, chúng tôi sẵn sàng trả lời. Biển đảo gọi chúng tôi sẵn sàng lên tiếng”. Để Tổ quốc máu thịt có quyền tự hào về chúng tôi, tự hào về thế hệ trẻ Việt Nam hôm nay.

8. Ảnh hưởng của văn hóa mạng, thế giới ảo đến việc hình thành và phát triển nhân cách, định hướng nghề nghiệp, mục đích sống của thanh niên, học sinh.

BÀI LÀM

Ngày nay, khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển. Xã hội chúng ta đang sống luôn biến chuyển từng ngày, từng giờ để bắt kịp những thay đổi mạnh mẽ, ngoạn mục của thời đại - một thời đại mà bước ngoặt lớn được đánh dấu bằng sự phát triển như vũ bão của công nghệ thông tin. Khi thế giới đang đắm chìm và xuýt xoa trước những sản phẩm công nghệ - kết tinh của trí thông minh và sức sáng tạo của loài người - thì học sinh chúng ta chính là những người tiếp xúc với thành quả đó sớm nhất. Một đứa trẻ hai, ba tuổi còn chẳng lạ lẫm gì với Internet, vậy nên cũng rất dễ hiểu thôi nếu Internet trở thành thứ tất yếu đối với học sinh, ví như bữa cơm hàng ngày, không thể quen thuộc hơn. Câu hỏi đặt ra là: chúng ta liệu có đang sử dụng Internet đúng cách, văn hoá mạng có hay không đang tác động và tác động như thế nào đến học sinh chúng ta.

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

Đầu tiên, chúng ta cần hiểu văn hoá mạng là gì? Hiểu nôm na : văn hoá mạng chính là cách chúng ta cư xử, lựa chọn để tiếp nhận và phản hồi thông tin trên các trang mạng xã hội, diễn đàn công chúng, báo chí,... Việc Internet trở nên phổ biến và lan truyền mạnh mẽ đã tạo ra một "thế giới ảo" song hành với thế giới thực ta đang sống. Chính vì lẽ đó, "thế giới ảo" có những quy tắc riêng, cũng phức tạp và rối rắm không kém gì thế giới thực, thậm chí còn nguy hiểm và khó lường hơn thế. Việc chúng ta lựa chọn sử dụng Internet như thế nào rất quan trọng, nhất là trong môi trường giáo dục, hoặc Internet là trợ thủ của ta, hoặc ta là nô lệ của chính Internet.

Dù sao đi chăng nữa, không ai có thể phủ nhận những gì Internet mang lại. Internet cho ta biết tới những nền văn minh xa xưa cổ kính nhất chỉ bằng vài nhấp chuột. Internet trải ra trước mắt ta hình ảnh những vùng đất trù phú xanh tươi cách ta nửa địa cầu. Internet đưa ta ra ngoài không gian vũ trụ bao la kia, để ta biết tới những thiên hà cách ta hàng tỉ năm ánh sáng, để ta trầm trồ trước những trạm không gian, vệ tinh nhân tạo, ngã mũ thán phục trước khả năng vô hạn của con người. Nhờ vào sự phát triển của công nghệ số, Internet chính là

kho sách khổng lồ. Nếu nói sách là hạt muối lắng đọng của tinh hoa nhân loại thì Internet chính là đại dương rộng lớn, nơi không những lưu trữ lượng muối lớn mà còn sóng sánh dòng nước mát lạnh, tượng trưng cho những kiến thức và tiện ích Internet mang lại. Vì vậy, có thể khẳng định, Internet hỗ trợ ta rất nhiều trong học tập và giải trí, tìm kiếm thông tin, mạng xã hội giúp ta giao lưu, kết bạn, liên lạc và trao đổi. Học sinh nếu biết khai thác Internet để phục vụ bản thân một cách có hiệu quả, sử dụng mạng xã hội một cách chọn lọc, có ý thức thì Internet sẽ là trợ thủ đắc lực của mỗi học sinh chúng ta.

Thế nhưng, việc tồn tại ảnh hưởng xấu của văn hoá mạng là điều không thể tránh khỏi. Internet là một con dao sắc bén, lựa chọn nắm chuôi dao hay lưỡi dao tùy thuộc vào mỗi học sinh chúng ta.

Từng ngày, từng giờ, Internet tiếp nhận một lượng thông tin khổng lồ, xấu có, tốt có. Thật không may, con người có thói quen dễ dàng tiếp thu những cái xấu hơn là cái tốt. Đó là những phát ngôn bừa bãi của những khối óc nông cạn. Đó là những tít báo nóng hổi, giật gân về một cô ca sĩ, một chàng diễn viên. Đó là những tuyên truyền với mục đích xấu, những xu hướng, phong trào lỗi lạc của giới trẻ. Học sinh chúng ta là những thanh thiếu niên đang ở độ tuổi tìm tòi và khám phá, cũng là độ tuổi hình thành nhân cách lâu dài, rất tò mò về cái mới mẻ, càng dễ bị ảnh hưởng bởi cái xấu. Một phong trào khi sinh ra thì tự nhiên sẽ có sức lan truyền mạnh mẽ, không cần biết tốt hay xấu. Một bạn trẻ không biết gì về phong trào đó lại được coi là quê mùa, là không bắt kịp thời đại. Điều đáng nói ở đây, phong trào sẽ nhanh chóng bị dập tắt, phong trào khác lại nổi lên, cứ như thế thành một vòng tuần hoàn không điểm dừng, tạo thành guồng xoáy cuốn tất cả vào cuộc chạy đua vô nghĩa không đích đến. Nhận thức của học sinh chúng ta cũng sẽ sai lệch từ đó. Học sinh không màng tới những bài học giáo dục công dân về "Kế thừa, bảo vệ và phát huy những truyền thống tốt đẹp của dân tộc", sẽ không ngần ngại tiếp thu văn hoá K-POP, sẽ cho rằng phải giống Tây mới thời thượng. Hậu quả là ngay cả ngôn ngữ mẹ đẻ tiếng Việt cũng bị ép chèn vào vài chữ tiếng Anh hoặc vẫn là tiếng Việt nhưng lại bị biến dạng không ai nhận ra. Học sinh chúng ta đã được mạng xã hội dạy rõ thế nào là "Tâm lý đám đông" và góp phần hủy hoại cách nhìn nhận của chính mình như thế.

Internet và mạng xã hội trực tiếp hoặc gián tiếp tha hoá lối sống của thanh niên, học sinh. Lấy ví dụ đơn giản, một bạn đưa đòi mua quần áo cho giống trang phục của thần tượng, tiêu tốn nhiều tiền của, khi hết tiền sẽ ăn cắp vặt. Có lần thứ nhất hần có lần thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư,... cứ như thế bạn đó sẽ chẳng khác gì tên ăn trộm bị mọi người lên án, dè bỉu. Đây là chưa kể việc học tập của bạn ấy sa sút, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tương lai và hạnh phúc của bạn ấy

sau này. Có hằng hà sa số những vụ lừa đảo qua mạng mà nạn nhân chính là lứa tuổi thiếu niên, hay nói cách khác, nhằm vào chính học sinh chúng ta. Những cuộc tranh cãi nhỏ trong học đường vốn đơn giản, lại được âm ỉ trên các trang mạng xã hội để rồi gây ra những vụ bạo lực học đường, chia bè kéo cánh, chẳng khác gì lưỡi kéo cắt đứt sợi dây tình bạn, khác gì rải mìn đen lên môi trường giáo dục lành mạnh, trong sáng. Còn lạ gì những học sinh thờ ơ với cuộc sống, bàng quan với xã hội, lạnh nhạt với bạn bè, không còn tìm thấy niềm vui nơi học tập, hàng ngày đến trường như một con robot được lập trình sẵn. Đây là vì những học sinh đó có thái độ sống ích kỉ, thiếu hụt kĩ năng xã hội, là vì họ có một "thế giới ảo" luôn chào đón họ khiến họ quên mất rằng mình còn có một thế giới thực tươi đẹp gấp bội. Sức chống cự của độ tuổi học sinh rất non yếu, nào đỡ lại được những cám dỗ đầy rẫy trên Internet. Trong một giây phút không ai để ý, như một con mọt, văn hoá mạng gặm nhấm dần những xúc cảm đẹp đẽ của học sinh với cuộc sống muôn màu muôn vẻ, thay vào đó dẫn ta tiến tới vùng đất của sự giả dối, một thế giới ảo không có gì khác ngoài bàn phím, một nhân cách thoái hoá và một tâm hồn chỉ còn là ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình máy tính. Thật đáng buồn thay!

Tuy không muốn nhưng phải thừa nhận rằng, lời lẽ vô tình trên mạng xã hội có thể gây tổn thương sâu sắc đến học sinh chúng ta, lại có khả năng cướp đi của ta mục đích sống. Những tư tưởng, ý kiến cá nhân một khi xuất hiện trên mạng xã hội thì không còn của cá nhân nữa, đó là "phiên hợp chợ" cho tất cả "anh hùng bàn phím", là cơ hội cho anh và tôi thỏa sức "góp ý", "đánh giá", "bình phẩm" nghe thế nào cũng có vẻ hợp lí và đúng đắn. Thế nhưng, trong cuộc chiến giấu mặt thậm chí là nặc danh ấy, có những lời lẽ sắc như dao, cứa vào vết thương lòng của một hay một số bạn học sinh vốn sử dụng mạng xã hội với mục đích đúng đắn. Thương tổn về tinh thần là không gì bù đắp được. Chính những lời xúc phạm thậm tệ đó nhẹ sẽ gây mất đoàn kết, nặng sẽ trở thành chướng ngại tâm lí khó xoá bỏ. Lại nói về những "anh hùng bàn phím", cái tên nói lên tất cả. Họ chỉ là những anh hùng trên bàn phím mà thôi, chỉ giỏi bói móc, lí luận tỏ vẻ có học vấn uyên thâm trên các diễn đàn xã hội, còn trong thực tế thì chẳng giúp ích gì được cho đời. Họ là những học sinh đã lựa chọn lối sống ảo thay vì sống thực. Họ không có ước mơ, hoài bão và cũng chưa dám ước mơ, hoài bão. Họ sợ thất bại. Chỉ thế giới ảo mới khiến họ có cảm giác an toàn. Chính văn hoá mạng họ tôn vinh đã cướp khỏi họ cơ hội để thay đổi, cơ hội để phát triển. Những "anh hùng bàn phím" nhìn nhận sự đời qua lăng kính chủ quan, không toàn diện của bản thân, rồi lại khẳng khẳng nghĩ mình đúng, tự cho mình cái quyền phán xét, đâm chọc và thương tổn người khác, quả là vô lí hết sức!

Bên cạnh những thui chột văn hoá mạng và việc sử dụng Internet không đúng cách gây ra về cách nhìn nhận, lối sống, mục đích sống và tâm hồn, vấn đề về sức khỏe và học tập của học sinh cũng nghiêm trọng không kém. Dành phần lớn thời gian "sống ảo" khiến học sinh lơ là học tập, thành tích đi xuống không phanh. Cơ thể không đủ khỏe mạnh vì thiếu những hoạt động thư giãn gân cốt. Mắt thâm quầng, cận nặng, tình hình sức khỏe không đảm bảo, nhất là khi học sinh ít tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

Tôi không muốn vẽ lên cho các bạn tất cả những viễn cảnh tồi tệ đó để các bạn sợ hãi, lo lắng. Tôi chỉ nêu lên sức ảnh hưởng của văn hóa mạng đối với học sinh một cách khách quan nhất có thể, những việc sẽ xảy ra nếu học sinh chúng ta - mầm non tương lai của tổ quốc và xã hội - tiếp tục tình nguyện làm nạn nhân của văn hóa mạng, là nô lệ của thế giới ảo.

Cái gì cũng có hai mặt. Điều học sinh chúng ta cần làm bây giờ là phát huy mặt tốt, khắc phục mặt xấu của Internet nhằm phục vụ nhu cầu học tập, giải trí lành mạnh. Học sinh nên dựng lên cho mình một bức tường kiên cố trước những cám dỗ, mời mọc, những ý định xấu để bảo vệ cho sự phát triển toàn diện của nhân cách và tâm hồn. Đồng thời chúng ta nên học cách tận hưởng cuộc sống, trau dồi các kỹ năng xã hội, học cách yêu thương và sống trọn vẹn. Sở dĩ cuộc sống thực đã đủ đẹp để rồi, cần gì phải tạo ra cuộc sống ảo rồi tự đắm chìm như thế!

9. Bài thơ “ Mùa xuân nhỏ nhỏ” của Thanh Hải gọi cho em suy nghĩ gì về lí tưởng sống của thanh niên ngày nay?

BÀI LÀM

Nguyễn Cát Tường

Lớp 9A. Năm học: 2015-2016

Bước vào những thập niên đầu của thế kỷ XXI, Việt Nam đang trên đà hội nhập nhiều lĩnh vực với sự phát triển của thế giới đương đại. Rất nhiều cơ hội và thử thách được tạo ra dành cho đất nước 90 triệu dân này. Và một điều tất yếu là thanh niên cũng phải góp một phần sức lực để kiến thiết nước nhà. Và để nhắc nhở lớp trẻ không quên nghĩa vụ của mình, trước khi ra đi, nhà thơ Thanh Hải đã viết lên "Một nốt trầm" khiến tất cả mọi người "xao xuyến". Và nốt trầm đó chính là bài thơ "Mùa xuân nho nhỏ". Lần mở vài trang sách và mất một ít thời gian để cảm thụ, bạn sẽ nhận ra tác phẩm đòi hỏi chúng ta phải suy nghĩ hay xem lại lối sống của mình và một dấu hỏi lớn được đặt ra : "Lí tưởng sống của thanh niên ngày nay là gì ?"

Lí tưởng sống là mục đích tốt đẹp mà mỗi con người muốn hướng tới, là lí do, mục đích mà ai cũng mong mỏi đạt được. Người có lí tưởng sống cao đẹp là người luôn suy nghĩ và hành động để hoàn thiện bản thân, giúp ích cho mình, gia đình, xã hội và đất nước. Và lí tưởng sống của thanh niên ngày nay chính là cống hiến hết mình vì tổ quốc, vì tương lai của đất nước hay xa hơn cũng là tiền đề vững chắc cho những chủ nhân của tương lai khác và "Mùa xuân nho nhỏ" của Thanh Hải ra đời đã thể hiện sự cảm nhận đầy tự hào về bước đi lên thanh xuân của đất nước, đồng thời, nó cũng là một tâm nguyện dâng sức xuân cho cuộc sống cách mạng của tác giả.

Mở đầu bài thơ, tác giả đã vẽ ra một bức tranh thiên nhiên mùa xuân xứ Huế tươi mát, đẹp đẽ. Bằng một vài nét phác họa bức tranh mùa xuân quê hương đã hiện lên với một khoảng không gian khoáng đạt, cao rộng, êm dịu và đầy chất thơ. Hơn thế, bức tranh mùa xuân còn ghi vào lòng người những âm thanh lạnh lớt của " Con chim chiền chiện" khiến cho niềm xúc động bồi hồi, xốn xang chột bật thành tiếng hỏi: "Hót chi mà vang trời" . Sau những cảm xúc trước mùa xuân của thiên nhiên là những cảm nhận thật hơn về sức xuân nảy nở nơi những con người chiến đấu và lao động để bảo vệ tổ quốc và xây dựng đất nước. Những " người cầm súng", "người ra đồng", ... Họ đã mang cả mùa xuân, sức xuân ra đồng, ra chiến trường và hơn thế nữa, họ đang mang cả "lộc" về cho đất nước. Cả dân tộc đang tràn đầy nhựa sống trước mùa xuân nhiệm màu. " Tất cả như hối hả", khẩn trương trong công việc để cống hiến, xây dựng đất nước. Và thêm từ "xôn xao" như diễn đạt một sự thay đổi, một sự chuyển biến trong tâm hồn mỗi con người trước mùa xuân. Tất cả mọi người đang đóng góp những mùa xuân nhỏ bé của mình cho mùa xuân của đất nước. Và khổ thơ bốn, năm là hai khổ thơ bộc lộ rõ nhất chủ đề của bài ,là ước nguyện thiết tha muốn hòa mình cùng mùa xuân đất nước, ước nguyện dâng hiến tài sức cho đời. Và trước tiên, ước nguyện của nhà thơ là ước nguyện muốn hòa mình cùng thiên nhiên đất nước:

"Ta làm con chim hót
Ta làm một cành hoa
Ta nhập vào hòa ca
Một nốt trầm xao xuyến"

Ở khổ thơ này đã có sự lặp lại cấu trúc ngữ pháp, bắt gặp những hình ảnh "cành hoa", " con chim" những tín hiệu mùa xuân. Trong muôn ngàn điều ước, tác giả chỉ ước làm một tiếng chim trong muôn ngàn tiếng hót để gọi xuân về, một bông hoa trong muôn triệu đóa hoa để tô điểm cho mùa xuân. Những ước muốn giản dị để thành những vật nhỏ bé, nhưng chính những vật nhỏ bé này "

Tích tiểu thành đại" để tạo nên mùa xuân, tạo nên sắc xuân. Không những vậy, tác giả còn muốn là một nốt trầm nhưng là "nốt trầm xao xuyến" trong bản hòa ca êm ái. Chỉ là một nốt trầm kín đáo, khiêm nhường, chứ không phải một nốt thanh thánh thót, nổi trội, tác giả muốn là một nốt trầm có ích cho đời. Những ước muốn tưởng như giản dị ấy lại có một ý nghĩa lớn lao. Là phải đóng góp những gì tươi đẹp nhất cho cuộc đời hay đất nước, dù đó là sự cống hiến khiêm nhường, giản dị. Điều đó không chỉ là ước muốn của riêng tác giả mà có thể là của tất cả mọi người, của tất cả chúng ta. Hà có phải trong mong những thứ xa vời, trong khi điều lớn lao thực sự bắt nguồn từ những điều nhỏ bé nhất. Sau mong ước hòa nhập, tác giả đã đi đến khát vọng cống hiến bền bỉ của mình:

" Một mùa xuân nho nhỏ

Lặng lẽ dâng cho đời

Dù là tuổi hai mươi

Dù là khi tóc bạc"

Khổ thơ như là một lời nhắn nhủ, một lẽ sống. Sống là để cống hiến. "Mùa Xuân nho nhỏ" còn là quan điểm đúng đắn về mối quan hệ giữa cá nhân và tập thể, giữa mỗi con người với cuộc đời chung của đất nước. Thanh Hải đã chọn cho mình một cách cống hiến không phô trương, không ồn ào, cống hiến một cách âm thầm, lặng lẽ trong mọi hoàn cảnh, mọi lứa tuổi. Khổ thơ như là sự tổng kết, chiêm nghiệm từ tuổi 20 căng tràn nhựa sống đến khi phải nằm trên giường bệnh của nhà thơ. Là lời cho riêng mình, đoạn thơ bỏ trống cách xưng hô nhưng điều đó lại mở rộng tới mọi người, lay động mọi người với chung một ý nghĩ. Và liệu ông có nhận ra, chính những nốt trầm của ông khiến cho ta phải thẹn, chính những nốt trầm của ông khiến cho âm vực thanh cao kia phải ngả nón cúi mình?

Nhưng hiện nay, phần lớn thanh niên không biết thẹn. Họ sống hờ hững với những gì diễn ra xung quanh, cứ ôm cái suy nghĩ: "Ta luôn có cơ hội thứ hai, chẳng phải cuộc sống ban cho ta thứ gọi là ngày mai hay sao?" Và mục tiêu của họ của họ là phải thật thành công trong cuộc sống, khẳng định vị thế của mình trong xã hội, kiếm "một ít" tiền để thỏa mãn nhu cầu sống của riêng mình. Nhưng nếu chỉ vì như vậy, liệu có đáng để quan tâm đến hay không? Điều đáng để bàn luận là họ - những bậc thượng lưu, không cống hiến cho đời lại miệt thị những người đang cố gắng góp một ít sức lực của mình cho đất nước. Họ sử dụng tiền và quyền của mình khiến xã hội ngày nay biến động không ngừng. Hệ lụy, lý tưởng sống của lớp trẻ trở nên thực dụng hơn bao giờ hết, khiến lớp trẻ chạy theo những giá trị vật chất, chuộng lối sống tiêu thụ,

buông thả hơn. Cũng không thể trách lớp trẻ không có tính tự chủ, tất cả đều có nguyên do của nó. Một khi những mức chuẩn giá trị biến đổi, một khi người trẻ có khả năng lựa chọn, họ dễ dàng thay đổi hơn. Một điều đáng tiếc nữa khi có quá nhiều "lối đi", họ quên đi "tấm bản đồ" và kết quả đã được lường trước, nhân cách của họ bị tha hóa dần theo thời gian. Nhưng tìm một "tấm bản đồ" tốt không phải là vô vọng. Chúng ta vẫn có thể nhìn thấy những ngôi sao sáng ở trên màn trời đêm kia. Đó là Ngô Bảo Châu, đó là Đỗ Nhật Nam, là những tấm huy chương vàng trong những kỳ thi Olympic quốc tế hay các kỳ thi Rôbôcon, ... Vẫn có những nhà kinh tế trẻ tuổi không chỉ làm giàu cho bản thân mà còn làm giàu cho xã hội... Tuy không mấy âm thầm và lặng lẽ, nhưng họ cũng đã có những lý tưởng sống tốt đẹp cho chính họ và cả đất nước của chúng ta. Thực ra mà nói, trên đời này đâu phải cứ thông minh, tài giỏi là thành công đâu? Vấn đề là phải có lý tưởng và theo đuổi nó đến cùng.

Tất cả chúng ta đều giống như những chùm pháo hoa. Chúng ta tiến về phía trước, chúng ta tỏa sáng và luôn luôn vượt qua rào cản của bản thân và tiến xa hơn, xa hơn nữa, cho dù thời điểm đó tới, khi pháo vụt tắt. Nhưng chí ít, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục sáng trong lòng người khác. Hãy cứ cố gắng nỗ lực dù ước mơ thường hay phản bội ta. Và khi ta thất bại, ta còn có quyền đổ lỗi cho số phận.

10. Chứng minh rằng: "Ăn quả nhớ kẻ trồng cây" là một truyền thống đạo lý tốt đẹp của dân tộc.

BÀI LÀM

Hoàng Minh Thư

Lớp 7G. Năm học: 2018-2019

Trong kho tàng tục ngữ của dân tộc Việt Nam, có rất nhiều câu tục ngữ hay, ý nghĩa. Câu tục ngữ "Ăn quả nhớ kẻ trồng cây" cũng không ngoại lệ. Quả vậy, câu tục ngữ là một đạo lý tốt đẹp của dân tộc Việt Nam, nó thể hiện lòng biết ơn đối với các thế hệ đi trước, đối với những người đã giúp đỡ mình.

Vậy "Ăn quả nhớ kẻ trồng cây" có nghĩa là gì? "Ăn quả" là người được hưởng thành quả do người khác tạo ra. Còn "kẻ trồng cây" chỉ người tạo ra thành quả đó. Do đó, câu tục ngữ trên có nghĩa là khi được hưởng thành quả do ai đó tạo ra, ta phải luôn nhớ ơn người đó. Qua đây, ông cha ta muốn nhấn nhủ rằng, chúng ta cần phải biết ơn người đã giúp đỡ ta, người đã đưa ta đến thành công.

Tại sao phải nhớ ơn những người đã giúp đỡ ta? Xét về lý, lòng biết ơn là đức tính mà mỗi con người cần phải có. Lòng biết ơn cho thấy nhân cách của mỗi con người. Lòng biết ơn còn giúp ta hoàn thiện bản thân, nó góp phần làm đẹp cho các mối quan hệ xã hội, giúp cho xã hội ngày một văn minh, tiến bộ.

Ngoài ra, khi biết ơn ai đó, ta mới hiểu được giá trị của thành quả mà họ đem đến cho ta.

Xét về thực tế, nhân dân đang cố gắng giữ gìn và phát huy đạo lý tốt đẹp này. Hằng năm, nhân dân ta vẫn tổ chức các ngày lễ để biết ơn những người có công như ngày Giỗ Tổ Hùng Vương; ngày Thương binh, liệt sĩ; ngày Quân đội nhân dân Việt Nam,... Đó là các ngày lễ thể hiện lòng biết ơn của dân tộc ta đối với những người đã có công trong cách mạng, có công trong việc làm đẹp lịch sử dân tộc. Ngày 20, tháng 11 - ngày Nhà giáo Việt Nam, là ngày mà mọi người tri ân các thầy cô giáo, dành tặng cho họ những bông hoa tươi thắm, những lời chúc tốt đẹp. Trong các gia đình, hằng năm đều thắp hương cho ông bà, tổ tiên. Qua đó, ta thấy rằng, mọi người đều tích cực giữ gìn và phát huy truyền thống tốt đẹp này.

Mặc dù đây là một đạo lý tốt đẹp của dân tộc nhưng một số người không hề coi trọng nó, họ là những người vô ơn. Có thể nói họ là những người “ăn cháo đá bát”. Họ nhận công ơn của người khác để rồi lãng quên nó đi. Những người như vậy không đáng là người dân Việt Nam.

Vậy để phát huy truyền thống đó, ta cần làm gì? Ta phải cố gắng rèn luyện bản thân, trở thành công dân có ích cho xã hội. Bác Hồ từng nói rằng:” Các Vua Hùng đã có công dựng nước, Bác cháu ta phải có công giữ nước”. Ngoài ra, ta phải yêu thương ông bà, cha mẹ, có những hành động đền ơn đáp nghĩa thiết thực.

“ Ăn quả nhớ kẻ trồng cây” là truyền thống quý báu của dân tộc. Câu tục ngữ cũng cho ta thấy rằng, những kẻ vong ơn bội nghĩa sẽ không bao giờ thành công. Là người dân Việt Nam, ta cần cố gắng giữ gìn và phát huy nó bởi lòng biết ơn sẽ làm đẹp cho dân tộc Việt Nam.

11. Một nhà văn có nói:” Sách là ngọn đèn sáng bất diệt của trí tuệ con người”. Hãy giải thích nội dung câu nói đó.

BÀI LÀM

Hoàng Minh Thư

Lớp 7G. Năm học: 2018-2019

Hiện nay, thế giới đang phát triển rất mạnh mẽ. Và bạn muốn trở thành người có ích cho xã hội, giúp cho đất nước bạn vươn lên tầm cao của thế giới? Bạn muốn theo kịp xu hướng, thoát khỏi sự lạc hậu? Để thực hiện những điều đó, ta cần phải có hiểu biết sâu rộng, luôn tìm tòi, học hỏi những điều mới mẻ. Muốn có những thứ đó, bạn cần phải đọc sách. Chỉ có sách mới đem lại cho ta những kiến thức bổ ích phục vụ cho đời sống hàng ngày. Vì vậy, đã có nhà văn khẳng định rằng:” Sách là ngọn đèn sáng bất diệt của trí tuệ con người”.

Vậy sách là gì? Sách là kho tàng tri thức về thế giới tự nhiên, về đời sống con người, về kinh nghiệm sản xuất. Sách chứa đựng trí tuệ - tinh túy, tinh hoa sự hiểu biết của nhân loại. Sách là sản phẩm về tinh thần, sản phẩm của nền văn minh nhân loại, là kết quả của quá trình lao động lâu dài. Sách còn là người bạn thân thiết, gần gũi. Sách giúp ta hiểu thêm nhiều điều hay lẽ phải, chia sẻ những niềm vui, nỗi buồn. Chẳng hạn như khi ta buồn mà đọc một câu chuyện cười sẽ giúp tâm trạng ta tốt hơn. Còn ngọn đèn sáng bất diệt là ngọn đèn sáng mãi, không bao giờ tắt. Vậy câu nói trên có nghĩa là sách soi đường đưa con người ta khỏi chốn tối tăm của sự không hiểu biết.

Tại sao sách là ngọn đèn sáng bất diệt của trí tuệ con người? Vì sách ghi lại những hiểu biết quý giá nhất trong sản xuất, trong chiến đấu, trong các mối quan hệ xã hội. Những hiểu biết mà sách ghi lại luôn có ích cho mọi thời đại, được truyền lại cho đời sau như sách văn học, toán học, lịch sử, địa lý,... Sách giúp ta hiểu thêm nhiều điều trong cuộc sống, gắn kết quá khứ - hiện tại - tương lai, nó như người bạn luôn mở ra cho ta một chân trời mới lạ. Không những vậy, sách còn đem đến cho ta những bài học bổ ích, những kinh nghiệm hay cách làm người trong cuộc sống như trong câu chuyện “Ếch ngồi đáy giếng”, chú ếch đã khiến cho người đọc phải tự ngẫm rằng, không nên kiêu căng, hống hách, để rồi chuốc lấy hậu quả không lường trước được. Ngoài ra, sách còn giúp ta biết kết nối tình cảm, biết yêu thương, chia sẻ, cảm thông đến với sách văn học như văn bản “Cuộc chia tay của những con búp bê”. Hai anh em Thành, Thủy đã gọi lên trong người đọc qua từng trang sách lòng cảm thương, sự cảm thông đối với cuộc đời của hai đứa trẻ bất hạnh này, và rất nhiều, rất nhiều tác phẩm nữa. Mỗi chuyên ngành có những loại sách riêng, nó sẽ đáp ứng nhu cầu cần thiết cho từng người.

Tuy nhiên, không phải mọi cuốn sách đều là ngọn đèn sáng bất diệt của trí tuệ con người. Nó chỉ phát huy được vai trò khi nó là một cuốn sách tốt. Có nghĩa là một cuốn sách có nội dung lành mạnh, phục vụ cho đời sống con người. Còn sách xấu thì ngược lại. Sách xấu là không chỉ không lành mạnh, vô bổ mà nó còn hủy hoại trí tuệ, kiến thức của chúng ta. Do vậy, cần phải biết chọn sách mà đọc.

Vậy đọc sách như thế nào thì mới có hiệu quả tốt? Đầu tiên là phải tự tạo cho bản thân một thói quen đọc sách, phải chăm đọc sách. Nhưng không phải sách nào cũng đọc, phải chọn sách đọc phù hợp với lứa tuổi. Với những người nông dân nên đọc những cuốn sách về nông nghiệp, phương pháp phòng trừ sâu bệnh. Còn những độ tuổi học sinh thì nên chọn đọc những cuốn sách văn học, sách dành cho thiếu nhi hay những cuốn sách thâm khảo cho từng môn học. Không chỉ là đọc mà ta còn phải tiếp nhận ánh sáng trí tuệ trong sách, tức là

vận dụng những kiến thức từ sách vào thực tế cuộc sống. Đặc biệt là cần phê phán và lên án những sách có nội dung xấu.

Sách thể hiện trí tuệ con người, trí tuệ ấy được tích lũy qua từng sách và ngày càng phát triển hơn. Sách đem lại cho ta một thế giới của tri thức, nó là ngọn đèn sáng bất diệt của trí tuệ con người. Vì vậy, mỗi người cần có ý thức đọc sách, tôn trọng, giữ gìn sách. Bởi sách không bao giờ mất đi mà nó luôn tồn tại trong lòng mỗi người các bạn ạ!

12. Cảm nhận về một cuốn sách mà em yêu thích nhất

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

Với một trái tim nóng hổi nhịp đập tuổi trẻ, với một tâm hồn mở toang muốn được cuộc sống lấp đầy, tôi yêu những chuyến đi. Và tôi yêu lắm những con người mà dây giày của họ không bao giờ nói lòng, những con người với chiếc ba lô sờn rách, từng hơi thở nhuốm đầy vẻ đẹp của sự xê dịch. Nguyễn Phương Mai là một cô gái như thế. Cô thổi mùi hương thơm tho của trải nghiệm chạm đến tột đỉnh của sự ngỡ ngàng vào cuốn sách mang tên "Cung đường Hồi giáo". Một cái tên cứng nhắc với những liên tưởng vô cùng nặng nề về chính trị, tôn giáo, xung đột lại được Nguyễn Phương Mai uôn nắn vô cùng mềm mại khiến từng câu từng chữ trôi tuột trong tim ta, đọng lại một bóng hình Trung Đông rất đời bình thường, rất thực. Là cuốn sách đã xóa bỏ mọi dấu chấm hỏi to bự của tôi về hai tiếng "Trung Đông" nghe đầy rẫy trên sách báo nhưng vô cùng xa lạ." Con đường hồi giáo" cứ như thế trở thành cuốn sách yêu thích nhất giữa vô vàn những cuốn yêu thích khác trong tôi.

"Con đường Hồi giáo" gây ấn tượng mạnh với tôi không chỉ vì tên gọi gắn với chủ đề quá ư nhạy cảm mà hơn thế, tác giả cuốn sách cũng điên không kém. Là một cô gái Việt dành học vị thạc sĩ khoa học ngành thiết kế giáo dục và tiến sĩ ngành giao tiếp đa văn hóa lại còn là giảng viên khoa Kinh tế Đại học Khoa học ứng dụng Amsterdam, Hà Lan, cứ ngỡ Mai sẽ cảm thấy đủ với đồng học hàm mới kể ra thôi cũng khiến bao người xuýt xoa ngưỡng mộ. Thế nhưng Nguyễn Phương Mai rũ bỏ tất cả: từ chức dài hạn, sống tiết kiệm, rời bỏ cái vị trí giảng viên đại học yên ổn để lao đầu chuẩn bị cho một chuyến đi điên rồ dân thân gái một mình vào một nơi được miêu tả là "tiếng súng nhiều hơn tiếng cười đùa", nơi "hễ nghe tin thì là tin khủng bố", nơi mà "tin tức từ đó nghe giống tin chiến sự hơn là thời sự". Tôi phải cảm ơn Phương Mai thật nhiều, vì nếu lúc đó cô không điên như thế, nếu tại lúc đó não cô hoạt động bình thường và trái tim cô bảo cô nên đi tới những nơi hiền hòa và có "mùi" cuộc sống hơn

thì đã không có "Con đường Hồi giáo"- cuốn sách thần kì đã đỡ khát một đứa trẻ với những hiểu biết lệch lạc về Trung Đông là tôi đây.

Đọc " Con đường Hồi giáo" không như đọc những bài luận văn thật dài luyên thuyên về những cụm từ mang đầy tính học thuật hay lắng nghe bài diễn thuyết sắc tính chuyên ngành của một khoa xã hội học nào đó. Cái tài của tác giả được thể hiện đặc sắc nhất tại điểm này. Cuốn sách giống một bản giới thiệu ngắn nhưng chi tiết cho khách du lịch về vẻ đẹp và đời sống văn hóa xen lẫn một chút vô cùng nhỏ yếu tố chính trị của các nước khu vực Trung Đông_ một vùng trời hoàn toàn xa lạ với những đứa trẻ mới chỉ chấp chững hiểu đời như tôi. Như một phép màu Mai đưa tôi lạc vào những cung đường ngoằn ngoèo, vặn xoắn của Trung Đông hay của cách cảm nhận ở chính cô, lòng vòng như thế, tưởng chừng rối rắm, phức tạp, cuối cùng tôi hiểu ra nhiều điều về niềm tin, về tín ngưỡng, về những khái niệm mơ hồ và cực kỳ trừu tượng mà chúng ta đang theo đuổi. Cả thế giới bỗng chốc vỡ òa ngay tại giây phút trang sách cuối cùng được khép lại. Hóa ra, Trung Đông không chỉ là bức tranh thâm đậm máu và nước mắt mà còn là thảm màu sắc sỡ của đa dạng văn hóa, của sự kính ngưỡng trước các nền văn minh cổ. Hóa ra con người nghệt thờ không chỉ vì cảnh đẹp, những kiến trúc tôn giáo đồ sộ mà còn vì nhận ra mình đã lệch lạc như thế nào ngay từ xuất phát bởi truyền thông đại chúng. Hóa ra ở Trung Đông mà mọi người vẫn đồn là bình đẳng giới bị đè bẹp một cách không thương tiếc, đàn ông Jordan là người chịu trách nhiệm đi chợ, chăm sóc con cái trong nhà. Hóa ra...hóa ra...hóa ra..." Con đường Hồi giáo" là một chuỗi những hóa ra như thế, kéo dài tưởng chừng như bất tận. Chưa bao giờ tôi muốn rũ bỏ mọi định kiến của mình như thế, để thu vào một góc nhỏ trong tim hình ảnh một Oman xinh xắn, trắng trẻo với những ngôi nhà được sơn hoàn toàn bằng màu trắng be, núp vào chân núi như những cây nấm trắng đáng yêu dưới cây cổ thụ rất đáng yêu, một Li băng như châu Âu thu nhỏ lọt thỏm giữa Trung Đông đẹp đến nỗi được tác giả miêu tả" sự dịu dàng mong manh đó khiến tôi có cảm giác như thể mình vừa mở ra chiếc hộp thần kỳ đã bị rêu phong ngàn năm lãng quên trong góc khu rừng cổ". Tôi không nói Trung Đông đẹp hoàn hảo, rằng tất cả những gì chúng ta được nghe được kể về Trung Đông đều là bịa đặt, sai trái. Tôi muốn nói là tất cả những điều đó chỉ là một góc rất nhỏ của một tờ giấy mà thôi, ta không thể hiểu hết nội dung một bức thư nếu chỉ xem cái phong bì, không thể đánh giá một người đẹp hay xấu chỉ nhìn những ngón tay, cũng như không thể chê một trái cam dở nếu như mới chỉ ném cái vỏ đắng chát của nó. Trung Đông cũng thế, dầu vẫn nặc mùi thuốc súng nhưng ở Syria bạn không sợ bị cướp, dầu vẫn đói nghèo nhưng Yemen cực kì hiếu khách; ngược lại, Dubai không hoàn hảo như ta tưởng tượng với những ATM rút vàng, không chỉ là Dubai giàu sang mà người ta còn dát cả vàng lên siêu xe, đó còn là đất nước

non trẻ mới mọc lên giữa bạt ngàn cát vàng sa mạc, vật lộn để sinh tồn vì thiếu một chỗ dựa bề dày văn hóa. Đọc " Con đường Hồi giáo" tôi mới thấm thía được hai bài học đáng quý. Một là phải mở to mắt, căng tai nghe, dùng mũi hít hà và các giác quan phải hoạt động hết tốc lực mới đánh giá được một nền văn hóa với những giá trị không dễ phán xét đúng sai , cái gì cũng có mặt chìm và mặt nổi, như một tảng băng. Hai là, đọc sách để hiểu biết, hiểu rồi lại thấy yêu nước, yêu cái bản sắc ghim sâu vào máu thịt con dân Việt Nam, gần gũi, giản dị nhưng sâu sắc, bền chặt, chẳng cần nền văn minh Ai cập hùng vĩ và lâu đời nhưng lại bị văn hóa ngoại xâm đồng hóa " như một hoa tiết trong trang trí chứ không còn là xương máu linh hồn của dân tộc". Thì ra, yêu nước cũng đơn giản thế thôi, là yêu văn hóa, là trải nghiệm, rồi suy đi ngẫm lại vẫn một tình yêu cháy bỏng trong tim.

" Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời, người ơi

Mẹ hiền ru những câu xa vời...

(Nguyễn Ngọc Tư)

Khi lấy văn hóa làm chỗ dựa, ta mới cảm nhận được sự sống êm đềm giữa phong ba bão táp chính trị tôn giáo. Đúng như tên bìa " Con đường Hồi giáo" là những cung đường Nguyễn Phương Mai đã đi theo chân những chiến binh Hồi giáo xuất phát từ Mecca tỏa ra hai hướng Á- Âu. Cô là người đầu tiên đi trên con đường lịch sử ấy, để trải nghiệm, để thực sự tự mình sống trong một bầu trời mà ngay cả đến tiếng chim hót cũng lạnh lẽo hương vị văn hóa tôn giáo đặc sắc. Khoan hãy đắm chìm vào những giá trị văn hóa ngòm ngòm hơi thở cuộc sống, điều làm tôi băn khoăn nhất là tại sao Mai- một cô gái Á Đông; nơi nổi tiếng với những nhận thức bó buộc và bị kìm kẹp bởi yếu tố truyền thống lại chọn trung Đông làm đích đến như vậy. Tôi xin trích lại câu nói của cô: " Bởi tôi biết còn có rất nhiều điều thiêng liêng hơn niềm tin tôn giáo, ấy là niềm tin vào sự ràng buộc cội rễ của giống loài, vào sự giống nhau giữa người với người hơn là sự khác biệt về đức tin, vào lòng tốt, vào sự đồng cảm và lòng hướng thiện? Tôi như một kẻ say mê tìm tòi học hỏi tìm thấy một trái tim giản dị nhưng sâu sắc được chất đầy bởi những kiến thức thu lượm từ những trải nghiệm. Viết sách song hành với khám phá cuộc sống bằng trái tim nhiệt thành của một cô gái trẻ, Nguyễn Phương Mai thôi bùng trong tôi ham muốn được xé dịch mãnh liệt, đắm say trong ước muốn được quan sát thế giới dưới lăng kính "một hòn đá lăn không bám rêu". Cung đường phức tạp mang tên Hồi giáo chẳng khiến cô ngần ngại. Phương Mai đã sống theo cách của chính mình. Năm Cao đã nói: " Sống đã rồi hãy viết" . Cô đã viết nên cuộc sống từ những mảnh ghép chân thực nhất với ý chí kiên cường và bản lĩnh đáng ngưỡng mộ của một người phụ nữ Việt Nam trẻ tuổi. "Cái khát đi" của tôi đã được thỏa mãn. Sở dĩ,

" Còn đường Hồi giáo" đã là chuyến trải nghiệm tuyệt vời nhất của tôi từ trước đến nay.

Vẫn với một trái tim hăng hái cảm nhận nhịp đập cuộc sống, một tâm hồn rộng mở để yêu thương, để trải nghiệm, để cống hiến, và để chạm tới nhiều nền văn hóa, để hiểu thêm các ý nghĩa tâm linh, tôi đã sẵn sàng để bắt đầu cuộc hành trình của chính mình, luôn được khơi cảm hứng từ cuốn sách mang tên "Cung đường Hồi giáo" bởi Nguyễn Phương Mai- cô gái Việt mạnh mẽ, " liều mạng" lên đường để trái tim tràn trề.

" Gió to làm tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn, xin cảm ơn ngọn gió của tôi".

II. NGHỊ LUẬN VĂN HỌC

1. Cảm nhận về bài thơ “Ông đồ” của Vũ Đình Liên

BÀI LÀM

Nguyễn Thị Hiền Minh

Lớp 9A. Năm học: 2016-2017

Vũ Đình Liên thường được gọi là nhà thơ của ông đồ. Ông bước vào thơ mới với một hồn thơ hồn hậu, với tấm lòng thương cảm, trắc ẩn chân thành, lay động tới những nơi sâu nhất của trái tim, của cảm xúc. “Ông đồ” của Vũ Đình Liên, với dấu ấn riêng biệt và sức lay động âm thầm mà mạnh mẽ đã đi vào lòng người, chạm vào những góc ngách sâu thẳm, kín đáo nhất của tâm hồn thi vị đầy nghệ thuật của chúng ta.

Mở đầu bài thơ, Vũ Đình Liên đưa ta ngược dòng thời gian, trở về với Hà Nội xưa:

“Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu giấy đỏ
Bên phố đông người qua”.

Hình ảnh ông đồ xuất hiện ở phố phường Hà Nội mỗi dịp Tết đến, xuân về như một lễ thường tình, đặt bên quy luật của tạo hóa “hoa đào nở”. Chưa bao giờ lại có một cảnh sắc làm ấm lòng người như thế: Ông đồ mài nghiên bút, với giấy đỏ, mực tàu trong không khí se lạnh nhưng đẹp đẽ của thời khắc chuyển giao, dưới sắc hồng của hoa đào đẹp đẽ, xinh xắn. “Phố đông người qua”, trong sự rộn ràng và không khí náo nức ngày Tết cổ truyền của dân tộc nổi lên hình ảnh “ông đồ già”, là trung tâm của phố phường đông đúc. Bao cảm xúc đẹp đẽ,

ấm áp trào dâng. Văn thơ của “ông đồ” chậm rãi lướt qua những mềm mại, xúc cảm nhất trong ta, để lại ta với những dư vị ngọt ngào, khó quên như trở lại với Hà Nội của ông đồ - Hà Nội xưa kia.

“Bao nhiêu người thuê viết

Tấm tắc ngợi khen tài

“Hoa tay thảo những nét

Như phượng múa rồng bay”.

Ông đồ cùng chữ của ông là nét đẹp văn hóa cổ truyền dân tộc, là giá trị tinh thần trân quý của con dân Việt Nam. Tết đến, xuân về, người ta rủ đi những buồn phiền, cay đắng, làm lại từ đầu: Năm mới- Bắt đầu mới. Chữ của ông đồ được mến mộ, trọng vọng vì chữ ông đẹp “như phượng múa rồng bay” và vì ông đồ là đại diện cho tầng lớp nhà nho cao quý. Ta như hòa mình vòng dòng “người thuê viết” ấy, cùng ngắm nhìn cái cách ông đồ khoan thai “thảo những nét chữ” uốn lượn, mềm mại như ngập tràn cả sắc xuân phơi phới; ngập tràn những mong ước, hứa hẹn, những lời chúc chân thành nhất. Câu đối của ông đồ mang một giá trị bản sắc văn hóa dân tộc sâu sắc, được mọi người kính trọng treo lên ở bàn thờ, ở những nơi trang trọng nhất. Vũ Đình Liên không chỉ phản ánh vẻ đẹp văn hóa ấy mà còn tôn vinh nó bằng tất cả lòng kính yêu và sự trân trọng của một người nghệ sĩ, một người nghệ sĩ Việt Nam.

“Nhưng mỗi năm mỗi vắng

Người thuê viết nay đâu ?

Giấy đỏ buồn không thắm;

Mực đọng trong nghiên sầu...”

Dường như, Vũ Đình Liên đã viết những câu thơ này bằng tấm lòng nhạy cảm, cái nhìn tinh tế nhất về sự thay đổi ngõ ngàng của thời đại. Một nét đẹp trong văn hóa dân tộc dần bị quên lãng. Lỗi do ai ? Con lốc xoáy của cuộc sống, sự hào quang, xa xỉ của những vật phẩm lộng lẫy đã khiến vẻ đẹp của chữ ông đồ dần mai một đi trong tinh thần của mỗi con người Việt Nam. Đây là dấu hiệu bắt đầu của sự quên lãng. Câu hỏi tu từ “Người thuê viết nay đâu ?” như là một câu hỏi đầy xót xa của ông đồ, hay cũng chính nỗi lòng tác giả, dội vào lòng, vào tâm ta một cách đau thương và bất lực nhất. Sắc đỏ của giấy mờ nhạt dần, mực đọng thành khối u sầu, lắng xuống đáy nghiên. Lặng im. Không hiểu sao Vũ Đình Liên lại mang đến cho tôi cái cảm nhận của sự im lặng. Đương nhiên không phải sự im lặng yên bình, ấm áp cõi lòng mà là sự im lặng đến xót xa không tưởng của cõi lòng nguội lạnh. Đoạn thơ nhuộm một màu buồn bã, yên ắng đến đáng thương.

“Ông đồ vẫn ngồi đấy,
Qua đường không ai hay,
Lá vàng rơi trên giấy,
Ngoài trời mưa bụi bay...”.

Đỉnh cao của sự lãng quên là gì ? Đó là khi sự xuất hiện của bạn chẳng đáng một vai trò gì vào cuộc sống của người khác, có chăng cũng chỉ là phổ phưởng đông thêm một chút. Vậy thôi. Ông đồ đã bị lãng quên. Thật sự. Nếu ở khổ thơ trên, “Mỗi năm mỗi vắng” chỉ ít vẫn còn vài người còn trân trọng bản sắc văn hóa và nhớ tới ông đồ già, thì cái thảm cảnh “Qua đường không ai hay” là lời lên án khốc liệt nhất về sự thờ ơ, lạnh lẽo của lòng người. Không một ai nhớ đến ông đồ và chữ của ông dù “ông đồ vẫn ngồi đấy”. Còn gì đau xót hơn? Còn gì ghê lạnh hơn sự ghê lạnh của mọi người đối với ông đồ? Một nét đẹp văn hóa lại trôi vào dĩ vãng, mãi mãi, cùng với nỗi xót xa tới tận cùng của ông đồ và trên tất cả là của Vũ Đình Liên. Ông đã thấu hiểu trọn vẹn nghịch cảnh đáng buồn của xã hội, khi nét quý giá của dân tộc lại bị phớt lờ một cách triệt để - triệt để đến đáng sợ. Còn đâu “Thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ” ngày tết?... Ngày xuân, thế nhưng lá lại vàng úa, rơi trên nền giấy đã từng đỏ, từng thắm xưa kia như nhắc nhở ông đồ hay nhắc nhở ta về sự trớ trêu của thời đại. Đó là sự úa tàn vô lí của một nét đẹp tinh thần tưởng như sẽ trường tồn mãi mãi theo thời gian. Khổ thơ kết thúc với màn mưa bụi lạnh lẽo đến tê lương. Cứ thắc mắc tại sao cảnh vật ngày xuân lại buồn bã đến thế ? Đây là do “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ ?” (Nguyễn Du). Nỗi buồn đó đã rút hết sinh khí của trời xuân, rút hết sự đẹp đẽ, thơ mộng của màn mưa bụi, rút cả sức sống, sự xanh tươi, mơn mớn của lá cây, của chồi non ngày Tết. Lá vàng rơi hòa cùng mưa bụi, tạo nên một bức tranh tuyệt tác, nhưng là tuyệt tác của nỗi buồn, tuyệt tác của sự vô tình đáng trách. Buồn của lòng người dội vào buồn của cảnh vật hợp thành một nỗi đau xót xa da diết, dội vào lòng người đọc, ứ đầy một loại cảm xúc man mác buồn, có chút giận dữ lại thoáng thót nỗi xót xa khó gọi tên.

“Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bay giờ ?”

Đối chiếu hai câu thơ đầu bài và hai câu thơ đầu đoạn để thấy được lời than khóc vọng về từ trái tim đầy lòng trắc ẩn của nhà thơ Vũ Đình Liên. Hoa đào vẫn nở, quy luật của tự nhiên nào có thay đổi. Có chăng chỉ là sự thay đổi treó ngoe của một số phận, của một lớp người không nhắc đến. Nhưng sự biến

mất của một nền văn hóa cổ xưa có lẽ nào cũng không đáng nhắc đến. Cũng phải thôi khi con tim mọi người đều đã đóng băng, thờ ơ, bạc bẽo.

“Những người muôn năm cũ

Hồn ở đâu bây giờ?”

Những người ngóng trông xin chữ ông đồ đã là “muôn năm cũ”. Không phải chỉ “cũ” nữa rồi. Giờ đây việc ông đồ được xin chữ cũng trở nên quá xa xỉ. Câu hỏi cuối bài đã nói lên nỗi lòng xót thương của tác giả, của Vũ Đình Liên, thương thay cho một lớp người đã trôi vào cõi quên lãng, chỉ còn là những kí ức xưa cũ được người ta truyền miệng nhau rằng: Việt Nam, Hà Nội đã từng có một ông đồ, chữ ông đẹp lắm nhưng giờ không còn nữa. Ông đồ biến mất, không chỉ là sự biến mất của một số phận, mà hơn tất cả, là sự biến mất của một nền văn hóa dân tộc bền vững, tốt đẹp xưa kia.

Bằng thể thơ năm chữ giản dị mà cô đọng đầy gợi cảm, Vũ Đình Liên đã thể hiện thâm thía nỗi niềm hoài cổ và lòng thương xót vô hạn đối với ông đồ. Có lẽ ông đồ trong thơ Vũ Đình Liên không chỉ là “Cái di tích tiêu tụy đáng thương của một thời tàn nữa” mà là cái di tích tốt đẹp vang vọng mãi trong tâm khảm những thế hệ trẻ hôm nay, để họ ngẫm nghĩ, để họ ngấm vào lòng nỗi niềm hoài cổ và sự thương xót. Ông đồ sẽ không bao giờ bị quên lãng một lần nữa trong trái tim mỗi con người Việt Nam.

Đọc cả bài thơ, ta sững sốt nhận ra, cuộc đời lắm rối ren đã khiến ta quên mất những gì tốt đẹp, những gì từng là tín ngưỡng, từng là sự kính trọng của nền văn hóa dân tộc. Hãy biết trân quý, những điều tốt đẹp đó trước khi quá muộn, các bạn nhé!

2. Một tác phẩm văn học em yêu thích

BÀI LÀM

Có rất nhiều lí do để nói thích một tác phẩm. Riêng với tôi chỉ cần hiểu được và cảm nhận hết nét đẹp của tác phẩm ấy để rồi hòa mình vào câu chuyện của những nhân vật trong đó một cách tự nhiên nhất, nhẹ nhàng nhất chính là thích. Một tác phẩm rất đặc sắc của nhà văn Mỹ O-Hen-Ri- *Chiếc lá cuối cùng* đã cho tôi những xúc cảm ấy. Khi nhiều người đang loay hoay trong bộn bề cuộc sống, ở nơi nào đó, có một tình yêu thương chân thành đang nảy nở, một tấm lòng hy sinh cao cả dần lớn lên, một con người đang hoàn toàn bất lực khi chìm trong tuyệt vọng, đau thương...Liệu họ có tìm cho mình một kết thúc đẹp hay không?

Tuy không phải Giôn-xi- cô gái tội nghiệp đang muốn buông xuôi cuộc sống, cũng không phải Xiu- người bạn, người đồng nghiệp, người chị tốt bụng luôn lo lắng cho em gái hay cụ Bơ-men- một họa sĩ già bị cuộc sống khó khăn vắt kiệt sức sáng tạo vẫn luôn mang trong mình trái tim nhân hậu. Nhưng bằng cách kể chuyện độc đáo, cuốn hút, tác giả đã dẫn người đọc vào một góc khác của cuộc sống để ngắm nhìn, cảm nhận, trân trọng những tâm hồn đẹp đẽ, tình yêu và đức hy sinh cao thượng. Đặc biệt, trong đoạn cuối của câu chuyện, những tình tiết bất ngờ, thú vị đã để lại cho chúng ta ấn tượng sâu sắc về tình cảm chân thành giữa người nghèo khổ nhưng giàu tình thương. Khi cô họa sĩ nghèo Giôn-xi bị mắc chứng sưng phổi, gục ngã cả về thể xác lẫn tinh thần, cô cho rằng, cuộc sống của mình sẽ kết thúc khi chiếc lá thường xuân cuối cùng rụng xuống. Cũng chính sự chán nản, bi quan của cô đã khiến bệnh tình không thể thuyên giảm làm người chị Xiu lo lắng, bất an nhưng vẫn luôn tận tình chăm sóc để em gái vượt qua bệnh tật. Đối với Giôn-xi, tôi thấy có một chút trách móc nhưng cũng vô cùng cảm thương cho cô. Còn với Xiu, tôi thực sự quý trọng những việc làm của chị, quý trọng những cố gắng và sự nhẫn nại, tình yêu chân thành chị dành cho Giôn-xi khi biết được suy nghĩ khờ dại của em gái, chị vừa ngạc nhiên vừa đau khổ nên tìm cụ Bơ-men “giải bày tâm sự”. Cả hai người thân thuộc nhất với cô gái trẻ bệnh tật, lúc ấy đã nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cây thường xuân rồi lại nhìn nhau chẳng nói năng gì. Trong giây phút ấy, phải chăng họ đã nhìn thấy cây thường xuân kia đã rụng hết lá hay chỉ còn lại vài chiếc yếu ớt đang chực rơi xuống, trong lòng lại bất lực không biết làm sao. Không khí lạnh lẽo vẫn bao trùm, mưa ngoài trời vẫn rơi nhưng chẳng ai biết trong lòng họ đang nghĩ gì. Có thể chính lúc ấy, cụ Bơ-men đã nảy ra một ý định mà sau này đã làm thay đổi cuộc đời của chính ông và cả cô họa sĩ trẻ. Qua một đêm mưa gió, hôm sau tỉnh dậy, Xiu chán nản kéo tấm màn che cửa sổ lên theo lời đề nghị của Giôn-xi. Chắc cô cũng đang tuyệt vọng lắm nhưng rồi thật bất ngờ, chiếc lá cuối cùng vẫn ở đấy, dũng cảm bám trụ vào cành. Chiếc lá ấy đã vực dậy niềm tin, hy vọng sống cho Giôn-xi khiến cô nhanh chóng khỏi bệnh, trở lại với cuộc sống vui vẻ bình yên. Những tưởng mọi thứ như vậy là kết thúc tốt đẹp, nhưng trong khoảnh khắc hạnh phúc ấy, họ hoàn toàn bất ngờ trước cái chết đột ngột của người họa sĩ già. Hóa ra, cụ Bơ-men là người đã vẽ chiếc lá cuối cùng ấy, cụ đã dùng tính mạng của mình để mang lại niềm khát khao được sống cho Giôn-xi. Trước nay, cụ Bơ-men vẫn luôn mong muốn vẽ một kiệt tác nhưng chưa thực hiện được thì giờ đây, đến

Nguyễn Ngọc Linh Giang

Lớp 8D. Năm học: 2015-2016

những giây phút cuối của cuộc đời, ông đã dùng trái tim giàu tình thương, đánh đổi sự sống để làm nên một kiệt tác cứu rỗi cho một số phận đau khổ. Người như cụ Bơ-men lẽ ra phải có một cái kết có hậu hơn nhưng cuộc đời không như ta mơ ước. Tuy nhiên, chính sự ra đi đường đột của ông đã để lại cho người đọc bao nhiêu cảm thương, tiếc nuối.

Câu chuyện khép lại bằng lời kể của Xiu về sự hy sinh và tâm hồn đáng kính của cụ Bơ-men mà không cho biết thêm, sau đó Giôn-xi đã có những cảm xúc gì, cũng có thể người họa sĩ già không nghĩ chiếc lá ấy là tác phẩm cuối cùng của mình. Nhưng sau cùng, chính nó là dấu ấn sâu đậm nhất, tuyệt tác xuất sắc nhất trong lòng người đọc. Không phải tự nhiên mà Giôn-xi, Xiu, cụ Bơ-men hay chiếc lá thường xuân cuối cùng ấy nổi bật lên làm ta nhớ mãi, ám ảnh mãi. Chính tài năng và lối dựng truyện, cách dẫn dắt khéo léo cùng kết cấu nội dung chặt chẽ dưới ngòi bút của O.Hen-ri đã làm ta rung cảm, khâm phục những tình cảm cao đẹp giữa người với người trong cuộc sống. Nghệ thuật đảo ngược tình huống hai lần được tác giả sử dụng linh hoạt, hài hòa tạo nên mạch truyện đầy cảm xúc nhưng không thiếu bất ngờ, kịch tính. Chỉ một đoạn nhỏ kết truyện nhưng khiến tâm tư người đọc đổi thay bất chợt. Nếu là Giôn-xi tội nghiệp lúc trước đang mang bệnh tật đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết đến cuối cùng nhờ chiếc lá vẽ, cô đã tìm lại được hy vọng sống, lấy lại được niềm tin, niềm đam mê nghệ thuật thì cụ Bơ-men lúc trước đang khỏe mạnh, sau cùng lại chết vì sung phổi vì vẽ chiếc lá.

Cảm xúc lẫn lộn, vừa vui mừng, nhẹ nhõm thay cho Giôn-xi, lại cảm động, tiếc nuối trước sự ra đi của cụ Bơ-men khiến tôi day dứt, quyến luyến mãi trong lòng.

Ngoài ra, diễn biến tâm trạng của những nhân vật trong truyện cũng là yếu tố rất quan trọng khiến tôi tò mò muốn hiểu rõ. Đó là một dấu hỏi lớn mà tôi luôn tìm câu trả lời, bởi lẽ tác giả không đề cập nhiều đến vấn đề ấy mà khôn khéo giấu đi trong tình huống truyện còn nhiều chỗ còn dang dở. Chắc cũng vì điều ấy, tôi chưa bao giờ thấy chán hay hết bất ngờ dù đã đọc đi, đọc lại tác phẩm ấy không biết bao nhiêu lần. Khi muốn cảm nhận rõ hơn những giá trị nhân văn sâu sắc, hiểu rõ hơn ý nghĩa của cuộc sống, khi muốn tìm đến một tâm hồn cao thượng sẵn sàng hy sinh vì người khác, tìm đến tình người, tình yêu thương ấm áp, tôi sẽ lại tìm đến “Chiếc lá cuối cùng”, nó đã khiến tôi càng tin vào tình thương thật lòng luôn hiện hữu trong mọi hoàn cảnh, tin vào những hy vọng sống, hy vọng về hạnh phúc của bản thân sẽ có ngày thành sự thật. Trước đây, bây giờ, sau này và mãi mãi, điều ấy không bao giờ thay đổi.

Câu chuyện “Chiếc lá cuối cùng” đã khép lại nhưng dư âm vẫn còn vang vọng mãi khiến ta luôn muốn hiểu thấu với bao suy nghĩ, dự đoán. Chính tôi

cũng cảm thấy trong lòng nhen nhóm một cảm xúc mới mẻ, đó là mong ước được yêu thương hết mình, hy sinh hết mình, sống hết mình cho thế giới tươi đẹp. Cũng qua câu chuyện ngập tràn tình người này, ta sẽ có được một bài học về niềm tin với cuộc sống, không dễ dàng gục ngã trước khó khăn. Ta không thể hiểu rõ hết mọi điều nhưng cuộc đời của ta là do ta nắm giữ, để sống có ý nghĩa cách duy nhất là tin tưởng bản thân, tin ở tình yêu chân thành, sống và yêu thương mọi người như chính bản thân mình bạn nhé.

3. Phân tích một tác phẩm văn học em yêu thích trong chương trình Ngữ văn 9

BÀI LÀM

Bàn về văn chương, có ý kiến cho rằng: Dù viết về cái gì, văn chương chân chính cũng hướng về con người. Viết về cái xấu để cảnh tỉnh con người, để báo động giúp con người sống với bản tính tốt đẹp của mình. Viết về cái tốt để con người tự tin ở mình và đó chính là hành trang cần có ở con người trong cuộc hành trình tới tương lai. Thật vậy, văn chương như một dòng sông chảy nặng phù sa, nó chảy quanh đời ta và bồi đắp cho tâm hồn ta những tình cảm. Tình cảm mà văn chương bồi đắp ấy là tình yêu quê hương, đất nước thiêng liêng, sâu sắc, là tình cảm gắn bó keo sơn, ấm áp, thân thương giữa con người với con người. Đến với tác phẩm “Làng” của Kim Lân, ta có thể cảm nhận rõ tình cảm đó. Với nghệ thuật miêu tả tâm lí và ngôn ngữ nhân vật đặc sắc, cách xây dựng tình huống truyện bất ngờ, “Làng” của Kim Lân đã để lại ấn tượng sâu sắc về tình yêu làng, yêu đất nước và tinh thần kháng chiến của người dân Việt Nam lúc bấy giờ.

Nổi bật trong tác phẩm là nhân vật ông Hai, một người nông dân chất phác, tính tình vui vẻ, cởi mở, đặc biệt đáng quý ở ông là tình yêu với làng quê, với đất nước và tinh thần kháng chiến đáng khâm phục.

Sinh ra và lớn lên ở làng Chợ Dầu, ông Hai là một người nông dân suốt đời nguyện sống ở quê hương, nguyện gắn bó máu thịt với từng con đường, từng ngôi nhà, thửa ruộng, từng ngọn cỏ nhánh cây nơi đây. Vậy mà, chiến tranh xảy ra, ông phải rời quê hương, nơi chôn rau cắt rốn đi tản cư lên làng Thắt. Ở nơi đất khách quê người, ông chưa bao giờ quên cái làng Chợ Dầu yêu thương ấy, trong lòng ông lúc nào cũng nhớ về quê hương. Điều đó chứng

Đinh Nguyễn Ngọc Khánh

Lớp 9A. Năm học: 2015-2016

tỏ, ông là một con người yêu làng sâu sắc. Bởi dẫu bận bịu với cuộc sống mưu sinh, kiếm cái ăn, cái mặc để trang trải cuộc sống nhưng ông chưa bao giờ thôi kể về cái làng của mình cho mọi người nghe. Ông khoe rằng làng ông đẹp lắm, đường làng cao ráo sạch sẽ và có cái sinh phần của viên tổng đốc người làng rõ to. Ông luôn nhớ những buổi cùng anh em đào hào, đắp ụ để phục vụ kháng chiến. Và dẫu có đi tản cư ở nơi xa nhưng ông luôn băn khoăn: cái đường hầm bí mật giờ này chắc vẫn còn khưốt lắm. Ông cảm thấy vui mừng vì làng ông là làng tích cực kháng chiến. Khi nghe tin tức từ sách báo, biết quân ta thắng lớn, ruột gan ông lão cứ múa cả lên vui quá. Ông tự hào lắm, sung sướng lắm! Sự tự hào, sung sướng ấy của ông thật đáng trân trọng biết bao! Bởi nó thể hiện tình yêu quê hương, đất nước ẩn sâu trong tâm hồn người nông dân chất phác, đôn hậu. Và hơn cả là tình yêu ấy bao trùm lên cả tình yêu với làng quê của ông. Ông đã cho chúng ta thấy sự nhận thức sâu sắc của mỗi người dân Việt Nam khi tự nguyện đi theo kháng chiến, gắn bó với cách mạng suốt cuộc đời.

Vốn yêu làng tha thiết, nên khi nghe tin làng Chợ Dầu theo giặc thì cô hòng ông lão “nghe nể ắng lại, da mặt tê rân rân”, cả người lặng đi tưởng chừng như đến không thở được. Cái tin “động trời” ấy đã đến quá đột ngột khiến ông bàng hoàng đau đớn. Ông chưa dám tin đây là sự thật và cố hỏi lại mọi người một lần nữa. Nhưng rồi khi người ta khẳng định đó là tin chính xác thì ông nhục nhã, tủi hổ vô cùng. Ông sợ hãi phải bắt gặp ánh nhìn của mọi người, sợ mọi người biết ông là dân Chợ Dầu, là người thường khoe về ngôi làng giàu đẹp ấy nên ra đường cứ cúi gằm mặt xuống mà đi không dám nhìn ai. Về nhà, ông gắt gỏng với vợ con một cách vô cớ. Ông ngắt lời vợ khi bà nhắc đến cái tên Chợ Dầu. Đau đớn, tủi hổ, nước mắt ông lão cứ giàn ra. Ông đã khóc, khóc vì tủi hổ, vì đau đớn và vì quá yêu làng. Giờ đây, cuộc sống của gia đình ông sẽ thế nào, tương lai của các con ông sẽ ra sao khi bị coi là cái giống Việt gian bán nước? Ông trằn trọc suốt đêm không sao ngủ được, chân tay cứ nhũn cả ra, ông lo lắng, chột dạ khi nghe thấy tiếng nói, tiếng cười từ xa. Có lẽ, ông thắc mắc liệu có phải họ đang nói về cái làng Chợ Dầu của ông? Đang cười nhạo ông đó không? Ông lo người ta chửi, người ta ghê tởm, thù hằn cái giống Việt gian bán nước.

Sự lo lắng, đau đớn, dằn vặt, hồ thẹn đến tột độ ấy đã đẩy ông đến bế tắc, tuyệt vọng, đặt ông vào tình huống lựa chọn khó khăn. Giữa làng với nước bên vào tình nặng nghĩa sâu? Bên nào quan trọng hơn đối với ông? Và rồi, sau tất cả, ông đã đưa ra quyết định quan trọng: “Làng thì yêu thật nhưng làng theo Tây mất rồi thì phải thù” Quyết định ấy làm ông đau đớn vô cùng, nhưng qua đó ta có thể nhìn thấy sự nhận thức sâu sắc của ông Hai. Với ông, tình yêu đất nước bao trùm lên tình yêu làng quê. Và có lẽ ông đã đưa ra một quyết định

đúng đắn, ông như nhẹ vơi nỗi lòng khi nghe lời đứa con trai nói. Ông hỏi con sinh ra ở đâu và nó trả lời: “nhà ta ở làng Chợ Dầu”. Ông hỏi con ông ủng hộ ai thì nó bảo: “ủng hộ cụ Hồ Chí Minh muôn năm”. Với ông, chắc hẳn chỉ cần như vậy là đủ rồi. Ông sẽ đi theo kháng chiến, đi theo cụ Hồ nhưng vẫn không quên quê hương của mình. Tình yêu và sự thủy chung của ông Hai với làng, với kháng chiến với đất nước thật đáng trân trọng biết bao.

Những tưởng, suốt đời ông Hai sẽ sống trong đau khổ, dằn vặt nhưng một điều kì diệu đã đến với ông. Ông nghe được tin cải chính làng mình không theo giặc. Ôi, bao cảm xúc vui sướng vỡ òa trong giây phút ấy. Khuôn mặt ông rạng rỡ hẳn lên, mồm bồm bẻm nhai trầu, cặp mắt hung hung đỏ hấp háy rồi ông chia quà cho các con như muốn san sẻ niềm vui. Ông như trút hết được gánh nặng bấy lâu trong lòng mình. Ông vui sướng hả hê khi nhà ông bị đốt. Tại sao ư? Vì điều đó minh chứng cho lòng ông trong sạch, cho làng Chợ Dầu ông trong sạch. Ông cũng cần nhà nhưng nhà thì có thể xây lại được còn khi nước mất thì nhà cũng đâu còn. Tâm trạng ấy, giờ đây của ông như thức tỉnh tâm hồn, ý thức mỗi người dân Việt Nam có ai dám hoạt động như ông? Có tình yêu nào sánh bằng tình yêu quê hương đất nước ấy?

Tác phẩm “Làng” khép lại, nhưng hình ảnh ông Hai vẫn in đậm trong lòng người đọc. Ông Hai là một người yêu nước, yêu làng. Ông là hình ảnh tiêu biểu cho tầng lớp nông dân Việt Nam trong những ngày đầu của cuộc kháng chiến chống Pháp: sẵn sàng hi sinh quyền lợi cá nhân của bản thân vì tổ quốc Việt Nam. Tình yêu ấy, tinh thần kháng chiến ấy mãi là ngọn lửa thắp sáng trong lòng mỗi người dân nói chung và thế hệ trẻ Việt Nam nói riêng để chúng ta có thể dũng cảm tiến bước đi lên, bảo vệ cho độc lập tự do của Tổ quốc.

4. Cảm nhận bài thơ “ Sang thu” của Hữu Thỉnh

BÀI LÀM

Hồ Thị Linh Đan

Lớp 9B. Năm học: 2011-2012

Em không nghe mùa thu

Lá thu rơi xào xạc

Con nai vàng ngơ ngác

Đạp trên lá vàng khô.

(*Tiếng thu*- Lưu Trọng Lư)

Vâng, cũng giống như mùa xuân, mùa thu cũng là đề tài muôn thuở của thơ, ca, nhạc, họa. Mỗi một nhà văn, nhà thơ đều muốn đóng góp những tác

phẩm mang đậm dấu ấn riêng của mình vào khoảng trời thu bao la rộng lớn ấy. Nếu Nguyễn Khuyến có chùm thơ thu nổi tiếng với ba bài: Thu điếu, Thu vịnh, Thu ẩm thì Hữu Thỉnh cũng góp vào làng thơ thu của làng quê Việt Nam một chớm “Sang thu” nhẹ nhàng mà tinh tế. Với thể thơ 5 chữ, giọng tự nhiên, “Sang thu” đã tái hiện lại khung cảnh thiên nhiên vùng Bắc Bộ đẹp, mơ mộng trong thời khắc chuyển mùa này và đồng thời Hữu Thỉnh còn thể hiện những chiêm nghiệm, những triết lí sâu sắc về con người, về cuộc đời.

Đối với các nhà văn, nhà thơ khác, mùa thu là tiếng lá vàng rơi xào xạc, là màu vàng rực rỡ của bông hoa cúc hay là bầu trời xanh cao vợi vợi...Khác với những cảm nhận về mùa thu đó, Hữu Thỉnh cảm nhận mùa thu bằng một hương vị khác: hương ổi:

Bỗng nhận ra hương ổi
Phả vào trong gió se
Sương chùng chình qua ngõ
Hình như thu đã về

Chẳng phải cảm nhận những hương vị nồng nàn, hương ổi của mùa thu trong thơ Hữu Thỉnh thật nhẹ nhàng mà thanh khiết. Mùa thu với cái lạnh nhẹ của *gió se* đầu mùa mang theo hương ổi lan rộng khắp không gian tạo nên một cảm giác thật nhẹ nhàng, thú vị. Từ “phả” có nghĩa là tỏa ra trực tiếp và đột ngột. Phải chăng, sau những ngày nắng chói chang, mùa hạ đã lặn vào quá khứ rồi tỏa ra hương vị ngọt ngào lúc vào thu. Cảm nhận mùi vị thanh khiết của hương ổi, cái lạnh của gió se, sau đó, tác giả bắt gặp “Sương chùng chình qua ngõ”. Động từ “chùng chình” thể hiện một tốc độ chậm chạp, nửa muốn ở, nửa lại muốn đi. Vẻ trắng mờ của màn sương “chùng chình” vùng Bắc Bộ thật là đẹp. Mặc dù đặt nhan đề là “Sang thu” nhưng trong câu tiếp theo, nhà thơ lại viết:

Hình như thu đã về

Như vậy, mùa thu ở đây không chỉ là một ý niệm về không gian, mà còn nói lên một tâm trạng, một tâm hồn. Hữu Thỉnh cảm thấy thật đột ngột, ngỡ ngàng, bàng khuâng và có chút nghi hoặc trước sự chuyển biến của đất trời lúc vào thu. Vì sao vậy? Có lẽ, vì nhà thơ quá vui sướng, hạnh phúc khi đất nước thanh bình, cũng có thể là nhà thơ lưu luyến, tiếc nuối một điều gì đó hay có thể vì một nguyên nhân khác. **Qua sự miêu tả và cảm nhận mùa thu của Hữu Thỉnh, ta thấy được đó là một cảm nhận rất tinh tế và độc đáo.**

Khô tiếp theo, tác giả tiếp tục miêu tả cảnh thiên nhiên, đất trời trong phút chuyển mùa ấy:

Sông được lúc dềnh dàng
Chim bắt đầu vội vã
Có đám mây mùa hạ
Vắt nửa mình sang thu.

Sông thì “dềnh dàng”. Không phải là nhịp chảy nhanh, cuộn cuộn khi có những cơn mưa rào ào ạt của mùa hè nữa, mà bây giờ, con sông đã trở về thể nhẹ nhàng với nhịp chảy thông thả. Còn chim thì “vội vã”. “Vội vã” là một trạng thái hành động gấp gáp, khẩn trương. Vì sao những con chim trở nên vội vã như vậy? À: Thì ra chúng gấp gáp tha mồi, làm tổ, chuẩn bị cho mùa đông dài rét mướt. “Dềnh dàng”, “vội vã”, đây là hai tốc độ hoàn toàn trái ngược nhau trong giây phút giao thoa của muôn loài, muôn vật, và giây phút ấy còn được thể hiện rất tinh tế ở đám mây mùa hạ với tư thế rất độc đáo:

Có đám mây mùa hạ
Vắt nửa mình sang thu

Ở đây, tác giả đã dùng biện pháp nghệ thuật nhân hóa thật khéo. Đám mây mùa hạ mà biết vắt nửa mình sang thu. Câu thơ gọi bầu trời như chia nửa: một nửa còn ở lại với mùa hạ còn một nửa đã bước sang thu. Đám mây có nỗi niềm gì mà lưu luyến, vấn vương? Hay dường như, Hữu Thỉnh vẫn còn tiếc nuối mùa hạ rực rỡ và ngõ ngàng khi đến với cái dịu hiền của mùa thu.

Trong tâm trạng ấy, tác giả viết tiếp khổ cuối:

“Vẫn còn bao nhiêu nắng
Đã vơi dần cơn mưa
Sấm cũng bớt bất ngờ
Trên hàng cây đứng tuổi”

Vẫn là nắng, mưa, sấm của mùa hạ, nhưng tất cả đã giảm dần cả mức độ lẫn cường độ khi thu sang. Những tia nắng chói chang của mùa hạ đã lặn đi từ lúc nào, thay vào đó là những tia nắng nhẹ, vàng nhạt trải dài không gian. Những cơn mưa rào ào ạt không biết đã kéo đi đâu, đến nơi nào và cả tiếng sấm cũng đã trở nên bớt bất ngờ “trên hàng cây đứng tuổi”. *Nắng, mưa, sấm* ở đây còn là những hình ảnh biểu tượng cho những gian lao, vất vả, nhọc nhằn mà mỗi con người cần phải vượt qua trong cuộc đời. “Hàng cây đứng tuổi” chỉ những con người từng trải, dạn dày kinh nghiệm trong cuộc sống. Bởi vậy, họ ít chịu ảnh hưởng bởi những vang động của cuộc đời, cũng giống như:

Sấm cũng bớt bất ngờ

Trên hàng cây đứng tuổi.

Sang thu, con người ta đã không còn trẻ trung nữa, mà đã bước sang tuổi tứ tuần. Mỗi một con người cũng như một cá thể cây, cũng non nớt, lớn lên rồi già cỗi. Con người khi bước sang tuổi tứ tuần thì tất nhiên sẽ có người kinh nghiệm trong cuộc sống và cũng...già đi. Đó là điều hiển nhiên. Từ đây, ta thấy được tâm trạng lưu luyến của tác giả khi thu sang.

5. Cảm nhận về hai khổ thơ đầu trong bài “ Viếng lăng Bác” của Viễn Phương

BÀI LÀM

Lê Thị Diệu Huyền

Lớp 9A. Năm học: 2017-2018

Người xưa có câu: “Thi ngôn chí”, tức nghĩa: Thơ là để nói lên cái chí ở đời. Nhưng “chí” ở đây không chỉ là chí khí, nguyện vọng của con người khi muốn đạt được một thứ gì đó, mà “chí” ở đây còn là những tâm tư, tình cảm, nhân sinh quan của thế giới quan mà nghệ sĩ mang trong lòng. Tác phẩm nghệ thuật bởi vậy không chỉ là tiếng thì thầm, lời nhắn nhủ mà còn là tiếng nói của những lời tâm tư, tình cảm, những quan niệm về cuộc sống và con người mà người nghệ sĩ muốn gửi gắm đến bạn đọc. Và, qua bài thơ “Viếng lăng bác” của mình, Nhà thơ Viễn Phương đã để tấm lòng thành kính và những cảm xúc của mình kết tinh thành những giọt ngọc của thời đại, thấm sâu vào hồn trí người đọc.

Bài thơ được viết vào năm 1976, khi lăng Bác được khánh thành, Viễn Phương vinh dự có mặt trong đoàn Đại biểu đại diện cho nhân dân Miền Nam vào viếng Bác. Xúc động tận đáy lòng, ông đã viết lên bài thơ này:

“Con ở Miền Nam ra thăm lăng Bác
Đã thấy trong sương hàng tre bát ngát
Ôi! Hàng Tre xanh xanh Việt Nam
Bão táp mưa sa đứng thẳng hàng”

Bài được bắt đầu từ cách xưng hô thân thuộc với mọi người dân Việt Nam: “Con - Bác”. Đó là cách mà Viễn Phương nói riêng và mọi người Việt Nam nói chung dùng để gọi vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc, cách xưng hô gọi sự thân thuộc không xa cách, bởi lẽ “ Người không con mà có triệu con”. Chủ tịch Hồ Chí Minh, người đã trở thành vị cha già muôn vàn kính yêu của dân tộc, phải chăng vì thế mà nhà thơ Viễn Phương đã sử dụng động từ “thăm” thay cho “viếng”. Một cách sử dụng từ khéo léo và tinh tế, “thăm” là cách dùng cho

người còn sống, “viếng” là cách dùng cho người đã mất. Là tác giả muốn giảm bớt sự đau buồn hay trong tiềm thức của ông, và mọi người dân Việt Nam, Bác vẫn còn đây ? Khung cảnh đầu tiên mà tác giả nhìn thấy nơi Lăng Bác, chính là “hàng tre bát ngát”, một hình ảnh thực nơi đây. Những khóm tre xanh gợi lên hình ảnh làng quê mọc mọc, bình dị, quen thuộc với dân tộc Việt Nam dũng cảm, bất khuất trong quá trình dựng nước và giữ nước. Dù là trong bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ gian nguy nào, ta vẫn “ đứng thẳng hàng” bảo vệ lấy tổ quốc thân yêu, giữ lại từng nắm đất. Đọc đến đây, ta bất chợt nhớ đến những dòng thơ đầy cảm xúc trong bài “Tre Việt Nam” của Nguyễn Duy:

“Nòi tre đâu chịu mọc cong

Chưa lên đã nhọn như chông lạ thường”

Những đức tính tốt đẹp ấy, được cha ông ta truyền từ đời này sang đời đời khác, để chúng ta kế thừa những truyền thống tốt đẹp, để chúng ta giữ lấy mảnh đất hình chữ S này.

Bắt nguồn từ cảm xúc đó, bài thơ chuyển một cách tự nhiên sang đoạn thơ thứ hai:

“Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ

Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân”

Bằng cách sử dụng thành công biện pháp tu từ ẩn dụ, Viễn Phương đã sử dụng hình ảnh “Mặt Trời” để biểu tượng cho Bác Hồ. Nếu “Mặt Trời” của tự nhiên là thứ mang ánh sáng đến cho muôn loài, giúp chúng ta có một cuộc sống hạnh phúc, no đủ thì Bác Hồ chính là người mang đến ánh sáng cách mạng cho dân tộc, đất nước, đưa dân tộc Việt Nam thoát khỏi những đêm đen nô lệ, đến với những ngày bình minh tươi đẹp, giúp ta có cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Và mặt trời của tự nhiên là thứ luôn bắt tử giữa vũ trụ thì Bác sẽ luôn sống mãi trong lòng người Việt Nam.

Qua biện pháp tu từ đầy tinh tế Viễn Phương đã bày tỏ lòng thành kính xen lẫn tự hào của mình với vị Lãnh tụ vĩ đại của dân tộc, và điệp từ “ngày ngày” đứng đầu câu như một sự luân hồi không bao giờ kết thúc hay ý nghĩa của tác giả là công lao và sự vĩ đại của Bác luôn tồn tại với thời gian?. Và đến đây, ta lại bắt gặp một hình ảnh vô cùng độc đáo “Kết tràng hoa”, Đây là một hình ảnh thực của nơi Bác an nghỉ “dòng người đi trong thương nhớ” khi vào viếng lăng Bác luôn mang theo những chùm hoa tươi thắm nhất để dâng lên Người. “Tràng hoa” hay cũng chính là những thành quả của cách mạng được ta dâng

lên Bác, “dâng lên bảy mươi chín mùa xuân”. Ngụ ý của Viễn Phương khi dùng cụm từ này là gì? Là vì trong di chúc Bác có viết: “Nay tôi đã ngoài bảy mươi xuân” hay ý của tác giả là Người đã sống một cuộc đời thật đẹp? Có lẽ là vậy, Bác đã sống một cuộc đời thật đẹp, mỗi năm Người sống là mỗi mùa xuân dâng lên đất nước và dân tộc. Đoạn thơ là tấm lòng thành kính của tác giả đã hóa thành những dòng chữ, dòng thơ lưu giữ lại cho muôn đời, để củng cố, gợi nhắc họ về những công lao to lớn của Bác và khiến ta nảy sinh những tình cảm, cảm xúc thật đẹp!.

Trong bài thơ “Thời gian”, Văn cao đã từng viết:

“Thời gian trôi qua kẽ tay
Làm khô những chiếc lá
Kỉ niệm trong tôi rơi
Như tiếng sỏi
Trong lòng giếng cạn
Riêng những câu thơ
Còn xanh
Và đôi mắt em
Như hai giếng nước”.

Thật vậy, “Thời gian” mang một sức mạnh to lớn, có thể làm héo tàn vạn vật. Nhưng, riêng nghệ thuật và tình yêu thì luôn sống mãi! Phải chăng vì thế, mà người ta thường gửi gắm những tâm tư, cảm xúc của mình vào những dòng thơ, bài hát? Và Viễn Phương cũng như vậy, ông đem tấm lòng thành kính và tự hào của mình, gửi gắm vào những dòng thơ trong bài “Viếng lăng Bác” để làm sống dậy những văn thơ vốn đã nguội lạnh với thời gian. Ông đem tâm tư tình cảm của mình thắp thành ngọn lửa, cháy sáng trong lòng bạn đọc, gợi nhắc họ về công lao to lớn của Bác về những truyền thống tốt đẹp của dân tộc. Nhưng trong nền văn học Việt Nam, nhưng tác giả viết về Bác trước Viễn Phương đã có rất nhiều tác phẩm khác, thế nhưng bài thơ này của ông vẫn gây được ấn tượng với bạn đọc bởi sự độc đáo của nó, được viết với thể thơ tám chữ, kết hợp với các hình ảnh giàu sức biểu cảm và các biện pháp tu từ độc đáo. Bài thơ chính là tiếng lòng của tác giả nhưng lại khiến cho bạn đọc nảy sinh những đồng cảm với ông, khiến cho bạn đọc có thể tự hào về Bác về Dân Tộc, về Đất Nước và để nó trở thành hành trang của mình trong bước đường xây dựng và bảo vệ tổ quốc.

Gấp lại những vắn thơ trong bài thơ “Viếng Lăng Bác”, người đọc không khỏi xúc động trước tấm lòng của tác giả, cảm ơn Viễn Phương đã đem “Viếng Lăng Bác” đến cho nền văn học Việt Nam, để ta có thêm những hành trang tốt đẹp để vững bước trên chặng đường dài phía trước và đọc xong hai đoạn thơ ta không khỏi nhớ đến những dòng thơ trong bài thơ “Bác ơi” của Tố Hữu:

“Bác sống như trời đất của ta
Yêu từng ngọn lúa, mỗi cành hoa
Tự do cho mỗi đời nô lệ
Sữa để em thơ, lụa tặng già”.

6. Suy nghĩ của em về đạo lí “Uống nước nhớ nguồn” của dân tộc ta qua bài thơ “Ánh trăng” của Nguyễn Duy.

BÀI LÀM

Người xưa có câu: “Thi ngôn chí”. Tức nghĩa: Thơ để nói lên cái chí ở đời. “Chí” ở đây không chỉ là chí hướng, nguyện vọng của con người khi đạt tới cái gì đó. Mà “chí” còn là những quan niệm, tư tưởng, nhân sinh quan và thế giới quan mà người nghệ sĩ mang trong lòng. Tác phẩm nghệ thuật bởi vậy không chỉ là tiếng thì thầm, lời nhắn nhủ mà còn là tiếng nói của tư tưởng, tình cảm, quan niệm về cuộc sống và con người mà tác giả muốn truyền đạt tới bạn đọc. Và qua bài thơ “Ánh trăng”, Nguyễn Duy đã để những tình cảm, cảm xúc và tư tưởng của mình kết tinh thành những giọt ngọc của thời đại thấm sâu vào hồn trí người đọc và gợi nhắc, củng cố họ thái độ sống “Uống nước nhớ nguồn”, ân nghĩa thủy chung với quá khứ nghĩa tình.

Bài thơ được Nguyễn Duy – một nhà thơ thuộc thế hệ các nhà thơ trẻ thời kì chống Mỹ cứu nước viết trong một hoàn cảnh khá đặc biệt: năm 1978, tức ba năm sau ngày giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước, nhưng mở đầu bài thơ là những kí ức ngày thơ ấu:

“Hồi nhỏ sông với đồng
Với sông rồi với bể
Hồi chiến tranh ở rừng
Vàng trăng thành tri kỉ

Lê Thị Diệu Huyền

Lớp 9A. Năm học: 2017-2018

Trần trụi với thiên nhiên
Hồn nhiên như cây cỏ
Ngỡ không bao giờ quên
Cái vàng trắng tình nghĩa”

Bài thơ mở đầu bằng kí ức tuổi thơ và quá trình trưởng thành của con người bằng một từ “hồi” và ba lần từ “với”, không gian được mở rộng dần từ “đồng” đến “sông” rồi đến “bể”. Tuổi thơ đi nhiều cũng có vàng trắng, ánh trăng soi rọi làm tăng thêm vẻ đẹp kì thú của thiên nhiên và như nhân lên nhiều lần niềm hạnh phúc của trẻ thơ. Nhưng, phải đến thời chiến tranh, nơi chiến trường ác liệt, vàng trắng mới trở thành người bạn tri kỉ của con người. Người chiến sĩ đứng gác giữa “Rừng hoang sương muối” đã có “đầu súng trăng treo” (Chính Hữu), ngủ dưới ánh trăng đã có “gối khuya ngon giấc/ bên sông trăng nhòm” (Hồ Chí Minh). Tình bạn tri kỉ giữa người và trăng là tình bạn hồn nhiên, chân thật như cỏ cây, bền vững như đất trời. Con người gắn bó với vàng trắng và định ninh một lời hứa không bao giờ bội bạc. Ấy thế mà, cứ ngỡ như tình bạn ấy không thể phai nhạt, nhưng hoàn cảnh sống thay đổi, thì lòng người cũng dễ đổi thay:

“Từ hồi về thành phố
Quen ánh điện cửa gương
Vàng trắng đi qua ngõ
Như người dung qua đường”

Từ cuộc sống “hồn nhiên như cây cỏ” lúc thiếu thời hay cuộc sống gian khổ, thiếu thốn nơi rừng núi, con người về sống nơi thành thị tiện nghi đầy đủ, “lắm” ánh điện, cửa gương”, vàng trắng đâu còn thân thiết với con người nữa! Vàng trắng tri kỉ, vàng trắng nghĩa tình đã bị con người lãng quên. Trăng được nhân hóa là người bạn nghĩa tình, từ rừng núi về thị thành thăm lại cố nhân. Nhưng bây giờ, người ấy lại xem trăng là “người dung”. Phép so sánh “như người dung qua đường” gợi trong lòng người đọc biết bao sự xót xa. Tôi bỗng nhớ lòng nhớ về những câu thơ của Vũ Đình Liên trong bài thơ “Ông đồ”:

“Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay”

Có lẽ, chóng quên là căn bệnh khó chữa của người đời ! Giọng thơ thâm thì, giải bày tâm sự, nhà thơ như đang tự nói với chính mình. Nhưng lại thâm thía người nghe về một biểu hiện của nhân tình thế thái chóng đổi thay ! Nhưng trong dòng diễn biến của thời gian, sự việc bất thường ở khổ bốn chính là bước ngoặt, mà từ đó, tác giả bộc lộ cảm xúc chủ đạo của tác phẩm:

“Thình lình đèn điện tắt
phòng buyn-đinh tối om
vội bật tung cửa sổ
đột ngột vàng trắng tròn.”

Nơi thành phố lăm “ánh điện, cửa gương”, người ta chẳng mấy lúc cần và cũng ít khi chú ý đến ánh trăng. Nhưng cuộc đời của con người đâu cứ mãi êm xuôi, đèn điện rồi cũng có lúc đột ngột tắt, cửa gương rồi cũng phải mở ra để đón lấy khí trời trong những đêm hè ngọt ngào. Lúc ấy, con người “đột ngột” gặp lại “vàng trắng tròn”. Bốn câu thơ với các từ : *thình lình, vội, đột ngột* đầy biểu cảm, thể hiện sự thay đổi bất ngờ, nhanh chóng của hoàn cảnh và sự ứng phó của con người với những hành động khẩn trương. Ấy nhưng, cái “đột ngột” không phải sự xuất hiện của vàng trắng mà là sự phát hiện của con người. Trăng vẫn thế, tròn đầy từ ngày chiến tranh, tròn đầy từ ngày người về thành thị và tròn đầy ngoài khung cửa sổ, chờ đợi con người. Lúc ấy, con người mới “giật mình” sám hối:

“Ngửa mặt lên nhìn mặt
có cái gì rưng rưng
như là đồng là bể
như là sông là rừng”

Đến cuối bài thơ, từ “giật mình” mới xuất hiện, nhưng nếu ngẫm kĩ, ta thấy lúc “đột ngột” nhìn thấy “vàng trắng tròn” ngoài cửa sổ, con người đã giật mình rồi. Từ “ngửa” được dùng thật hay, không phải là “ngẩng mặt” hay “ngước mặt”, mà là “ngửa mặt”, là phơi bày toàn bộ gương mặt mình hôm nay để đối diện với “mặt trăng” tri kỉ thuở xưa. Trăng chẳng hề nói năng, chẳng hề trách mắng nhưng cái tâm thế lặng im, ngửa mặt lên có phần thành kính của con người lại bộc lộ một cảm xúc tha thiết đến nao lòng. Cái giây phút ấy, cả quá khứ như chợt sống dậy, cả tuổi thơ rong chơi trên đồng, trên sông, trên bể với trăng, cả thời chiến tranh gian lao, vất vả ở rừng có trăng bầu bạn, tất cả như hiện về trong nỗi nhớ, trong nỗi xúc động xen lẫn xót xa và ân hận. Với biện pháp tu từ so sánh cùng với phép điệp từ và điệp cấu trúc tinh tế, khéo léo đã làm hai câu thơ cuối khổ song hành, làm bật lên cái cảm giác xốn xang, day

dứt của con người đang sám hối để tự hoàn thiện, tự vươn lên và hướng tâm hồn mình ra thứ ánh sáng đẹp đẽ của trăng. Cảm xúc chân thành và giọng thơ đầy tâm sự đã giúp cho đoạn thơ vào lòng người một cách nhẹ nhàng và thấm thía:

“Trăng cứ trong vành vach
kể chi người vô tình
ánh trăng im phăng phắc
đủ cho ta giật mình.”

Bài thơ kết thúc bằng một khổ thơ mang hàm nghĩa sâu xa, độc đáo. Vầng trăng là biểu tượng cho quá khứ nghĩa tình, đẹp đẽ, hơn thế, còn là vẻ đẹp bình dị, vĩnh hằng của đời sống. Nó cứ “tròn vành vach” như quá khứ thủy chung, nguyên vẹn, đẹp đẽ chẳng phai mờ. Vầng trăng ấy không hề trách móc những kẻ vô tình. Là biểu tượng của tấm lòng bao dung, độ lượng, của quá khứ nghĩa tình không so đo tính toán thiệt hơn. Nhưng ánh nhìn “im phăng phắc” của vầng trăng hay chính là ánh nhìn nghiêm khắc của lương tâm, mà để cho người bạn ngày xưa “giật mình” xem lại thái độ sống cũng như tình cảm, thái độ của mình ? Dù không trách móc cũng đủ để nhà thơ và chúng ta giật mình, nhìn lại chính bản thân và đánh giá lại thái độ sống của mình! Và cái tinh tế của Nguyễn Duy là ở chỗ, nếu như ở những khổ thơ trên, chủ thể trữ tình ẩn nấp, giấu mình đi thì lúc này, cái “giật mình” này không còn của riêng ai nữa, mà là của “ta”, “ta” ở đây là nhà thơ và cũng là tôi, là bạn, là tất cả mọi người. Sự xuất hiện ấy không hề gượng gạo, giả dối mà lại vô cùng tự nhiên, đó như là một lời nhắc nhở, một lời khuyên nhủ nhẹ, không hô hào, không khoa trương mà lại thấm sâu vào trong tình cảm, suy nghĩ của mỗi người !

Bài thơ mang dáng dấp của một câu chuyện nhỏ, được kể theo trình tự thời gian, từ quá khứ đến hiện tại và xuyên suốt khoảng thời gian cũng như bài thơ là hình ảnh vầng trăng mang ý nghĩa biểu tượng, được xem như là niềm thôi thúc của tác giả nhớ về cội nguồn và ý thức trước lẽ sống thủy chung “uống nước nhớ nguồn” của dân tộc ta hàng ngàn đời truyền lại. Và từ câu chuyện riêng của nhà thơ Nguyễn Duy, bài thơ cất lên lời nhắc nhở thấm thía về thái độ, tình cảm đối với những năm tháng quá khứ gian lao, vất vả, đối với thiên nhiên, đất nước bình dị, nghĩa tình. Bài thơ không chỉ có ý nghĩa với riêng thế hệ từng trải qua trong chiến tranh, từng gắn bó với thiên nhiên nay sống trong hòa bình dễ lãng quên quá khứ. Bài thơ còn có ý nghĩa với nhiều người, nhiều thời bởi nó đặt ra vấn đề là thái độ sống với quá khứ, với những người đã khuất và với cả chính mình. “Ánh trăng” với thể thơ năm chữ kết hợp hài hòa giữa tự sự và trữ tình, kết hợp với giọng điệu thơ tâm tình, khi ngân nga, thiết tha khi

lại trầm buồn, sâu lắng đã góp phần lớn vào việc làm nổi bật ý nghĩa của cả bài thơ, khiến bài thơ khắc sâu và hồn trí người đọc.

Trở lại với cuộc sống ngày hôm nay, trong cuộc sống mới, sinh hoạt mới, con người bị cuốn vào guồng quay của công việc, của cuộc sống mưu toan, của nỗi lo cơm, áo, gạo, tiền mà vô tình quên đi những ân tình, những kỉ niệm của quá khứ. Con người cứ thờ ơ và vô cảm. Biết trách ai đây? Trách cuộc sống phát triển quá nhanh? Hay trách con người quá tiến bộ? Chẳng ai biết, cuộc sống quá mức bận rộn, con người chẳng lấy đâu ra thời gian mà “giật mình”, mà sống thủy chung được nữa! Nhưng xin đừng quên rằng: Những thứ chúng ta có được ngày hôm nay, đều là từ ngày hôm qua cả, nếu chúng ta không biết trân trọng và giữ gìn thì đừng hối hận hay luyến tiếc, nếu sau này ta mất đi những thứ đó! Có những điều vẫn ở đó, ngay cạnh ta, thuộc về ta. Nhưng đến một ngày, khi ta nhận ra sự hiện diện của nó quan trọng, mọi thứ đã thay đổi. Tại sao vàng trắng tròn, quá khứ nghĩa tình vẫn ở đó, sát bên, liền kề chúng ta đây, mà ta lại không trân trọng? Lẽ sống “Uống nước nhớ nguồn” nhân dân ta truyền lại từ bao đời, lẽ nào lại để mai một dần? Không, mỗi người chúng ta luôn phải có ý thức trước lẽ sống, đạo lí tốt đẹp, cao cả ấy. Ta là ai? Là người già? Là trẻ nhỏ? Là thanh niên? Chung lại, ta chính là con người Việt Nam, sống trên dải đất hình chữ S với truyền thống bốn ngàn năm lịch sử này, lẽ nào ta nhẫn tâm quay lưng lại với quá khứ? Với lịch sử? Vậy để luôn giữ gìn truyền thống tốt đẹp này, chúng ta cần phải làm gì? Đối với người dân Việt Nam nói chung và thế hệ trẻ nói riêng, ta luôn cần trân trọng, giữ gìn những truyền thống tốt đẹp của dân tộc, nhận thức được những suy nghĩ, hành động của chính bản thân. Hãy luôn sống và luôn nhớ về cội nguồn của mình, đừng sống như những kẻ vô tình, bạc bẽo, quay lưng với quá khứ nghĩa tình.

Qua bài thơ “Ánh trăng” của mình, Nguyễn Duy đã giáng một hồi chuông cảnh tỉnh trước một biểu hiện của nhân tình thế thái nhanh chóng đổi thay, đồng thời làm người đọc rung động mạnh mẽ với giọng thơ nhẹ nhàng nhưng lại thấm sâu trong hồn trí người ta. Cảm ơn ông, Nguyễn Duy, đã mang “Ánh trăng” đến với người đọc, gợi nhắc về đạo lí “uống nước nhớ nguồn” của dân tộc. Vậy gấp lại những vần thơ của “Ánh trăng”, bạn, tôi và mọi người đã, đang và sẽ làm gì?

7. Cảm nhận về vẻ đẹp của nhân vật Phương Định

BÀI LÀM

Trong những năm tháng đất mẹ đau thương ngập ngụa trong nỗi đau chiến tranh,

Nguyễn Thị Hiền Minh

nước nhà chia cắt, đã có biết bao thanh thiếu niên sẵn sàng rời ghế nhà trường, cống hiến sức khỏe và tuổi trẻ của mình cho sự nghiệp bảo vệ tổ quốc. Nhà văn nữ Lê Minh Khuê cũng nằm trong số đó. Cô là nữ thanh niên xung phong trên tuyến đường Trường Sơn đỏ lửa. Có lẽ chính vì thế mà tác phẩm “Những ngôi sao xa xôi” của cô vô cùng chân thực, khiến cho vẻ đẹp của ba cô gái trong tổ trinh sát mặt đường chói sáng hơn bao giờ hết. Nổi bật nhất là Phương Định, người con gái Hà Nội trẻ trung với vẻ đẹp tâm hồn và tiêu biểu cho những phẩm chất của thế hệ trẻ Việt Nam trong thời kì kháng chiến chống Mỹ.

Được chấp bút vào năm 1971- thời kì khốc liệt nhất của cuộc kháng chiến, “Những ngôi sao xa xôi” được viết nên bằng tình cảm, bằng trải nghiệm của chính tác giả ở nơi Trường Sơn núi rừng khô khốc, nơi bom đạn cày xới đất, nơi tiếng bom gào rú, nơi phản lực rít ngay trên đầu và cái chết luôn rình rập. Nhân vật Phương Định tỏa sáng tại khoảnh khắc đó, tại thời điểm đó, như ngôi sao vụt sáng lên trên nền đen chiến tranh, mãi mãi

Như bao thanh niên khác, trước khi nghe theo tiếng gọi Tổ quốc mà bước lên con đường đấu tranh, con đường cách mạng, Phương Định là một cô gái Hà Nội mộng mơ, sống với mẹ và có những kỉ niệm vô cùng đẹp đẽ về tuổi trẻ, về cuộc sống êm đềm. Cô thích hát và thích bịa lời để hát. Tiếng hát yêu đời của cô xua tan những sợ hãi, gặm gù của bom đạn. Định đẹp và ý thức được điều đó. Cô có “cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa kèn, đôi mắt màu nâu, hay nheo lại như chói nắng.” Và các anh lái xe bảo: “ Cô có cái nhìn sao mà xa xăm”. Thật dễ hiểu khi Định nữ tính như bao cô gái khác. Và cô đẹp kín đáo. Khi nói chuyện với một anh bộ đội nói giỏi nào đấy, cô không sẵn sàng vồn vã mà đứng xa ra, khoanh tay trước ngực trông rất điệu. Đây là nét kiêu kì riêng của người con gái Hà Thành. Nhưng thực tình, trong suy nghĩ của Định, “những người đẹp nhất, thông minh, can đảm và cao thượng nhất là những người mặc quân phục, có ngôi sao trên mũ”. Suy nghĩ của cô vô cùng trong trẻo, thơ ngây. Ta thấy ở Định có một tâm hồn thiếu nữ trong sáng, mộng mơ như những cô gái Việt Nam khác: duyên dáng mà tế nhị, kín đáo, yêu đời- sự yêu đời của cô thổi vào hiện thực tàn khốc của câu chuyện một làn gió man mát, xoa dịu đi nỗi đau trong lòng người.

Nữ tính là thế nhưng trong công việc, Phương Định vô cùng dũng cảm, có trách nhiệm. Cô sống trong hang dưới chân một cao điểm cùng với hai đồng đội của mình là Nho và chị Thao. Công việc của họ là đo lường đất lấp hố bom, đếm bom chưa nổ và khi cần thì phá bom. Phải chạy trên cao điểm cả ngày, đùa giỡn với Thần chết – gã không thích đùa nấp trong ruột những quả bom, nhưng các cô bình tĩnh đến lạ. Kể về một lần phá bom, Phương Định kể với một thái độ vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái khiến ta đôi khi tự hỏi đây có phải là lời kể

của cô nữ sinh mới ra trường hay không. Định tìm kiếm một điểm tựa tâm lý, đó là ánh mắt của các anh chiến sĩ dõi theo, là lòng tin đồng đội đặt vào các cô gái bé nhỏ và kiên cường. Cô đi thẳng, vì như cô thú nhận, cô biết đồng đội mình không thích kiêu đi khom khi có thể cứ đường hoàng mà bước tới. Cô đối mặt với tử thần như mọi cô gái dũng cảm đối mặt với tất cả những hiểm nguy mà không hề nao núng. Cô tin tưởng đồng đội của mình và trên hết lòng tự trọng khiến cô ngẩng cao đầu, tin tưởng vào bản thân. Khi tiếng xéng cửa vào vỏ bom, một thứ âm thanh sắc lẹm dội vào tai, có lẽ lòng người ai cũng run sợ trước khoảnh khắc đó, khoảnh khắc mà chỉ cần một sơ sẩy nhỏ thôi, tử thần sẽ đưa bạn qua thế giới bên kia một cách hờ hững, nhanh chóng, tựa như cách hấn đã làm với bao người khác. Bom nổ và Định chạy vào hang nấp. Cô đã thành công. Mùi thuốc bom buồn nôn và cảm giác choáng váng không ngăn cô được khỏi sự vui vẻ. Công việc phá bom đối với cô là một trách nhiệm nặng nề khiến cô dồn cả tâm sức vào đó, đến nỗi coi mạng sống của mình nhẹ như không. Cuộc sống ở chiến trường là thế: cái chết là một điều quá đỗi tự nhiên. Định kể: “Quen rồi- ngày nào chúng tôi cũng phá bom năm lần. Ngày nào ít, ba lần”. Giọng điệu bình thản của Định khi kể về cái chết, về bom đạn, về chiến tranh không những vẽ ra trước mắt ta một hiện thực chiến tranh phũ phàng khốc liệt mà hơn tất cả, nó còn vẽ nên một Phương Định can trường, bất khuất, một Phương Định với tâm hồn mộng mơ mà rất đỗi hiên ngang, một cô gái yêu đời thích hát luôn ngẩng cao đầu trước bom đạn chiến tranh. Một cô gái không bị cái gì đe dọa, ngoài trách nhiệm và độc lập dân tộc, kể cả cái chết. Trong “Đất nước” Nguyễn Khoa Điềm đã viết:

“Họ đã sống rồi chết

Giản dị và bình tâm

Không ai nhớ mặt, đặt tên

Nhưng họ đã làm nên đất nước”

Phương Định là một người như vậy. Và đất nước cần những con người như cô. Những nam nữ thanh niên xung phong với tuổi đời còn rất trẻ. Nhưng dưới một tuổi trẻ là tình yêu nước thấm thiết, dưới một sự sôi nổi là lòng căm thù giặc sục sôi, dưới một tâm hồn là trách nhiệm, là ý chí, là lời thề son sắt với non sông gấm vóc.

Những người trẻ đó luôn có tình đồng đội gắn bó sâu sắc. Phương Định cũng thế. Nho bị thương, máu rỉ cả ra đất. Hiện thực chiến tranh đã thế rồi, phải tập làm quen với nó nếu muốn tồn tại và hoàn hành nhiệm vụ được giao. Cô rửa cho Nho, tiêm và cho Nho uống sữa. Đứa em út mà cô thương nhất, đứa em út luôn đòi cô kẹo ngay cả khi bị thương. Phương Định chăm sóc Nho như một

người mẹ, người chị mà trên tất cả là một người đồng chí. Văn học Việt Nam thời kì Cách mạng luôn là những dòng chảy sáng tác về tình cảm đồng đội. Đó là “Đồng chí” của Chính Hữu là “Bài thơ về tiểu đội xe không kính của Phạm Tiến Duật”. Tình đồng đội ở Phương Định lúc này cũng tràn đầy như thế, là động lực giúp cô và đồng đội vượt qua những khó khăn, ác liệt trong đời sống chiến tranh.

Với cách kể chuyện linh hoạt, tự nhiên, ngôn ngữ trẻ trung, giàu nữ tính, Lê Minh Khuê đã vẽ nên một bức tranh chiến trường vô cùng khắc nghiệt nhưng nổi bật trên đó là những tâm hồn đẹp đẽ, những trái tim tuổi trẻ yêu nước từ những vùng miền khác nhau. Đặc biệt là Phương Định, một cô gái mộng mơ, yêu đời, tinh thần trách nhiệm cao với công việc, dũng cảm, can trường và yêu thương đồng đội tha thiết. Đó chính là vẻ đẹp tiêu biểu của thế hệ trẻ Việt Nam thời chống Mỹ.

“Những ngôi sao xa xôi” không chỉ khiến ta thấm thía vẻ đẹp của những tâm hồn trẻ trong chiến tranh hay hiện thực của nó, tác phẩm còn là một lời nhắn nhủ tới chúng ta –thế hệ trẻ hôm nay của đất nước dù trong thời bình cũng phải tiếp tục cố gắng, ra sức rèn luyện, bảo vệ Tổ quốc. Bởi, đất nước Việt Nam hôm nay được làm nên từ những hy sinh và cống hiến lớn lao của bao thế hệ cha anh đi trước.

8. Cảm nhận về tình cha con sâu nặng, cảm động giữa ông Sáu và bé Thu trong truyện ngắn “Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng.

BÀI LÀM

Nguyễn Tâm Phúc

Lớp 9E. Năm học: 2015 -2016

(Trường THCS Phan Đình Phùng)

Có câu nói: “Những tình cảm đẹp sẽ là động lực mạnh mẽ trong tâm hồn mỗi con người. Tình mẫu tử khiến trái tim con người thêm nồng nàn, êm ái. Tình thương của người giàu với người nghèo đem đến cho ta sự cảm thông và sẻ chia. Tình yêu đôi lứa dẫn ta đến những cao độ của cung bậc cảm xúc. Có người nhận xét rằng “tình phụ tử không thể ấm áp và đẹp đẽ như tình mẫu tử”. Nhưng khi bước vào những trang truyện “Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng ta không tiếc những giọt lệ bởi tình cha con thấm thiết xúc động của Ông Sáu và bé Thu. Câu chuyện khắc họa nhân vật đầy ấn tượng và tinh tế, đồng thời ngợi ca tình cha con thiêng liêng vĩnh cửu.

Nguyễn Quang Sáng quê ở An Giang. Ông tham gia bộ đội và hoạt động ở chiến trường Nam bộ trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ. Văn ông giản dị

mộc mạc nhưng sâu sắc, ý nghĩa. Chiếc lược ngà viết 1966 tại chiến trường Nam bộ là tác phẩm tiêu biểu cho phong cách nghệ thuật của ông. Câu chuyện đã đem đến cho ta niềm xúc động trước tình phụ tử sâu nặng thiêng liêng giữa Ông Sáu và bé Thu trong hoàn cảnh éo le của chiến tranh.

Người đọc có thể cảm nhận được tình cha con vô cùng cao đẹp của Ông Sáu giành cho bé Thu. Điều đó thể hiện rõ nhất qua nỗi khao khát gặp lại con sau 8 năm xa cách. Khi gặp lại con không chờ xuống cập bến ông đã nhún chân nhảy thót lên bờ, xô chiếc xuồng tảo ra, bước vội vàng với những bước dài rồi dừng lại kêu to: “Thu! Con”, anh vừa bước vừa khom người đón chờ con. Không ghìm nổi xúc động vết thẹo dài trên má anh đỏ ửng lên giàn giụa. Anh bước chầm chậm tới giọng lắp bắp run run: “Ba đây con”. Hẳn là tình cảm của anh kìm nén bao lâu nay ở chiến khu bủa vây lấy anh và rồi giờ đây được bộc lộ một cách mãnh liệt nhưng oái ăm thay bé Thu lại không chịu nhận anh là ba chỉ vì vết thẹo trên mặt làm ông Sáu không giống với bức ảnh chụp chung với má. Con bé giật mình tròn mắt nhìn ngơ ngác, lạ lùng rồi sợ hãi bỏ chạy. Còn anh anh đứng sững lại nhìn theo con, nỗi đau đớn khiến mặt anh sầm lại và hai tay buông xuống như bị gãy. Có lẽ do quá bất ngờ và thất vọng vì đáp lại sự mong đợi của anh, thay vì bé Thu chạy xô vào lòng anh ôm chặt lấy cổ anh thì con bé tái mặt và hét lên: “Má! Má!”. Những hành động đó khiến ta thấy xót xa thương cảm cho anh khi tình cảm anh dồn nén suốt tám năm ròng ở chiến khu nay lại không được đứa con gái bé bỏng của mình chấp nhận. Trong ba ngày về thăm nhà anh luôn chìm trong nỗi khổ đến nỗi không khóc được. Trước thái độ lạnh nhạt của bé Thu anh vô cùng bất lực. Suốt ngày anh chẳng đi đâu xa lúc nào cũng vỗ về con, mong được nghe con gọi một tiếng ba nhưng ông càng vỗ về, con bé càng đẩy ra và nó chẳng bao giờ gọi anh là ba. Hành động của con bé không chỉ khiến anh buồn mà còn khiến cho người đọc cảm thấy xót xa và buồn thay cho anh. Anh càng muốn gần gũi thì dường như sự lạnh lùng bướng bỉnh của con bé càng làm tổn thương anh. Còn gì đau đớn hơn một người cha giàu lòng thương con mà lại bị đứa con gái nhỏ từ chối? Có thể coi việc bé Thu hất cái trứng ra khỏi cái chén như một ngòi nổ làm bùng lên những tình cảm bấy lâu nay dồn nén chất chứa trong lòng anh. Khi con bé hất cái trứng anh gấp cho nó, vì giận quá không kiềm chế được nên anh đã đánh con. Có lẽ sự tức giận đó càng thể hiện rõ khao khát con gọi tiếng ba của anh. Người đọc cảm thấy rằng anh cũng nhìn nhận được rằng mình không đúng vì suốt tám năm trời chẳng thể về thăm con, chẳng làm gì được cho con nên nhân những ngày này anh muốn bù đắp cho con phần nào. Giá như không có cái bi kịch ấy, giá như bé Thu nhận ra anh sớm hơn thì có thể anh và con đã có những thời gian ngập tràn hạnh phúc, vui vẻ. Nhưng Nguyễn Quang Sáng lại có sự độc đáo, tài tình khi xây dựng tình huống truyện đã gây cảm động cho người

đọc với những cảm xúc khác nhau, có lúc lại dồn nén hồi hộp, có lúc lại cảm thông thương xót, có lúc lại mừng mừng tủi tủi cho anh khi mà bé Thu cất tiếng gọi ba. Tiếng gọi tuy muộn màng nhưng lại có ý nghĩa vô cùng đẹp đẽ. Ai có thể ngờ được một người lính gan dạ, can đảm nơi chiến trường, quen với mưa bom bão đạn lại vô cùng mềm yếu trước con gái mình. Những giọt nước mắt hiếm hoi của một cuộc đời từng trải qua nhiều gian khổ lại rơi khi lần đầu tiên ông cảm nhận được sự ấm áp của tình ruột thịt. Mong ước “Ba về mua cho con một chiếc lược nghe ba” của bé Thu thật đơn sơ giản dị trong giây phút cha con từ biệt. Nhưng đối với anh lại là mơ ước đầu tiên và duy nhất nên nó cứ thôi thúc trong lòng anh. Tình cảm của anh giành cho bé Thu trở nên thiêng liêng, cao cả và mãnh liệt hơn bao giờ hết khi anh tự tay làm chiếc lược ngà cho con. Anh đã tỉ mỉ, kiên nhẫn và khéo léo như một người thợ bạc chế tác khúc ngà voi thành một chiếc lược ngà xinh xắn có khắc dòng chữ “Yêu nhớ tặng Thu con của ba”. Tất cả tình yêu nỗi nhớ con đan xen nỗi ân hận day dứt khi lỡ tay đánh con như dồn cả vào công việc làm chiếc lược ngà ấy. Anh nâng niu chiếc lược như nâng niu đứa con bé nhỏ của mình. Chiếc lược ngà ấy như một vật ký thác của người lính về tình phụ tử sâu nặng và hẳn nhiên bom đạn quân thù không thể nào tàn phá được. Chiếc lược với dòng chữ mang theo bao tình cảm yêu thương, mong đợi của người cha đối với đứa con bé bỏng, hồn nhiên. Trong một lần chiến đấu, anh đã anh dũng hy sinh mà không kịp trăng trối điều gì, chỉ có một ánh mắt với ước nguyện cháy bỏng mong người bạn của mình sẽ là người thực hiện nốt lời hứa duy nhất của mình với con. Tình cảm của anh khiến ta cảm thấy ấm lòng và cảm động sâu sắc.

Không chỉ khắc họa thành công nhân vật ông Sáu, truyện ngắn “Chiếc lược ngà” còn làm cho người đọc vô cùng thích thú và ấn tượng với nhân vật bé Thu-một cô bé hồn nhiên trong sáng và có phần ương bướng cố chấp về tình cha con mãnh liệt của mình. Bé Thu là nhân vật trung tâm của câu chuyện được tác giả khắc họa hết sức tinh tế và nhạy bén, là một cô bé giàu cá tính bướng bỉnh và gan góc có chút lì lợm cố chấp nhưng lại một mực yêu thương, tôn thờ cha. Chỉ dành tiếng gọi ba cho người cha đích thực và duy nhất của mình. Nguyễn Quang Sáng xây dựng hình ảnh một bé Thu kiên quyết, ương ngạnh và khiến người đọc bất ngờ đan xen cảm động trước một tính cách nhất quán. Dù là bị mẹ quơ đũa dọa đánh, dù là bị dồn vào tình thế ép buộc phải gọi ba, dù là bị ông Sáu đánh, trong mọi tình huống bé Thu luôn bộc lộ tính cách gan góc của mình. Con bé nhất quyết không gọi một tiếng ba, nó nói trống, nó lạnh lùng xa lánh. Nhưng phản ứng tâm lý đó là hoàn toàn tự nhiên bởi Thu còn quá nhỏ để hiểu được những đau thương mất mát do chiến tranh gây ra, và người lớn cũng chưa ai kịp chuẩn bị cho Thu hiểu điều đó. Đằng sau sự ương ngạnh, cứng đầu của bé Thu phải chăng ẩn chứa một tình yêu thương sâu sắc vẹn nguyên

của em dành cho người cha trong tâm trí trẻ thơ-người cha trong tấm hình chụp chung với má. Tuy nhiên nói một cách khách quan, dù có búống bình cổ chấp, tình cảm có sâu sắc mạnh mẽ thế nào thì Thu vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lên tám với tất cả nét hồn nhiên ngây thơ của con trẻ. Nhà văn Nguyễn Quang Sáng tỏ ra rất am hiểu tâm lý của trẻ thơ và diễn tả vô cùng sinh động với tấm lòng yêu mến và trân trọng.

Ở đoạn cuối, khi nghe bà khuyên nhủ và biết được nguyên nhân của mọi sự, khi biết vết sẹo trên má ông Sáu chính là hậu quả của chiến tranh thì giờ đây trong tâm trí của bé “ba” không chỉ là “người ba” mộc mạc, hiền hậu, chất phác mà là một ‘người ba’ dũng cảm, bất chấp khó khăn để đem lại cuộc sống thanh bình cho đất nước, cho gia đình và cho chính con gái – bé Thu. Ta thật khó để phủ nhận bé Thu là đứa bé giàu tình cảm. Tình cha con trong em khát khao bấy lâu nay, giờ trỗi dậy một cách mạnh mẽ vào cái giây phút mà cha con phải tạm biệt nhau. Có ai ngờ rằng một cô bé không được gặp cha từ năm một tuổi vẫn luôn vun đắp một tình yêu bền bỉ và mãnh liệt với cha mình, dù người cha chưa hề bông bế, cưng nựng, chăm sóc cho em, làm ngựa cho em cưỡi hay làm cho em một món đồ chơi. Nhưng với lòng yêu ba rất mực, nó có thể hình dung một người ba hiền hậu, chất phác, cao lớn, tài giỏi, luôn dõi theo từng bước, từng ngày phát triển của em. Rồi lên ba, lên bốn, rồi những bước đi chập chững đầu tiên, hình dáng người cha dang rộng vòng tay ôm nó vào lòng, dỗ dành những khi em ngã. Bóng dáng người cha đó đã hằn sâu vào tiềm thức, vào tâm trí em và tình cảm mãnh liệt đó ngăn không cho em nhận người lạ mặt kia làm ba. Đến ngày ba em sắp phải từ biệt gia đình đến khu căn cứ, em đứng ở góc nhà, theo dõi và khát khao được chạy đến ôm hôn ba nhưng dường như có cái gì đó vô hình chặn ngang cổ họng, làm em đứng nguyên ở đấy. Và rồi đến khi ba em khẽ nói “Ba đi nghe con” mọi cảm xúc, mọi tình cảm bấy lâu nay em dồn nén, bỗng vỡ òa, em kêu hét lên “Ba .. aa á.. a”. Một tiếng kêu xé lòng, xé tan cả không khí im lặng bủa vây mọi người và xé tan ruột gan, cõi lòng của người đọc. Tiếng kêu đó như chạm phải trái tim ta, từng chút, từng chút một khiến ta phải xúc cảm bật khóc. Gia đình là nơi nuôi dưỡng tâm hồn mỗi người từ lúc tấm bé, người cha, người mẹ là quê hương “sẽ chấp cánh cho chúng ta bay cao, bay xa” để rồi khi thành công hay thất bại “quê hương” luôn rộng mở tấm lòng đón ta trở về, động viên, an ủi. Tình cảm ông Sáu và bé Thu không đơn thuần là những hành động, mà nó chất chứa trong con tim của em và ba. Tiếng kêu “Ba” từ trong sâu thẳm trái tim bé Thu, tiếng gọi mà ba, má đã dùng mọi cách để ép em gọi trong bao ngày ngắn ngủi trôi qua, tiếng gọi ba gần gũi lần đầu tiên trong đời em như thể em là đứa trẻ bi bô tập nói, tiếng gọi mà ba em tha thiết được nghe một lần, tiếng gọi mà em ấp ủ để gọi người ba đích thực của mình. Tiếng gọi ấy không chỉ khiến ba em bật khóc mà còn là cảm nhận mơ hồ về

niềm sung sướng của một đứa con có cha của bé Thu. Sự hạnh phúc đó tuy ngắn ngủi nhưng được thể hiện rõ ràng qua những giọt nước mắt. Và người đọc cũng phải rơi lệ từ những xúc cảm của mình, rơi lệ để sẻ chia niềm vui đoàn tụ của ông Sáu và bé Thu.

Chiếc lược ngà với dòng chữ mãi mãi là kỉ vật, là nhân chứng về nỗi đau, về bi kịch đầy máu và nước mắt đã để lại nhiều ảnh hưởng bi thương trong lòng ta. Chiếc lược ngà là kết tinh tình phụ tử mộc mạc, đơn sơ mà đầm thắm, kì diệu, là hiện hữu của tình cha con bất tử giữa ông Sáu và bé Thu và là minh chứng cho lòng yêu thương vô bờ bến của ông Sáu với con. Chiếc lược ngà cùng lời dặn dò mang giá trị lớn lao. Cũng như người cha miền núi dặn con khi “lên đường, không bao giờ nhỏ bé được” trong “Nói với con” của Y Phương thì với Nguyễn Quang Sáng, ông đã xây dựng hình ảnh bé Thu lấy người ba dũng cảm đã hi sinh làm gương để mai này trở thành cô giao liên giải phóng gan dạ. Ta có thể nhận thấy rằng, chiến tranh là hiện thực đau xót của nhân loại nhưng từ chính trong gian khổ khốc liệt ấy thì những thứ tình cảm đẹp đẽ vẫn nảy nở và đó là phương tiện, là động lực cho con người mạnh mẽ đứng lên nối tiếp miền tin chiến thắng.

Truyện ngắn “Chiếc lược ngà” là một bài văn ca ngợi tình phụ tử mộc mạc và thiêng liêng cao quý. Thể hiện rõ tình yêu của ông Sáu dành cho đứa con gái bé nhỏ của mình đồng thời phản ánh được hiện thực khốc liệt của chiến tranh, trong thời kì kháng chiến chống Mỹ cứu nước.

“Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng được viết vào năm 1966 – khi cuộc kháng chiến chống Mỹ đang diễn ra vô cùng ác liệt. Nhưng khi đọc truyện ngắn này, ta không hề nghe thấy tiếng bom rơi, đạn nổ mà thay vào đó là tiếng kêu, tiếng gọi tha thiết của tình phụ tử thiêng liêng, bất diệt. Đó là thành công của truyện ngắn này. Cảm ơn nhà văn Nguyễn Quang Sáng đã cho thế hệ bạn đọc trẻ chúng con hiểu hơn về hiện thực khốc liệt của chiến tranh, hiểu hơn về vẻ đẹp và sức mạnh của con người Việt Nam trong quá khứ để chúng con biết trân trọng hơn cuộc sống tươi đẹp hôm nay.

9. Nhà văn Nga Macxim- Gorki từng nói: Mỗi quyển sách là một bậc thang nhỏ mà khi bước lên, ta tách rời con thú để đến với con người”.

Hãy phân tích một trong các tác phẩm “Lão Hạc” (Nam Cao), “ Tắt đèn” (Ngô Tất Tố) “Chiếc lá cuối cùng” (O-Hen ri) để làm sang tỏ nhận định trên.

BÀI LÀM

Hồ Thị Hồng Nhung

Lớp 9G. Năm học: 2019-2020

(Trường THCS Nguyễn Trãi)

Văn học đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống con người. Văn học chân chính mở mang tầm mắt, giúp ta có một lối sống tốt đẹp để hoàn thiện nhân cách. Sâu sắc hơn nữa, văn học có khả năng nhân đạo hóa con người. Bàn về vấn đề này, nhà văn Mác xim Gorki từng nói: “Mỗi quyển sách là một bậc thang nhỏ mà khi bước lên, ta tách rời con thú để đến với con người”. Điều mà câu nói truyền tải đã được thể hiện một cách chân thực và cảm động qua “Chiếc lá cuối cùng” của Ô- Hen ri.

Sách là kho tàng tri thức của nhân loại, là nơi lưu giữ kiến thức. Sách trong câu nói của Gorki là chỉ những tác phẩm văn học- những đưa con tinh thần của nhà văn, những tác phẩm lay động trái tim người đọc bằng những quan niệm, suy nghĩ của tác giả. “Con thú” ở đây chỉ những suy nghĩ, những quan niệm tầm thường, sự ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mà quên đi người khác. “Tách rời khỏi con thú” phải chăng chỉ rằng sách, tác phẩm văn học giúp ta xa rời những cái xấu, xa rời những điều không nên để đến đâu? Đến với “con người”. “Con người” ở đây chỉ những đức tính của con người, là sự cảm thông, chia sẻ, là thế giới của lòng tốt, thế giới của tinh thần nhân đạo, biết nhìn người, nhìn đời bằng đôi mắt của tình thương. Một thế giới của cảm xúc đẹp đẽ, của kỉ niệm chứa chan. Câu nói của Gorki muốn khẳng định rằng: mỗi một tác phẩm nghệ thuật giúp ta xa rời những cái tầm thường, cái đáng chê trách để đến với những cái tốt đẹp nên được lan truyền trong cuộc sống. Đó ầu cũng chính là cái thiên chức cao cả, cái cầu nối nối đúng đắn nhất khi bàn về văn học. Những tác phẩm làm được điều này chính là những tác phẩm chân chính., bởi chúng nhân đạo hóa con người, chúng giúp ta đẩy lùi cái xấu, đến với cái tốt đẹp.

“Chiếc lá cuối cùng” kể về câu chuyện của một họa sĩ nghèo mắc căn bệnh sung phổi. Bệnh tật và nghèo túng khiến cô sống một cách ích kỉ, luôn nghĩ đến cái chết. Một họa sĩ già ở cùng khu trọ biết chuyện của cô, nên khi vừa nghe Xiu, chị gái kết nghĩa của cô gái bất hạnh tên Giôn- xi kia nói rằng: khi chiếc lá cuối cùng trên cây thường xuân rụng xuống, cô sẽ buông xuôi là đời.. Cụ họa sĩ già Bơ-men đã vẽ chiếc lá thường xuân trên bức tường vào đêm chiếc lá rụng làm thay đổi suy nghĩ của Giôn-xi. Nhưng không may, cũng chính vào đêm đó, cụ đã qua đời.

Cái ích kỉ của Giôn-xi phải chăng là bậc thang đầu tiên dẫn người đọc vào thế giới của tình thương. Vốn gia cảnh nghèo khó, tiền kiếm được từ việc vẽ những bức tranh cũng chỉ đủ sinh sống qua ngày. Vậy mà ông trời giáng xuống cô bé nhỏ bé kia căn bệnh sung phổi- một căn bệnh khó chữa bấy giờ và có chữa được thì cũng tốn rất nhiều chi phí. Thử hỏi mà xem, cô có tuyệt vọng, có đón đau không chứ? Con đường trước mắt như sụp đổ, Giôn-Xi quên đi mọi thứ, quên đi tình bạn giữa cô và Xiu, quên đi bao nhiêu thứ níu giữ cô với cuộc đời. Giôn-xi tuyệt vọng, và một điều đáng sợ hơn khi giương mắt nhìn những chiếc lá thường xuân yếu ớt ngoài cửa sổ, cô nghĩ rằng: vào cái hôm

chiếc lá cuối cùng rụng, cũng là lúc mình qua đời. Để rồi cái suy nghĩ đó bám chặt lấy cô, Giôn- xi ăn uống như “ cho có”, uống thuốc một cách miễn cưỡng, luôn ngẩng nhìn những chiếc lá mỏng manh ngoài kia. Mặc cho chị Xiu đau lòng, mặc cho bao nhiêu người dõi theo, Giôn-xi không còn một chút niềm tin vào cuộc sống. Những chuỗi ngày kia quả là những ngày đáng sợ đối với Giôn-xi, với Xiu và với cả cụ Bơ-men. Sự bàng quan, thờ ơ đó của Giôn-xi phải chăng đó là “con thú” ở con người, cái ích kỉ, xấu xa, cái suy nghĩ chỉ cho bản thân mình là nấc thang đầu tiên xuất phát đưa người đọc vào câu chuyện.

Tình yêu thương, sự hy sinh của cụ Bơ-men là thế giới của tình thương mà tác phẩm đưa người đọc đến. Vốn không phải người quen thân thích, cũng không phải người “ vào sinh ra tử” với Giôn-xi nhưng cụ Bơ-men với trái tim của lòng nhân ái đã có một quyết định mang tính cột mốc trong cuộc đời cụ. Khi nghe Xiu kể chuyện, trong tâm trí của cụ Bơ-men dường như đã có một suy nghĩ gì đó mà chỉ có độc giả chúng ta mới là người hiểu được. Cụ bắt đầu có ý định vẽ chiếc lá cuối cùng , chiếc lá đó từ khi có trong tâm trí cụ đã là một minh chứng cho tình yêu thương. Và cái lúc cụ vẽ lên chiếc lá cũng là lúc tình yêu thương trở nên mãnh liệt nhất. Vào cái đêm mưa gió đó, tác giả dù không hề kể đến nhưng lại để chúng ta- người đọc tự liên tưởng: vào cái đêm mưa gió ào ào, cụ Bơ-men đã tự lấy một chiếc thang. Với một cụ già mà nói việc làm này thực sự khó khăn, nhưng cụ đã làm được. Để leo lên chiếc thang đó , cầm bảng pha màu trộn giữa hai màu vàng và xanh, đôi tay run run của một cụ già cầm chiếc cọ vẽ lên tường cùng với gió mưa mới khiến ta xúc động làm sao! Khi chiếc thang kia có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, cây cọ kia có thể rơi xuống khi gió thổi qua. Có lẽ trước khi thực hiện việc làm này cụ Bơ-men đã từng nghĩ đến điều xấu nhất: cụ qua đời. Nhưng tình thương trong cụ quá lớn lao. Cụ quên đi những suy nghĩ đó và tiếp tục vẽ chiếc lá mặc dù cụ có thể hy sinh ngay tại thời khắc đẹp đẽ kia. Chiếc đèn kia có đủ để soi sáng cụ trong đêm tối không , hả cụ? Gió bắc kia có khiến cụ lạnh không, hả cụ? Và rồi, cụ Bơ-men ra đi để lại bao xúc cảm, bao nhiêu biết ơn trong chúng ta. Cụ ra đi nhưng đã để lại kiệt tác là chiếc lá để cứu sống Giôn-xi. Cụ quá cao cả! Càng đọc, càng ngẫm nghĩ về nhân vật Bơ-men, ta càng lên được nhiều nấc thang đến với “con người”, với tình thương hơn bao giờ hết.

Bên cạnh nhân vật cụ Bơ-men, có thể nói Xiu cũng là một con người đáng quý khi luôn luôn chăm sóc người em gái kết nghĩa, luôn khổ đau khi suy nghĩ về cái chết luôn hiện hữu trong tâm trí Giôn-xi., dù cô và Giôn-xi cũng không phải là chị em ruột thịt. Tình thương yêu giữa những con người nghèo khổ, đặc biệt là hành động hy sinh cả tính mạng để vẽ chiếc lá cứu sống Giôn-xi của cụ Bơ-men đã đưa người đọc đến thế giới của tình thương, lên được những nấc thang cao nhất.

Hình ảnh vẽ chiếc lá- kiệt tác của cụ Bơ-men và sự tác động của chiếc lá đến tâm trí Giôn-xi đã góp phần không nhỏ trong việc đưa người đọc đến với thế giới của tình thương, của “ con người”. Khi thấy chiếc lá thường xuân vẫn còn hiện hữu ngoài kia, ngoài cửa sổ, vẫn cái màu sẫm ở cuống lá, rìa lá hình

răng cưa đã nhuộm vàng, lúc đó trong tâm trí của Giôn-xi đã có những suy nghĩ, những sự giằng xé lớn lao lắm. Khi một chiếc lá mỏng manh quanh nó là gió, mưa mà nó vẫn vượt qua, vẫn bám lấy cành. Còn Giôn-xi- cô thì sao chứ? Có chị Xiu, có cụ Bơ-men, có bác sĩ có những người luôn bên cạnh cô cùng vượt qua khó khăn. Tại sao cô không thể? Để rồi cô lấy lại niềm tin vào sự sống, xin chị Xiu gương, chèo để tiếp tục sống, để hoàn thiện bản thân, khao khát về vịnh Naplơ trong cô lại bùng cháy. Phải nói rằng sự tác động của chiếc lá đến Giôn-xi đã thay đổi tất cả. Cô lấy lại niềm tin, chiến đấu với bệnh tật, không còn sợ sệt, không còn lo âu. Chiếc lá ấy thực sự là một kiệt tác không phải là nó giống thật y đúc mà nó đã cứu sống Giôn-xi, cứu sống tính mạng của một con người, hoàn thành thiên chức “ nghệ thuật vị nhân sinh”. Chiếc lá đó được vẽ bằng sự hy sinh hết mình, sự cống hiến thầm lặng của cụ Bơ-men. Đó là những lí do quá đủ để khẳng định chiếc lá cuối cùng là một kiệt tác. Những tác động của chiếc lá đến Giôn-xi là một nấc thang cuối cùng đưa người đọc đến thế giới đẹp đẽ vô ngần của tình thương, của “ con người”.

Qua tác phẩm của O-hen-ri, chúng ta đã đi qua biết bao nhiêu nấc thang, từ sự ích kỉ thờ ơ của Giôn-xi với sự sống, đến cái thế giới tươi đẹp của tình thương và cái tác động của chiếc lá cuối cùng- kiệt tác tốt đẹp của cụ Bơ-men với sự sống của một con người. Và để đến thế giới đó, một phần cũng nhờ vào cách dẫn dắt, nghệ thuật tạo tình huống của tác giả. Ban đầu đến cái kết của câu chuyện đều liên quan đến chiếc lá và căn bệnh sưng phổi. Nếu như ban đầu là một cô gái Giôn-xi tuyệt vọng, buông xuôi tất cả thì cái kết là một Giôn-xi khỏe mạnh với khát khao với đời. Nếu ban đầu là một cụ Bơ-men khỏe mạnh thì kết thúc là một cụ Bơ-men đã chấm dứt cuộc đời với một kiệt tác. Tất cả từ nghệ thuật đến nội dung đều tập trung dẫn dắt người đọc lên từng nấc thang một, đến với “ con người”, với thế giới của tình thương.

Mỗi nghệ sĩ, mỗi nhà văn phải hiểu được cái thiên chức cao cả đó để mỗi tác phẩm của mình đều là một câu chuyện, một thông điệp với cuộc sống. Để văn học chỉ chọn lọc những cái tinh hoa, cái có ý nghĩa cho đời. Còn với người đọc chúng ta họ gửi vào tác phẩm cái thế giới của con người nhưng chúng ta có đến được hay không lại là một chuyện khác. Phải biết đặt mình vào nhân vật, phải nhìn mọi việc bằng con mắt nhân đạo, con mắt của tình thương, phải thực sự tiếp nhận mọi việc bằng xúc cảm mới khai phá thế giới của của lòng nhân đạo, của sự yêu thương. Để lên được nấc thang cao nhất, phần lớn là phụ thuộc vào cách ta tiếp nhận. Tác giả và người đọc phải là những tri âm của nhau.

Đọc “ Chiếc lá cuối cùng” của O-hen-ri, ta càng thấm thía việc tác giả đưa ta lên nấc thang cao nhất bằng tình yêu thương của những con người nghèo khổ, đặc biệt là sự hy sinh của cụ Bơ-men, bằng sự thờ ơ, bàng quan ban đầu đến một cái kết đẹp. Từng nấc, từng nấc ta càng thấm thía, thấu hiểu cái thế giới của con người. Tác phẩm văn học nào cũng vậy, truyền tải thông điệp và khiến ta tự ngẫm nghĩ cái tốt đẹp mà nó đưa đến ta. Vậy nên chẳng hề sai

lần khi nhà văn Nga Mac-xim Gorki đã khẳng định: “Mỗi quyển sách là một bậc thang nhỏ mà khi bước lên, ta tách rời con thú để đến với con người”.